

Hoàng Tộc Bại Hoại

Contents

Hoàng Tộc Bại Hoại	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	34
21. Chương 21	36
22. Chương 22	37
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25	42
26. Chương 26	44
27. Chương 27	46
28. Chương 28	48
29. Chương 29	49
30. Chương 30	51
31. Chương 31	53
32. Chương 32	55
33. Chương 33	57
34. Chương 34	58
35. Chương 35	60
36. Chương 36	61
37. Chương 37	63
38. Chương 38	65
39. Chương 39	66
40. Chương 40	68
41. Chương 41	70

42. Chương 42	71
43. Chương 43	73
44. Chương 44	75
45. Chương 45	77
46. Chương 46	79
47. Chương 47	81
48. Chương 48	82
49. Chương 49	84
50. Chương 50	85
51. Chương 51	87
52. Chương 52	89
53. Chương 53	91
54. Chương 54	92
55. Chương 55	93
56. Chương 56	93
57. Chương 57	95
58. Chương 58	96
59. Chương 59	97
60. Chương 60	99
61. Chương 61	101
62. Chương 62	102
63. Chương 63	103
64. Chương 64	105
65. Chương 65	107
66. Chương 66	109
67. Chương 67	110
68. Chương 68	112

Hoàng Tộc Bại Hoại

Giới thiệu

Edit: Băng Kiều Thể loại: Cổ trang cung đình, võ lâm giang hồ, huyết thống kỳ bí, nhất thụ nhất công, mỹ công, để v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-toc-bai-hoai>

1. Chương 1

Đương kim thánh thượng có bảy vị hoàng tử, gồm có: đại hoàng tử – con trai của hoàng hậu, cũng chính là thái tử đương triều, từ nhỏ đã có tài, chăm chỉ học hành, là vị minh quân tương lai trong mắt các chư thần, được người người ủng hộ.

Nhị hoàng tử do Tần phi viện sinh, kiêu ngạo khinh người, tuy có trí tuệ nhưng lại không được lòng dân.

Tam hoàng tử do Lam quý phi viện sinh, thiên tư thông dĩnh, nhưng trời sinh tính tình đằm đằm, sớm đã rời xa hoàng cung, sống một cuộc sống sơn dã.

Tứ hoàng tử cũng cùng một mẹ với tam hoàng tử, và là một người vô cùng thông minh. Tuy nhiên tính cách lại khác với cả ba của mình. Tứ hoàng tử là một nhà quân sự kỳ tài, biết đối nhân xử thế, lại biết kiên nhẫn, làm việc cẩn thận, cho nên cũng không ai hiểu rõ được thực lực của hắn.

Ngũ hoàng tử là nhi tử của Tề quý phi, học hành không bằng ai, đã tự kiêu tự đại, miệng lưỡi vô cùng nhanh nhẩu.

Mọi người đều biết, ngũ hoàng tử cùng nhị hoàng tử liên thủ lại đấu với thái tử. Cũng đã từng thử dụ dỗ cả tứ hoàng tử, nhưng lại bị tứ hoàng tử cự tuyệt. Hai người này vốn vẫn nuôi hy vọng, thỉnh thoảng lại tới phủ của tứ hoàng tử, khiến người bên ngoài tưởng nhầm tứ hoàng tử cùng phe với ngũ hoàng tử. Mà thái độ của tứ hoàng tử lại mập mờ, vừa không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Về phần lục hoàng tử và thất hoàng tử, đều đã bị loại trừ ra khỏi cuộc đấu tranh giành ngôi vị này.

Trước tiên nói tới thất hoàng tử, là do Tần phi viện sinh, năm nay chỉ mới ba tuổi, trẻ con như thế làm sao mà tranh vị được?

Còn lục hoàng tử, tuy là hoàng hậu viện sinh, bào đệ của thái tử, nhưng cảnh ngộ lại không giống nhau. Hoàng đế không những đã vất vả quốc gia đại sự, lại còn phải sung hạnh chúng phi tần hậu cung, nào có tâm tư lo tới con cái.

Hoàng hậu là quốc gia chi mẫu, đứng đầu hậu cung, ngoài việc quản chế hậu cung tần phi, còn phải bồi dưỡng thái tử, cho nên cũng làm gì còn thời gian lo cho con thứ. Bởi vậy lục hoàng tử dù thông minh nhanh nhẹn, thiên phú dị bẩm, cũng vẫn không được phụ mẫu quan tâm yêu thương, chẳng khác gì một cô nhi.

Nhưng may mà có thái tử tính tình ôn hòa dịu dàng, thỉnh thoảng lại tới thăm đệ đệ của mình, để nó không quá cô đơn. Ngoài ra còn có vị cửu vương gia hơn nó bảy tuổi, chỉ có điều khi là thiếu niên, cửu vương gia còn có thể chơi đùa với nó, nhưng hôm nay đã có kiều thê kề bên, cho nên đã quên đi vị hoàng tử cô độc đó. May mà lục hoàng tử thường xuyên tới thái y viện đọc sách, ở đây có vị thái y râu bạc hòa ái hiền lành coi nó như cháu, cho nên nó rất thích mùi được vị, vì đó là mùi của gia gia...

Bởi vậy, mọi người cũng đã bỏ qua thiếu niên năm đó.

Thời gian trôi qua, hoàng đế long thể nhiễm phong hàn, thuốc thang hay châm cứu đều vô ích, hưởng thọ bốn mươi lăm tuổi.

Lại nghe nói, ngũ hoàng tử luôn đối nghịch với thái tử, bỗng một ngày chết đuối trong hồ tại phủ đệ, không ai biết nguyên nhân.

Có người nói là do thái tử gây nên, nhưng cũng có người phản đối, cho rằng thái tử vốn là người kế thừa ngôi vị hoàng đế, không cần phải làm việc nguy hiểm như vậy. Ngược lại, nhị hoàng tử vốn đã tâm bình khí hòa, cùng tứ hoàng tử thông minh gian xảo mới có khả năng làm việc đó.

Ngay lúc mọi người còn đang đoán mò lung tung, trong cung bỗng truyền ra kinh văn.

Thái tử một nhà ba người bị giam lỏng trong hoàng cung, nhị hoàng tử bị đánh vào thiên lao, tứ hoàng tử bị uy hiếp, thất hoàng tử cũng mẫu phi đều bị nhốt vào lãnh cung. Mà người kế vị, chính là vị hoàng tử không ai quan tâm đến – lục hoàng tử – Triệu Tĩnh!

Sau khi kế vị, Triệu Tĩnh phong Hồng Linh lên ngôi hoàng hậu, trong vòng một ngày, hoàn thành hai chuyện đại sự.

Hồng Linh, con gái của trang chủ Hồng Diệp sơn trang, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, không những quốc sắc thiên hương, bệ nguyệt tu hoa, võ công cao cường, mà còn có được tài trí thông tuệ hơn người.

Một mỹ nhân như thế, tất nhiên không thiếu những vị nam tử giỏi giang quyền thế tới hỏi cưới.

Hôm nay nàng đã thành hoàng hậu, thực cũng xứng với dung mạo cùng tài trí của nàng.

Lục hoàng tử Triệu Tĩnh lên ngôi hoàng đế, cùng thế lực của Hồng Diệp sơn trang làm hậu thuẫn.

Hồng Diệp sơn trang vốn là bang phái giang hồ, không quan hệ tới triều đình. Nhưng em vợ của Diệp Thiên Bình lại là một vị đại thần trong triều, danh vọng cực cao, thường qua lại với nhiều quan viên khác. Khi trang chủ Hồng Lô biết tình nhân của con gái là đương kim lục hoàng tử cũng muốn ngôi vị cao cao tại thượng kia, liền xuất phát từ lợi ích cá nhân, hợp tác với em vợ mượn sức đại thần trong triều âm thầm ủng hộ lục hoàng tử, sau đó tập kết nhân sĩ giang hồ, chờ đợi thời cơ chín muồi.

2. Chương 2

Sự thật đã chứng minh, con mắt của Hồng Lôì không tẹ, lần mạo hiểm đánh cuộc này của hắn rốt cuộc đã dành được thắng lợi.

Triệu Tĩnh làm hoàng đế cũng xứng đáng. Tuy chỉ 17 tuổi, nhưng cũng đã dự mưu 7 năm. Thử nghĩ xem, một hài tử 10 tuổi có thể sống sót trong chốn cung đình tàn khốc vô tình này đã khó, vậy mà còn có thể ẩn dấu mục đích lừa gạt tất cả mọi người, bày mưu lập kế. Người chín chắn kiên nhẫn vốn đã hiếm, càng quan trọng hơn, từ xưa tới nay, đế vương nào cũng phải lạnh lùng vô tình, nếu không khó thành đại sự. Mà Triệu Tĩnh, vì ngôi vị hoàng đế, có thể ngay cả phụ hoàng cùng huynh trưởng cũng không tha.

Song, người như vậy cũng rất nguy hiểm, hắn có thể giết anh em, đương nhiên cũng có thể giết tên nhạc phụ không cùng huyết thống của hắn. Đến khi nguy hiểm, Hồng Lôì hoài nghi có khi nào Triệu Tĩnh cũng sẽ giết chết nữ nhi của hắn – đương kim hoàng hậu Hồng Linh hay không?

Nhưng bây giờ xem ra, Triệu Tĩnh rất yêu Hồng Linh. Song cổ nhân nói rất đúng, lòng người khó dò, huống chi là một vị hoàng đế lãnh huyết tàn nhẫn. Bây giờ Triệu Tĩnh chỉ mới là thiếu niên mười bảy tuổi, sau này, nếu hắn ghét lạnh Hồng Linh, vậy Hồng Diệp sơn trang sẽ thành thế nào đây?

Xem ra hắn nên vì tương lai mà chuẩn bị một kế sách vẹn toàn!

Chỉ là, triều đình đổi chủ, sinh ra chấn động tất nhiên sẽ vô cùng mãnh liệt.

Mất ba ngày chỉnh đốn, tình hình cơ bản đã ổn định. Đại thần vẫn là các đại thần cũ, chỉ có mấy vị trung thành với thái tử cùng người của ngũ hoàng tử xúc phạm thiên uy của tân thiên tử đã bị tử hình, sung quân hoặc nhốt vào thiên lao. Vì giết gà dọa khỉ, cho nên không còn ai dám mạo phạm nữa. Có hai vị trung thần của Tiên Hoàng đã từ quan về quê khiến tân thiên tử nhíu mày, nhưng cuối cùng vẫn ân chuẩn, chỉ là người hắn đầy hàn khí khiến không khí xung quanh như ngưng trọng lại.

Lúc này, bào đệ của Tiên Hoàng – cửu vương gia Triệu Hồng Lân đang cùng thê tử đến Xuất Vân Phong thăm ái tử nghe tin dữ, liền ngày ngày đêm đêm chạy về kinh thành.

Ngoài biên cảnh, Khiết Đan cùng Mông Cổ nghe Tổng quốc đổi chủ, lòng quân tan rã, hẳn là thời cơ tốt để tấn công. Dù không bắt tay với nhau, nhưng lại đồng thời giáp công từ hai phía, thế như chẻ tre!

Biên cảnh báo về, tân nhậm hoàng đế triệu đại thần vào thương nghị, cuối cùng phong cho Cung Dực tướng quân chức Định Viễn đại tướng quân, dẫn theo mười vạn đại quân nghênh đón quân Mông Cổ. Đại tướng quân mặc dù không phục tân thiên tử, nhưng vì đất nước, nên đã dẫn chỉ thị hành. Chỉ ý tiếp theo của hoàng đế còn làm người khác khó hiểu hơn, không ngờ hoàng đế lại đem binh phù huy động mười vạn đại quân giao cho tứ hoàng tử, cũng lệnh cho hắn đứng đầu chúng tướng, xuất binh đánh Khiết Đan.

Cả triều văn võ bá quan ai cũng kinh ngạc. Rốt cuộc hoàng thượng đang nghĩ cái gì? Đẳng cơ chưa được bảy ngày, căn cơ còn chưa củng cố, đã đem mười vạn đại quân giao cho tứ hoàng tử, chẳng lẽ không sợ hắn cầm binh tạo phản sao?

Chớ nói cả triều văn võ, mà ngay cả tứ hoàng tử Triệu Kỳ cũng nghi ngờ trong lòng.

Đến khi bãi triều, Triệu Kỳ liền tới Ngự Thư phòng tìm Triệu Tĩnh hỏi cho rõ ràng. Đáp án lại ngoài dự liệu, cũng như mũi tên nhọn bắn thẳng vào tim hắn!

Cho dù đã về vương phủ, bên tai hắn vẫn hồi tưởng lại những lời cuồng tiếu Triệu Tĩnh nói, mặc dù đang cười, nhưng lại tràn ngập thể lương cùng bi ai:

“Là người thì sẽ có nhược điểm. Người giấu tốt lắm, nhưng Trẫm biết nhược điểm lớn nhất của người đang ở trong hoàng cung của Trẫm, cho nên Trẫm không sợ người tạo phản... Người ngạc nhiên vì Trẫm biết bí mật của người sao? Ha ha... bởi vì người và Trẫm cùng chảy chung một dòng máu, cũng đồng dạng là dòng máu điên cuồng... ha ha ha...”

3. Chương 3

Cuối thu, hàn phong凛冽.

Vào đêm, từng giọt mưa lạnh lẽo rơi trên nóc nhà, càng tăng thêm mấy phần thê lương hiu quạnh.

Bên trong Ngự Thư phòng, ánh nến lập lòe, cửa sổ có đặt một chậu ấm lò để xua tan hàn khí.

Trên bàn trang trí một hương lò trầm trở long phượng, sương khói tung bay, tỏa ra một mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng.

Bỗng có một bóng trắng đi vào bên trong. Tới chính giữa, người đó liền đứng thẳng, kiêu ngạo như cây mai, lạnh tựa băng sương.

Cảm giác mãnh liệt khiến người đang vui đùa vào tấu chương ngẩng lên, nhìn thấy người kia, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra nụ cười yếu ớt, tựa hồ đã sớm đoán được y sẽ tới.

“Cửu hoàng thúc, người đã về rồi?” Không thấy thị vệ thông truyền, khẳng định là do y dùng tuyệt thế khinh công mà vào đây.

Bạch y nhân hừ lạnh một tiếng, thấy hoàng đế cũng không quỳ hay hành lễ, chỉ nhìn chăm chăm vào hắn, trên người tỏa ra mị ý cùng hàn ý lạnh như băng, mặt không chút thay đổi mở miệng: “Người... từ lúc nào đã trở nên tàn nhẫn như thế? Vì ngôi vị hoàng đế mà ngay cả phụ hoàng cùng hoàng huynh cũng ra tay sát hại!”

Hoàng đế đối với sự vô lễ của y cũng không để trong lòng, chỉ nhìn thật sâu vào y, ánh mắt tang thương vốn không xuất hiện trên người tuổi còn trẻ như hắn: “Lúc nào trở nên tàn nhẫn? Cửu hoàng thúc, sau khi người cưới Ngọc Diệp làm vương phi, có còn quan tâm tới Trẫm sao?” Mỗi lần hắn mạo hiểm len lén chạy tới Càn vương phủ, lại chỉ có thể trở mắt nhìn y cùng Ngọc Diệp vương phi dày tình mật ý, còn hắn thì như một người vô hình không chút quan trọng!

“Trẫm? Ha ha...” Bạch y nhân đùa cợt đọc lại chữ kia, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nhu mì hiện lên đầy khinh bỉ: “Một người giết cha đoạt vị, tiên phụ chưa nhập thổ đã lấy thế lập hậu, lại còn lạm sát trung thần triều đình, liệu người có thể ngồi ở ngôi vị hoàng đế đó bao lâu đây?”

Biết rõ y sẽ không phải tới chúc mừng mình, nhưng khi nghe y châm chọc khiêu khích, trái tim cuối cùng cũng không khỏi cảm thấy đau đớn. Về mặt lạnh lùng không chút thay đổi, Triệu Tĩnh bình tĩnh nói: “ Bao lâu cũng được, chỉ cần đạt được mục đích, dù ngày mai không còn ở vị trí này, Trẫm cũng không thất vọng.”

“Vậy... người vì cái gì mà muốn ngồi lên vị trí này?” Bạch y nhân hỏi tiếp.

Y vẫn không tin, chất nhi ngây thơ thiện lương ngày xưa sẽ trở thành một hoàng đế lãnh khốc vô tình ngày hôm nay. Vì sao... hắn lại thay đổi?

“Tại sao?” Hoàng đế nhướn mi: “Người sẽ không muốn biết, bởi vì...” Dừng một chút, hắn cười to, mang theo đau khổ không ai biết tới: “Bởi vì, tất cả đều vì một người! Năm Trẫm mười tuổi, ngẫu nhiên nghe thấy người ta nói, nếu làm hoàng đế thì có thể có bất cứ thứ gì mình muốn. Mà khi đó, Trẫm đã mất đi một người trọng yếu. Vì muốn cướp lại người đó, Trẫm thề, sẽ không từ thủ đoạn nào để chiếm lấy ngôi vị này!”

Bạch y nhân run lên, hắn... vì một người sao? Dĩ nhiên vì một người mà chịu mang tội danh sát phụ thí huynh: “Người kia là ai?” Là ai mà đáng giá người làm thế?

Hoàng đế đứng dậy, bưng một chén trà nóng trên thư bàn đi đến trước mặt y, gắt gao nhìn y nói: “Cửu hoàng thúc, người ngày đêm chạy từ Phúc Châu về đây chắc cũng đã mệt, sao không ngồi xuống uống một ngụm trà?”

Đôi mi thanh tú khẽ nhúc nhích, bạch y nhân trả lời: “Không dám làm phiền hoàng thượng, hạ thần chưa cảm thấy mệt mỏi.” Uống chén trà này có thể sẽ ngã xuống ngay lập tức, y không quên tiên hoàng đã chết thế nào!

“Vậy sao?” Hoàng đế gơ chén trà lên uống, sau đó cười cười: “Vốn Trầm cho người cơ hội, nhưng chính người đã cự tuyệt giải được duy nhất này...”

“Giải được?” Bạch y nhân biến sắc, còn chưa kịp ra tay, người đã mềm nhũn mà ngã xuống đất. Nhưng thần trí lại rất thanh tỉnh, đôi mắt câu hồn lạnh lẽo nhìn hoàng đế: “Người hạ độc gì?” Vì sao y không hề biết?

Lúc này, hoàng đế mới lộ ra nụ cười nhợt nhạt, ngồi xổm xuống trước mặt y: “Cửu hoàng thúc, năm Trầm chín tuổi bị phản tặc bắt cóc, là người đã cứu Trầm. Khi đó người trúng độc của phản tặc, Trầm cùng Tiên Hoàng vô cùng lo lắng, nhưng người lại bình an vô sự. Người đã nói người luyện được bách độc bất xâm, chỉ có điều, có một loại độc người không cách nào chống cự được...”

“Người!!...” Sắc mặt trắng bệch, bạch y nhân nhìn về phía hương lò đang tỏa khói mịt mù, không ngờ hắt lại hạ... mỵ được?!

“Đây là ‘túy nhuyễn hồng’, vô sắc vô vị, đã bị Trầm trộn lẫn vào huân hương. Cho dù là hoàng thúc, cũng không phát hiện được, đúng không?” Hoàng đế tươi cười, xua tan đi âm lãnh cùng u buồn trên mặt, nụ cười như ánh mặt trời tỏa sáng, nụ cười này... mới đúng là thuộc về thiếu niên 17 tuổi!

Bạch y nhân trợn trừng, trong mắt tràn ngập phần nộ cùng khó hiểu. Có lẽ hắn đã sớm đoán được mình sẽ tới đêm nay, nhưng vì sao lại dùng mỵ được?

Nhìn thấy y nghi hoặc, hoàng đế hảo tâm giải thích: “Cửu hoàng thúc không biết Trầm vì người nào mà đoạt vị sao? Kỳ thật người đó cứu hoàng thúc cũng biết, hơn nữa còn vô cùng quen thuộc...”

Y cũng biết? Bạch y nhân khó hiểu, những nữ tử y quen biết không có ai đáng giá để hắn làm thế cả.

“Người kia chính là...” Hoàng đế vươn tay ôm lấy thân hình thon thả, nhìn hai tròng mắt kinh ngạc của y, cười tà: “...Chính là cửu hoàng thúc người!”

Hả?

Bạch y nhân ngây ngốc.

Người kia là mình?

Hoàng đế ôm y đi về phía long ỷ, vốn là chỗ nghỉ ngơi khi hoàng đế mệt mỏi lúc phê duyệt tấu chương. Thế nhưng hôm nay lại trở thành một chỗ hữu dụng.

4. Chương 4

Hoàng đế cởi bỏ y phục của y, để lộ làn da trắng trẻo, nõn nã không một tỳ vết, lộng lẫy đến mê người...

“Triệu Tĩnh! Người dám!” Đôi mắt đẹp trợn tròn, lóe lên quang mang lạnh như băng. Giống như nếu dám chạm vào y, y tuyệt đối sẽ cho hắn đẹp mắt!

Triệu Tĩnh hơi ngẩn người, sau đó vươn tay xoa nhẹ vào ***g ngực trắng nõn, quả nhiên mềm mại như trong tưởng tượng của hắn, liền không khỏi thở dài: “Giờ khắc này, Trầm đã đợi bảy năm rồi đó!”

“Triệu Tĩnh, người điên rồi! Ta là cửu hoàng thúc của người đấy!”

“Cửu hoàng thúc?” Triệu Tĩnh nhìn thẳng vào y, con người sâu thẳm đến đáng sợ, một tay xoa nhẹ lên dung nhan tuyệt mỹ, nhẹ nhàng hỏi: “Còn nhớ Trầm đã từng nói với người ‘Cửu hoàng thúc, chờ Tĩnh Nhi lớn lên, nhất định sẽ lấy thúc về làm vợ’. Lúc đó người đã đồng ý. Vậy mà không quá hai năm, người đã cưới vương phi, từ đó về sau, trong lòng người đã không còn Tĩnh Nhi nữa! Vì muốn cướp lại người từ tay người phụ nữ đó, mà từ năm mười tuổi, Trầm đã bắt đầu bày mưu tính kế, hơn nữa còn liều mạng luyện tập võ nghệ. Người xem, không phải bây giờ Trầm còn cao hơn cả người sao...”

“Đó chỉ là lời nói đùa của con nít.” Nhớ lại hồi mới gặp Triệu Tĩnh, trông hắn lúc đó vô cùng đáng yêu, chỉ có điều hắn rất cố chấp, hôm nay nghĩ lại, chẳng lẽ hắn là nghiêm túc?

“Nói đùa? Nói đùa ư?”

Triệu Tĩnh chớp mắt một cái, cố gắng che đậy nỗi đau đớn trong con ngươi sâu thẳm. Hắn sớm biết, trong lòng Triệu Hồng Lân chỉ coi đó như lời nói đùa, nhưng hắn thì không, hắn là nghiêm túc, nghiêm túc muốn độc chiếm cửu hoàng thúc, độc chiếm tình yêu cùng quan tâm của y.

Chỉ là hạnh phúc luôn ngắn ngủi, chưa đầy hai năm, hạnh phúc của hắn đã biến mất tăm...

Mà hết thấy đều bởi vì một người con gái tên Ngọc Diệp kia. Nàng rất đẹp, nhưng đó không phải là lý do mà cửu hoàng thúc yêu nàng.

Mà là, nàng rất thích cười, nụ cười tinh khiết sáng lạn, đó mới chính là nguyên nhân.

Hắn cũng đã từng cười như thế...

Cởi bỏ xiêm y, hai người xích lõa nhìn nhau...

“Triệu Tĩnh, ta sẽ giết ngươi!”

“Trẫm sẽ cẩn thận không làm ngươi bị thương... Cửu hoàng thúc...”

Thanh âm ôn nhu biến mất trong ***, hoa nến lay động, càng ngày tiếng thở dốc càng tràn ra, nhiệt độ trong Ngự Thư phòng cũng trở nên nóng hừng hực.

Mưa còn đang rơi, lộp bộp chạm vào đất, kéo theo những chiếc lá tung bay trong gió thu.

Rạng sáng, âm lò đã tắt, bên trong lạnh lẽo đến thấu xương.

Kéo lại chăn bông, Triệu Tĩnh ôm chặt người trong lòng, để người đó không cảm thấy rét lạnh.

Mà người trong lòng dường như đã tìm thấy được sự ấm áp, vô thức mà dán chặt vào người hắn, tựa hồ như trở lại thời còn niên thiếu.

Sắc trời vừa sáng, Ngự Thư phòng liền được mở ra.

Hai tiểu thái giám bước vào, nhìn thấy người còn đang ngủ, liền đi tới đầu giường gọi nhỏ: “Hoàng thượng, đến giờ vào triều rồi...”

“...” Triệu Tĩnh mở mắt ra, làm động tác im lặng, rồi nhẹ nhàng đứng dậy, sau đó chỉnh lại chăn mền cho người kia.

Hai tiểu thái giám lúc này mới nhìn thấy trong Ngự Thư phòng còn có thêm người nữa, không khỏi có chút kinh hách! Bọn họ vẫn ở ngoài cửa, Ngự Thư phòng xuất hiện người nữa tại sao họ không biết? Nếu thật xảy ra chuyện gì với hoàng thượng, chỉ sợ họ có chín cái đầu cũng không giữ được! Nhìn lại lần nữa, một khuôn mặt tuyệt mỹ để lộ ra ngoài chăn.

Đó chẳng phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nam – cửu vương gia Triệu Hồng Lân sao?

Thở phào nhẹ nhõm, may mà không phải thích khách...

“Tiểu Hòa, người ở đây hầu hạ cửu vương gia, không cho bất luận kẻ nào bước vào, nghe chưa?” Triệu Tĩnh lạnh lùng nhìn một tiểu thái giám.

“Nô tài tuân mệnh.” Tiểu Hòa gật đầu, âm thanh có chút là lạ, không cao vút như các thái giám khác.

Sau khi hầu hạ hoàng thượng rửa mặt vào triều xong, Tiểu Hòa vẫn đứng ở Ngự Thư phòng, nhìn Triệu Hồng Lân đang ngủ say mà ngắm người.

Hắn không phải bị tuyệt sắc mỹ nhân mê hoặc, mà là xuyên thấu qua người này, hắn nhìn thấy hoàng thượng – một lục hoàng tử thích cười thích đùa năm xưa...

Kỳ thật hắn có chút hận cửu vương gia, nếu không có y, hoàng thượng cũng không biến thành người như bây giờ.

Lâm triều xong, vội vã trở lại Ngự Thư phòng, Triệu Tĩnh đã nhìn thấy Tiểu Hòa té ngã trên mặt đất, mà bóng hình ngày nhớ đêm mong đã sớm biến mất tăm.

Kêu Tiểu Thuận gọi Tiểu Hòa dậy, chưa kịp hỏi, đã thấy Tiểu Hòa quỳ xuống, khóc lóc kể lể: “Hoàng thượng, nô tài vô dụng, cửu vương gia...”

Cửu vương gia vừa tỉnh lại đã đòi tìm giết hoàng thượng. Nhưng khi nghe nói hoàng thượng đang lâm triều, thì đột nhiên tỉnh táo lại, chỉ có điều, ánh mắt ngài ấy trở nên lạnh như băng, đủ để có thể sánh ngang với hoàng thượng. Không hổ là người một nhà.

Sau đó vì mình ngăn cửu vương gia rời đi mà bị ngài ấy một chưởng làm cho bất tỉnh, oa oa oa... mình cũng không có võ công, cần gì phải xuống tay nặng thế?

Triệu Tĩnh không trách tội hần, phát tay bảo hần đứng lên. Khuôn mặt Triệu Tĩnh lúc này trông rất bình tĩnh, hai tròng mắt khép hờ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiểu Hòa cũng yên lặng thay lại chần mèn, nhìn tấm chăn bông nhàu nhĩ dính đầy vết máu đỏ sẫm, giống như đang nói lên tất cả những chuyện phát sinh đêm qua. Sát khí trên người cửu vương gia chỉ sợ cũng là vì vậy. Nếu y thật sự muốn giết hoàng thượng, dựa vào khinh công tuyệt đỉnh cũng tuyệt thế vô công, chỉ sợ trong hoàng cung không ai có thể bảo vệ hoàng thượng được...

5. Chương 5

Nghĩ giống Tiểu Hòa, Tiểu Thuận mở miệng hỏi: “Hoàng thượng, có cần phải gia tăng thị vệ không...”

Triệu Tĩnh sắc bén nhìn về phía hần: “Không cần.”

Có nhiều thị vệ hơn cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ sợ sẽ làm người kia cho rằng hần là hạng người sợ chết mà thôi.

Đây là chuyện riêng của bọn hần, không cần người khác nhúng tay vào.

Cho Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận lui ra, Triệu Tĩnh tiếp tục phê duyệt tấu chương, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn ra cửa, chờ đợi bóng hình kia đến.

Tối hôm qua, y không xuất hiện, chắc là phải điều trị vết thương. Dù hần đã rất ôn nhu, nhưng lần đầu tiên hoan ái cũng đã làm y bị tổn thương.

Đêm nay, y nhất định sẽ tới, bởi vì y là cửu hoàng thúc của hần, là một người có trái tim kiêu ngạo, dù chết cũng không chịu nhục.

Hai ngày nay, hoàng hậu lại thỉnh thoảng sai người tới ám chỉ hần nên quan tâm tới nàng. Đáng tiếc, hoàng hậu chỉ là Hồng Linh, chứ không phải Hồng Lân.

Hần sai người truyền lời, nói là do quốc sự bận rộn, hơn nữa chiến sự liên miên, thân làm hoàng đế, hần còn rất nhiều chuyện cần giải quyết.

Hồng Linh cũng rất chăm lo cho hần, nàng thường sai người mang bát canh do chính tay nàng nấu tới cho Triệu Tĩnh bồi bổ thân thể. Từ sau khi hần đăng cơ, Hồng Linh cũng không còn quan tâm đến chính sự nữa, có được một người hiền tuệ như thế làm hoàng hậu thì còn cầu gì nữa?

Triệu Tĩnh buông tấu chương, ần ần mi tâm, yên lặng thở dài, tự hỏi có phải mình đã quá ích kỷ không?

Mà vấn đề này hần chưa từng có được đáp án.

Bảo hần buông tay, hần làm không được. Lần đầu tiên gặp người kia, hần đã quyết tâm không bao giờ buông tay. Nếu đã không buông tay, chỉ có thể ích kỷ chiếm lấy người đó, dù hai tay nhiễm đầy máu tanh cũng không màng.

Giơ tay lên, vốn là một đôi tay trắng nõn thon dài, không một chút tỳ vết, hướng chỉ là máu.

Vùi mặt vào lòng bàn tay, thật lâu không nói gì.

Hần có chút mệt mỏi...

Hàn quang chợt lóe, Triệu Tĩnh cảm thấy vai trái nhói đau, ngẩng đầu lên, hần không khỏi kinh ngạc...

Là y... Nhưng y đang mặc trên mình một bộ y phục màu đen? Từ khi gặp y, đây là lần đầu tiên hần thấy y mặc quần áo không phải màu trắng.

“Hừ! Người không sợ chết sao?” Triệu Hồng Lĩnh hừ lạnh, cả người tỏa ra sát khí dày đặc. Xem thường y ư? Ngay cả một tên thị vệ cũng không thêm, thậm chí hai tên tiểu thái giám cũng không thấy đâu.

Triệu Tĩnh vẫn nhớ kỹ. Năm hần chín tuổi, cửu hoàng thúc vì cứu hần đã dùng phiến diệp tử bắn vào giữa trán phản tặc... Hôm nay, phiến diệp tử này, chỉ sợ cũng là bắn vào chỗ đấy, chỉ khác đó chính là trán mình....

Nhìn về phía cái người lạnh như băng nhưng vẫn xinh đẹp như xưa kia, Triệu Tĩnh cười, cười sáng lạn như thuở còn bé: “Cửu hoàng thúc, Tĩnh Nhi chờ người đã ba ngày... Chỉ là, một kiếm này... nhưng lại trật mất rồi...”

Nụ cười ngoài ý muốn kia làm Triệu Hồng Lĩnh lặng đi một chút, nhưng cũng chỉ một chút thôi. Trái tim y trong nháy mắt như ngưng kết lại, đầu ngón tay mang theo Xuất Vân kiếm mỏng manh như cánh ve, lạnh lùng chỉ vào giữa mi tâm của hần: “Lần này... sẽ không trật nữa...”

Triệu Tĩnh vẫn tươi cười như cũ, tựa hồ vô cùng vui vẻ: “Có thể chết trong tay cửu hoàng thúc, Tĩnh Nhi chết cũng không oán.”

Ngón tay bạch ngọc khẽ run lên, Triệu Hồng Lĩnh cắn môi, hàn quang như lưu tinh đoạt mạng lóe lên... lạnh như băng đầy vô tình bắn thẳng về mục tiêu.

Điều gì tới cũng sẽ tới...

Triệu Tĩnh tươi cười, nhìn thẳng về phía Triệu Hồng Lĩnh không chớp mắt.

Trước khi chết, hần muốn khắc sâu dung nhan của y vào trong lòng!

Một lúc sau...

Triệu Tĩnh trừng mắt nhìn, vì sao hần không cảm thấy đau đớn như dự đoán?

“Giết người, không thể giải được mối hận trong lòng ta! Người chết rồi, khác gì người được giải thoát!” Triệu Hồng Lĩnh lạnh nhạt nói: “Là người lãnh huyết trước, đừng trách ta vô tình! Ta sẽ không cho người chết dễ dàng đâu...”

Gió lạnh mang theo mưa thu tiến vào Ngự Thư phòng, đưa đầy ánh nến lập lờ, cuốn theo luồng khí ẩm áp.

Triệu Tĩnh ngỡ ngàng đứng thẳng, nhìn về phía bóng đen đã sớm tung bay trong gió...

Hoa nến lúc sáng lúc tối, trên ngự án lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, đó chính là thứ vốn nên bắn vào hần chứ không phải cắm sâu vào thứ gỗ – Xuất Vân kiếm!

Vươn tay cố gắng nhổ nó ra, lại bị nó cắt vào ngón trỏ, từng giọt máu đỏ sẫm rơi xuống, Triệu Tĩnh ngây ngốc nhìn, không cảm thấy đau đớn chút nào...

“Ôi... Hoàng thượng...”

Tiểu Hòa cố gắng nói thật bé. Ở đằng sau, Tiểu Thuận đóng cánh cửa Ngự Thư phòng lại, ngăn không cho gió lạnh xâm nhập, hoa nến cũng ngoan ngoãn không lay động nữa.

Hai người nhìn thấy tấu chương bị gió thổi rơi xuống đất, chưa kịp cúi xuống nhặt lên, đã bị vết máu đỏ sẫm trên vai Triệu Tĩnh thu hút tất cả sự chú ý. Cửu vương gia... đã tới rồi ư?

Một người vội vàng tìm hòm thuốc đặt ở góc phòng, người còn lại thì tới bên Triệu Tĩnh, sốt ruột hô: “Hoàng thượng, nô tài đi mời ngự y tới ngay.”

Triệu Tĩnh lấy lại tinh thần, nhìn Tiểu Thuận: “Đừng cho ai biết Trẫm bị thương. Hôm nay muộn quá rồi, ngày mai tới thái y viện lấy kim sang được đặc chế cho Trẫm là được, vết thương này dùng được bình thường sẽ không cầm được máu.”

Không cầm được máu? Hai tiểu thái giám biến sắc. Tiểu Thuận vội vàng chạy như bay về phía thái y viện, không thèm quan tâm tới Triệu Tĩnh đang gọi lại.

6. Chương 6

Tiểu Hòa dìu Triệu Tĩnh ngồi xuống, nước mắt đảo quanh hốc mắt: “Hoàng thượng, máu không ngừng chảy thế này mà ngài còn nói ngày mai mới đi tìm Bình thái y sao... Nếu cứ tiếp tục, chỉ sợ ngài không chịu nổi tới sáng mai mất... Hoàng thượng, nô tài đi lấy cho ngài tắm áo lông cừu nhé... Ngài xem, ngài ăn mặc phong phanh như vậy...” Oa oa oa... nếu hoàng thượng xảy ra chuyện gì, mình cũng không muốn sống nữa!

Chắc, cái tật xấu từ nhỏ thích khóc của y sao tới giờ vẫn chưa sửa được?

Triệu Tĩnh vỗ tay y, ý bảo y đừng khóc nữa, rồi cầm lấy tấm áo lông cừu phủ lên người. Nếu hắn không mặc, chỉ sợ kẻ này làm ngập lụt cả căn phòng này mất.

Kỳ thật, mặc hay không đối với hắn cũng giống nhau thôi, thân thể dù lạnh đến mấy, cũng không lạnh bằng trái tim này.

Từ nay về sau, sợ rằng không có cơ hội đạt được thứ hắn muốn nữa? Là vì hắn đã tự tay bóp nát hết thảy, nhưng hắn không thể hối hận, cũng không muốn hối hận. Bởi vì đó có lẽ là cơ hội duy nhất của hắn trong cuộc đời này, cho nên hắn không thể bỏ qua được!

Sau khi bôi thuốc cầm máu xong, cộng thêm cả ngày mới chỉ ngủ được hai ba canh giờ, chưa kể bị gió lạnh, kết quả thân thể cường tráng do tập luyện từ nhỏ để bảo vệ người kia cũng đã không chịu nổi mà ngã xuống, sốt cao hừng hực.

Tiểu Thuận cùng Tiểu Hòa đỡ Triệu Tĩnh quay về tắm cung, Bình thái y theo sát không dám rời dù chỉ trong chốc lát. Đường nhiên Triệu Tĩnh cũng không thể lâm triều được.

Hoàng hậu Hồng Linh vừa nghe Triệu Tĩnh bị bệnh, vội vàng tới Thanh Trữ cung.

Nhìn hoàng thượng nằm trên giường sắc mặt trắng bệch, Hồng Linh không khỏi cảm thấy đau lòng. Nàng nắm lấy tay hắn, nhưng lại nhìn thấy ngón tay hắn quần đầy băng vảy, kinh ngạc hỏi: “Tiểu Hòa, Tiểu Thuận, sao tay hoàng thượng lại bị thương? Các người hầu hạ hoàng thượng thế nào hả?”

Hai tiểu thái giám nhìn nhau, cúi đầu không dám lên tiếng.

Đứng nhìn hoàng hậu chỉ mới mười bảy tuổi, ôn nhu dịu dàng. Nhưng dù sao cũng là một trong các công thần trợ giúp hoàng thượng leo lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, võ công lại cao cường cộng thêm tài trí vẹn toàn, nếu trả lời không cẩn thận, chắc chắn nàng sẽ nhìn ra sơ hở.

“Thế nào, mọi khi các người lú lú nói không ngừng, hôm nay bộ bị mèo cắn đứt đầu lưỡi rồi hả?” Hồng Linh mỉm cười nhìn lướt qua hai người, vừa định hỏi tiếp, đã thấy Triệu Tĩnh mở mắt ra, không khỏi vui mừng ra mặt: “Hoàng thượng, ngài tỉnh rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không sao, Bình thái y sắp thành thần y rồi, uống thuốc vào là khỏi bệnh liền.” Triệu Tĩnh nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, đã quá trưa, liền chống tay xuống giường định đứng dậy, ai ngờ vai trái buốt đau mà ngã trở lại giường.

Hồng Linh tinh mắt, đã nhìn thấy vai hắn có vết máu, không khỏi kinh hoàng: “Hoàng thượng, ngài bị thương?”

“Không sao, chỉ là luyện kiếm không cẩn thận thôi.” Triệu Tĩnh thản nhiên nói, giấy dựa lại muốn đứng lên.

Hồng Linh liền ấn hắn quay về giường: “Hoàng thượng bị thương cần phải nghỉ ngơi, không có sức khỏe làm sao có thể thống trị quốc gia đây?”

Chỉ là, vết thương đó... cho dù hoàng thượng võ công kém cỏi đến mấy cũng không có khả năng làm bị thương vai trái của chính mình được. Mà ở trong cung, có ai dám làm bị thương hoàng thượng chứ? Thích khách sao? Nếu là vậy, lúc hoàng thượng bị thương đã phải gọi cấm vệ quân tới bắt người rồi, chứ làm sao im lặng thế này. Như vậy, làm bị thương hoàng thượng chắc chắn là một người quen thuộc, có thể làm bị thương hoàng thượng mà không bị truy cứu... Là thái tử đang bị giam lỏng ở Ly cung sao? Không, võ công của thái tử kém xa hoàng thượng, không thể nào gây thương tổn cho ngài được... Vậy là ai đây?

Biết rõ hoàng hậu sẽ không tin, nhưng Triệu Tĩnh cũng không nhiều lời giải thích, chỉ ngồi dậy, nói: “Hoàng Linh, Trẫm không sao, trong triều còn nhiều chuyện cần xử lý, nàng về cung nghỉ ngơi đi.”

Hồng Linh trầm ngâm một lát, rồi hành lễ cáo lui.

Đi ngang qua cung điện lộng lẫy hoa lệ, nàng không cảm thấy vui sướng chút nào. Hoàng cung to như vậy chỉ cho nàng một cảm giác cô độc. Ở chỗ này, thời khắc nào nàng cũng phải đề phòng người bên cạnh... Nơi quyền lực này cũng rất tàn khốc vô tình, muốn tồn tại ở đây, thì phải học được sự vô tình đó.

Điểm này, nàng làm không được. Nếu là vô tình, làm sao nàng lại bị cuốn vào cuộc chiến tranh tàn khốc để chiếm lấy ngôi vị hoàng đế này. Nàng vốn là nữ nhân giang hồ, không có quan hệ gì với hoàng thất. Chỉ vì nàng yêu người hoàng tộc. Vì trợ giúp người đó hoàn thành tâm nguyện, nàng đã thuyết phục phụ thân, dùng chính gia tộc của mình để đánh cuộc cùng hán mao hiểm... Nàng là người si tình, si tình với duy nhất một người, cho nên nàng vĩnh viễn không vô tình được.

Cuộc sống xa hoa trong hoàng cung là ước mơ của bao người, nhưng nàng lại chỉ mong được trở về như xưa, lúc ở Hồng Diệp sơn trang. Triệu Tĩnh thường xuyên ở bên cạnh nàng, mặc dù vốn là đến để bàn về kế hoạch, nhưng ngày ngày được gặp nhau. Hôm nay đại sự thành công, sau khi hán làm hoàng đế, toàn tâm toàn ý lo việc quốc gia đại sự, trừ ngày thành thân ra, Triệu Tĩnh chưa hề tới cung của nàng lần nào nữa... Tương lai khi hán lập thêm nhiều phi tần, chỉ sợ sẽ hoàn toàn quên mất nàng.

Nếu có thể dùng ngôi vị hoàng hậu đổi lấy hạnh phúc tầm thường, nàng cam tâm tình nguyện làm một người phụ nữ bình thường.

Chỉ là, hối hận cũng đã quá muộn.

Mặc một bộ quần áo tầm thường, mái tóc đen dài óng mượt được buộc tùy tiện bằng một sợi vải vàng, Triệu Tĩnh được Tiểu Hòa dìu đến Ngự Thư phòng.

Mà ở bên trong, đã sớm có mấy vị đại thần thân mặc triều phục đang đứng chờ diện thánh.

Vừa thấy hoàng thượng xuất hiện, mấy vị đại thần vội vàng quỳ xuống hành lễ. Đến khi hoàng đế ngồi xuống hồ bình thân, mấy vị đại thần mới đứng dậy, ngẩng đầu nhìn hoàng đế, tất cả đều không khỏi sửng sốt...

7. Chương 7

Bộ trang phục hoàng thượng mặc thật tùy tiện. Bất quá, người vẫn anh tuấn như cũ, khí chất vương giả trời sinh vẫn không chút suy giảm. Chỉ là khuôn mặt tái nhợt này, đã nói rõ hoàng thượng quả thật đang bị bệnh.

Triệu Tĩnh nhìn quét qua mấy vị đại thần, bốn người này đều là công thần phụ tá hán đoạt ngôi vị hoàng đế, còn ba người kia là đại thần của Tiên hoàng, trong đó Lễ Bộ thượng thư là người cao tuổi nhất. Hôm nay vội vã tới gặp hán như vậy, không biết bọn họ lại muốn cái gì đây?

Mấy vị đại thần của Tiên hoàng không chờ lâu liền nói ra ý đồ diện kiến thánh lần này của mình.

Hiện các vị trí binh bộ, hộ bộ, hình bộ, lại bộ thượng thư đều đang trống. Là do lúc tân hoàng đăng cơ, tứ bộ thượng thư ở trên đại điện đã chọc giận mặt rồng, người thì bị chém, kẻ thì ngồi lao. Gần đây triều đình rối ren, không thể không có người quản lý tứ bộ này!

Đêm qua Triệu Tĩnh đã xem qua tấu chương, cho nên biết các đại thần muốn tấu gì, liền lập tức ra ý chỉ: “Tứ bộ thượng thư sẽ do thượng thư thị lang của tứ bộ lên thay.”

Tứ bộ thượng thư thị lang gồm: lại bộ Đông Phương Vô Nhai, hình bộ Nam Cung Kiếm, binh bộ Tây Môn Tam Nguyên, hộ bộ Bắc Minh Chiếu Thiên. Tuy chỉ là thượng thư thị lang, nhưng năng lực làm việc lại hơn hẳn các vị cũ, chưa kể hành vi đoạn chính được dân chúng kính trọng, để bốn người này thay thế cũng không ai dám phản bác.

Việc của ba vị đại thần kia đã xử lý xong, nhưng ý đồ lần này của bốn vị công thần lại làm Triệu Tĩnh nhíu mày.

Bọn họ vì muốn trục xuất thái tử Triệu Trinh mà tới. Từ khi hoàng thượng đăng quang đến nay, người nên bãi chức đã bãi, người xứng thăng chức đã thăng, duy độc có thái tử là vẫn chưa xử lý. Trong triều vẫn còn dư đảng ủng hộ thái tử, đối với hoàng thượng mà nói, thái tử là một mối nguy hiểm vô cùng.

Làm sao Triệu Tĩnh không hiểu điều đó? Suy nghĩ chốc lát, hắn liền an ủi mấy vị đại thần: “Chuyện thái tử không vội, Trẫm tuổi còn trẻ, chưa có con nối dõi, cứ để đại hoàng huynh làm thái tử cũng có sao đâu? Với lại thái tử đang ở trong cung, bốn vị ái khanh yên tâm đi.”

Hoàng thượng đã nói thế rồi, bọn họ cần gì phải nhiều chuyện nữa đây?

Trần an xong bốn vị công thần, đến lượt lễ bộ thượng thư dâng tấu trình về chuyện tấn táng của Tiên hoàng, Triệu Tĩnh không có ý kiến gì, cũng liền chuẩn tấu.

Sau khi chúng thần thoái lui, Tiểu Hòa định dìu hoàng thượng quay về tẩm cung thay thuốc, thì lại nghe biên quan truyền tin về. Tứ hoàng tử dụng binh như thần đã đánh đuổi quân Liêu ra khỏi bờ cõi, năm ngày sau sẽ khải hoàn hồi triều.

Triệu Tĩnh gật đầu, vô cùng vui mừng ban thưởng cho người đưa tin, còn mình thì về tẩm cung nghỉ ngơi.

Tin chiến thắng ư? Hắn biết tứ hoàng huynh tự mình xuất binh sẽ không thua, huống chi trong tay mình còn có đại hoàng huynh, y có muốn thua cũng không dám.

Nghĩ về đại hoàng huynh, Triệu Tĩnh mới nhớ mình đã lâu rồi chưa gặp, liền không để ý tới Tiểu Thuận cùng Tiểu Hòa khuyên can mà đi về phía Ly cung.

Cả hoàng cung chỉ có hoàng hậu, không có tần phi, cho nên cung điện còn trống vắng rất nhiều. Ly cung, thực chất cũng chỉ cách Trữ cung không quá một dặm.

Người trong Ly cung không nghĩ hoàng thượng đến, thái tử thì đang tự tay dạy nhi tử mới bốn tuổi viết chữ, còn thái tử phi thì đứng cạnh xem.

Thấy Triệu Tĩnh, Triệu Trinh vội vàng quỳ xuống, cũng kéo cả nhi tử quỳ theo.

“Đại ca, đừng đa lễ.” Triệu Tĩnh tiến lên nâng y dậy: “Đại ca gần đây thế nào?”

“Hừ! Triệu Tĩnh, ngươi đừng giả vờ mè nheo khóc chuột!” Thái tử phi mày liễu dựng thẳng, nhìn thấy Triệu Tĩnh cũng không quỳ, chẳng để ý tới lễ nghi mà vọt thẳng tới trước mặt hắn mắng to: “Ngươi giết phụ hoàng cũng ngũ hoàng đệ, giam lỏng thái tử lập mưu soán vị, sớm muộn ngươi cũng không được chết tử tế!”

Triệu Tĩnh nhú mày, lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm.

Triệu Trinh biến sắc: “Yên Nhi! Không được vô lễ, còn không mau quỳ xuống xin lỗi hoàng thượng đi!”

Thái tử phi hừ lạnh một tiếng, đứng thẳng nhìn Triệu Tĩnh, nói: “Thần thiếp nói đều là sự thật, tại sao phải xin lỗi? Có quỳ cũng không phải quỳ hắn! Thần thiếp chỉ quỳ trước những vị hoàng đế nhân đức, chứ không phải loại tiểu nhân âm mưu làm loạn này!”

“Yên Nhi, nàng calm mồm!” Triệu Trinh hoảng sợ chạy lên che miệng nàng, chẳng lẽ nàng muốn chết sao?

Triệu Tĩnh nhăn mày, mặt không đổi sắc nhìn hai người, lãnh ý phát ra còn lạnh lẽo hơn cả gió đông.

“Trẫm không nghĩ làm một hoàng đế tốt, cũng không muốn làm một hoàng đế tốt trong miệng người khác. Thái tử phi, nàng có biết bất kính với Trẫm, tiền tứ bộ thượng thư có kết quả gì không?”

Hai người bị giam lỏng trong cung, phạm vi hoạt động cũng không ra khỏi Ly cung thì làm sao biết được?

“Bọn họ người thì bị chém, kẻ thì cả đời sống trong thiên lao.” Tiểu Hòa hảo tâm nói.

Triệu Trinh cuống quýt lùi lại kéo theo nhi tử quỳ xuống dập đầu: “Hoàng thượng, Yên Nhi quả thật quá vô lễ, tội thần cầu xin hoàng thượng tha thứ cho nàng...”

“Mời đại ca đứng lên...” Triệu Tĩnh mỉm cười, nhưng trong mắt lại không chút ý cười. Hắn tiến lên từng bước nâng y dậy, nhưng kết quả lại khê động vào vết thương nơi vai trái, đau đớn rên lên một tiếng. Tiểu Hòa cơ trí, vội vàng tiến lên đỡ hắn.

“Hoàng thượng bị thương?” Triệu Trinh đứng dậy dìu hắn, ân cần hỏi thăm: “Đã kêu thái y xem qua chưa?” Dù sao hắn cũng là đệ đệ ruột thịt của y, quan tâm cũng là chuyện thường tình.

Triệu Tĩnh gật đầu, tỏ vẻ không sao. Vị đại ca này, quá thiện lương rồi, mình đã cướp đi những thứ thuộc về y, vậy mà y vẫn quan tâm đến mình. Đây cũng chính là một trong các nguyên nhân khiến mình không muốn hại y.

Bỗng thái tử phi đột nhiên xông lên, tháo chiếc trâm cài đầu đâm về phía Triệu Tĩnh: “Triệu Tĩnh... người chịu chết đi!”

Không người nào kịp ngăn cản, chiếc trâm đã đâm vào ngực Triệu Tĩnh, rất nhanh, vạt áo đã thấm đẫm máu tươi...

“Người đâu! Hộ giá! Hộ giá...” Tiểu Hòa kinh hoàng hô lên, gấp đến độ không biết làm sao cho phải.

Triệu Trinh cũng không ngờ thê tử của mình lại lớn mật dám ám sát hoàng thượng, y chỉ kịp kêu dừng, chứ không kịp ngăn cản: “Lục đệ, đệ không sao chứ? Để đại ca đi gọi ngự y...”

Vẫn là Tiểu Thuận tỉnh táo. Nhìn thấy hoàng thượng sắc mặt không đổi, chỉ liếc mắt một cái, trong ánh mắt hiện lên hàn quang, Tiểu Thuận lập tức hiểu ý, vội vàng lấy con dao tùy thân đâm vào lưng thái tử phi...

Nghe thấy tiếng Tiểu Hòa hô, cấm quân canh giữ bên ngoài đã vọt vào, bao vây lấy đám người thái tử, cũng bắt nhi tử của y. Tên tiểu tử này thấy nguy không sợ, không khóc cũng không âm ỉ.

“Thả thái tử ra.” Triệu Tĩnh bưng vết thương, đau đớn làm hắn nhăn mày: “Việc này là thái tử phi gây nên, không liên quan tới người khác. Nàng cũng đã chết, các người lui ra ngoài đi. Nhớ kỹ, sau này phải bảo vệ an toàn cho thái tử, không cho bất luận kẻ nào ra vào, nếu có chuyện gì xảy ra, các người hãy mang đầu tới gặp Trẫm.”

Cấm vệ quân nhất tề quỳ xuống lĩnh mệnh.

“Yên Nhi... Yên Nhi...” Triệu Trinh ngồi dưới đất, ôm lấy thê tử, lắc lắc không ngừng như muốn lay tỉnh nàng...

Thái tử phi chậm rãi mở mắt ra, đứt quãng nói: “Thái, thái tử... Yên Nhi giết... giết Triệu Tĩnh... Ngài sẽ là... hoàng thượng...”

“Yên Nhi? Yên Nhi... nàng đừng chết, nàng đừng chết...” Triệu Trinh lay nàng, nhưng nàng lại mất mắt, khóe môi khẽ mỉm cười.

Triệu Tĩnh đứng dậy, hai mắt tối sầm, thấy thể khê lung lay, may mà có Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận đỡ kịp, hắn mới không ngã quỵ. Nhìn vào ngực, vết thương mới cùng vết ở vai đã hé ra, máu thấm đẫm một mảng.

“Đại ca... đừng quá đau buồn...”

Được hai người dìu, Triệu Tĩnh tập tễnh bước đi, đôi chân dần mất cảm giác, xem ra hắn đã chảy quá nhiều máu...

“Yên Nhi, Yên Nhi... nàng tỉnh lại đi, nàng nói cho ta biết... ngôi vị hoàng đế... thật sự nặng như vậy sao...”

Dừng lại một chút, Triệu Tĩnh tiếp tục bước đi, chân đã có chút phát run.

Ngôi vị hoàng đế, thật sự nặng vậy sao?

Đúng vậy, nó thật sự nặng thế sao?

Nhiều năm qua, hắn rất tin tưởng, ngôi vị hoàng đế tượng trưng cho đỉnh cao quyền lực, có được nó, sẽ có được bất cứ thứ gì hắn muốn.

Bây giờ, hắn đã ngồi lên đỉnh cao của quyền lực, nhưng hắn chiếm được gì đây?

Chỉ là người kia càng xa cách hắn hơn mà thôi...

8. Chương 8

Chuyện hoàng thượng bị đâm vốn ít người biết đã bị giấu diếm triệt để.

Nếu để người trong thiên hạ biết thái tử phi hành thích hoàng thượng, vậy chắc chắn thái tử cũng bị coi là đồng lõa, chứ làm gì được như bây giờ, không bị thương một cọng lông mà đứng ở Ly Cung.

Song, cũng không giấu diếm được người có nhiều tai mắt như hoàng hậu.

Vừa nghe thấy Triệu Tĩnh gặp chuyện không may, Hồng Linh vội vàng đến Thanh Trữ cung. Đúng lúc gặp Bình thái y đang chữa trị vết thương cho Triệu Tĩnh, Hồng Linh sốt ruột, nhưng lại chỉ dám đứng ở bên giường, nhẹ giọng hỏi: “Bình thái y, thương thế của hoàng thượng sao rồi?”

“Hồi bẩm hoàng hậu, trâm cài may mắn chưa đâm trúng chỗ hiểm, hoàng thượng đã không sao nữa rồi. Chỉ là mất quá nhiều máu làm ngài suy yếu dẫn tới hôn mê thôi.”

Hồng Linh ừ một tiếng, đôi mắt không rời khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy của Triệu Tĩnh, trái tim như bị kim đâm.

Leo lên ngôi vị thiên tử là tâm nguyện của chàng. Vậy mà sau khi hoàn thành tâm nguyện, chàng lại thành thế này. Nếu có thể, nàng tình nguyện bị thương thay cho hoàng thượng!

Vết thương đã không còn chảy máu nữa, trên khuôn ngực trắng nõn đó, một vết đỏ sẫm như đâm vào ngực Hồng Linh. Nàng thầm hận, một dao chấm dứt mạng sống cho thái tử phi thật quá tiện nghi cho ả, nếu vào tay nàng, nàng sẽ cho ả chịu đủ hành hạ, sống không bằng chết.

Ánh mắt đau lòng khê dờ, liền bị tơ máu đang chảy xuôi trên vai Triệu Tĩnh làm giật mình. Vết thương này là vết thương nàng đã nhìn thấy tối qua mà? Tại sao đến giờ vẫn chưa cảm được máu? Vết thương này, sắc bén, cũng không giống một vũ khí lợi hại tạo nên, nhưng lại không cảm được máu...

Hồng Linh cả kinh, đây không phải đặc điểm của Xuất Vân kiếm sao? Chẳng lẽ là do Cửu vương gia? Vì sao y lại đâm hoàng thượng?

Lúc thái y đang xử lý vết thương, có thể là do đau đớn mà đang hôn mê, Triệu Tĩnh mơ hồ gọi: “Hồng Linh...”

Nghe thấy hắn gọi nàng, Hồng Linh liền ngồi vào mép giường nắm lấy tay hắn, như đang truyền sức mạnh sang. Thấy môi hắn khê nhúc nhích, Hồng Linh cúi đầu, ghé sát tai vào miệng hắn. Trong ánh mắt nàng hiện lên tia nghi hoặc, nhưng tay lại nắm thật chặt.

Hoàng đế bị thương ba ngày không thể vào triều khiến dân gian nghị luận đủ điều.

Người nói hoàng đế giết chính cha ruột của mình, giam lỏng thái tử, dùng thủ đoạn hèn hạ đoạt lấy ngôi vị hoàng đế. Nếu không phải chân mệnh thiên tử, đoạt được ngai vàng thì sao chứ? Cũng chẳng phải vô phúc tiêu thụ ư?

Nghe lời đồn đãi, ở trong Càn vương phủ, cửu vương gia chỉ cười lạnh, uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Yết hầu như hỏa thiêu nóng rực, nhưng trái tim lại rét lạnh như bị đóng băng.

Bầu trời u ám, giống như tâm tình y lúc này, hạt mưa lạnh như băng mang theo gió thu xâm nhập vào thân thể đơn bạc của y. Triệu Hồng Lân nhìn biển hoa trước mắt, từng đóa cúc nở bung dưới trời mưa lạnh lẽo.

Hồi thiếu niên cùng Triệu Tĩnh trồng những đóa cúc trắng, hôm nay đã nở kín hoa viên, y nghĩ có lẽ hoa viên này nên gọi thành cúc viên thì đúng hơn. Mỗi khi hoa nở, nơi này như được phủ một lớp áo trắng noãn, phẳng phất như y đang trở lại thuở niên thiếu hồn nhiên.

Cảnh vật như trước, nhưng người xưa nay còn đâu.

Tĩnh Nhi, vì sao ngươi lại thay đổi, trở nên tàn nhẫn như thế?

Một bộ lục y mỏng manh, một chiếc ô màu tím nhàn nhạt, đã vì y mà che mưa che gió.

“Hong Lân, trời mưa lạnh như thế, muốn ngắm hoa cũng nên tới hoa đình mà ngắm, đừng đứng đây, kéo cảm lạnh.”

Thanh âm ôn nhu điềm đạm như gió thổi ngang qua, trên khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười dịu dàng. Nàng chính là thê tử của Triệu Hồng Lân, là viên minh châu quý báu của Mai Ngọc sơn trang, cũng là vương phi của Cần vương phủ – Ngọc Diệp.

Thấy nàng, Triệu Hồng Lân che đi đau khổ, ôn nhu nói: “Trời lạnh như thế, sao nàng không ở trong phòng? Đi ra ngoài cũng nên mặc thêm áo ấm chứ.” Vừa nói y vừa dắt tay nàng vào phòng.

Ngọc Diệp tươi cười, hai tròng mắt như ánh mặt trời nhìn bóng lưng y, cũng không phải tấm lưng vạm vỡ, nhưng lại cho nàng ấm áp cùng an toàn. Mặc dù dung mạo tuyệt thế cùng khí tức nhu mì của y đã từng làm cho võ lâm đệ nhất mỹ nữ như nàng cảm thấy xấu hổ, nhưng y vô cùng ôn nhu chăm sóc nàng, hỏi sao nàng có thể không yêu một mỹ nam tử xuất sắc thế này chứ!

Được một phu quân như thế, đời này còn ước mong chi?

Trở lại thính phòng ấm áp, Ngọc Diệp rót một chén trà nóng cho y, lại còn mang khăn khô tới lau khuôn mặt và mái tóc thấm đẫm nước mưa, nàng chậm rãi mở miệng: “Chuyện triều đình không có chỗ cho thiếp mở miệng. Nhưng đương kim hoàng thượng là chất nhi mà từ bé chàng đã yêu thương, giờ hoàng thượng bị trọng thương đã ba ngày, vì sao chàng không đi thăm?”

Triệu Hồng Lân vừa nghe thấy bốn chữ đương kim hoàng thượng, hai hàng lông mày liền nhíu lại, các đốt ngón tay nắm chặt đến trắng bệch.

Hồng Diệp vừa lau vừa tiếp tục nói: “Tuy Triệu Tĩnh rất tuyệt tình, nhưng dù sao cũng thích kẻ cận chàng, bây giờ chắc rất hy vọng chàng tới thăm đó...”

“Đừng nói nữa!”

Tiếng rống to bất thành linh làm Ngọc Diệp sửng sốt, Hồng Lân chưa bao giờ lớn tiếng khiển trách nàng như thế, nàng đã nói sai chuyện gì rồi sao?

Triệu Hồng Lân áy náy: “Xin lỗi, Ngọc Diệp, ta... muốn yên lặng một chút.”

Ngọc Diệp kinh ngạc nhìn bóng lưng y đang xa dần, ủy khuất mà rơi lệ.

Mấy ngày nay thấy thần sắc chàng rất tệ, không yên lòng mà hỏi, nhưng chàng cứ nói không sao, nàng có thể tin được ư?

Một người chỉ thích mặc bạch y, đột nhiên lại đốt hết tất cả quần áo, chỉ mặc hắc y. Điều này không tính, mấy ngày trước còn suýt phá hủy cúc viên mà chàng yêu nhất. Nếu không có nàng tỏ vẻ thích biển hoa màu trắng này, thì làm sao giờ này còn có thể nhìn thấy những đóa cúc đó đây?

Một thân hắc y đứng giữa biển hoa màu trắng, trông vô cùng cô đơn, khiến nàng còn thấy đầu mũi chua xót. Có chuyện gì mà nàng không thể biết được? Nàng là vợ của y, là bạn đồng hành của y, có tâm sự gì lại không thể thổ lộ với nàng, không thể chia sẻ cùng nàng đây? Vì sao phải đóng cửa nội tâm, cự tuyệt sự quan tâm của nàng chứ?

9. Chương 9

Ngọc Diệp dựa vào cánh cửa, thân ảnh màu đen cô đơn giữa cúc viên, mưa gió tung bay, nàng cảm thấy chàng sao mà xa xôi thế...

Ngày mùng sáu tháng mười, vốn là ngày hoàng đạo, mây đen tan hết, lộ ra ánh mặt trời đầu tiên của mùa đông.

Khó có được khí trời tốt, đáng lẽ nên vui mừng.

Song, hôm nay là ngày tiên hoàng nhập thổ, cả nước đều mặc phục tang đưa tiễn Tiên hoàng.

Trừ tứ hoàng tử còn đang trên đường về, cả triều văn võ bá quan đều tới, Triệu Hồng Lân cũng không ngoại lệ.

Trên đàn tế, sắc mặt Triệu Tĩnh tái nhợt như tuyết, vết thương cộng thêm cảm lạnh làm hần gầy đi rất nhiều. Nhưng hai tròng mắt vẫn lóe lên tinh quang, thân hình cao lớn cứng cỏi, làm cho người ta cảm thấy vô cùng áp lực. Vương giả, vốn là trời sinh, cho dù yếu ớt cũng không thể nào tan biến được.

Ánh mắt bao quát chư thần, cố gắng tìm kiếm hình bóng kia. lát sau, thân ảnh lãnh ngạo mà cao quý đó đã ánh vào mắt.

Đúng lúc Triệu Hồng Lân ngẩng đầu, bốn mắt giao nhau, nhưng dù cách khá xa nhưng y vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn.

Y lạnh lùng quay đầu đi, tránh ra khỏi tầm mắt khiến kẻ khác khó thở kia.

Cả buổi tang lễ sau đó, mặc dù không đứng gần, nhưng Triệu Hồng Lân biết, ánh mắt của Triệu Tĩnh vẫn không rời khỏi y, làm cho y muốn không có cảm giác cũng không được.

Triệu Hồng Lân mím môi trầm nghĩ, nếu mình trả thù Triệu Tĩnh, nhất định hắn sẽ không từ bỏ ý đồ, mình chịu mệt cũng không sao, nhưng sẽ liên lụy Ngọc Diệp. Chi bằng rời khỏi kinh thành, sống một cuộc sống thái bình là tốt nhất.

Chủ ý đã quyết, y đợi ngày hôm sau sẽ vào triều bẩm tấu.

Không ngờ, vào tối hôm đó, một đạo thánh chỉ đã được đưa tới Cần vương phủ, bổ nhiệm Cần vương Triệu Hồng Lân làm thượng thư lệnh, quản hạt tất cả sáu bộ.

Thánh chỉ làm Triệu Hồng Lân cả đêm khó ngủ. Cũng không phải vì trong tay có thực quyền mà hưng phấn, mà là không hiểu Triệu Tĩnh muốn thế nào?

Trên triều, Triệu Hồng Lân từ chối chức thượng thư lệnh, còn xin hoàng thượng tước ngôi vị của y, biếm y làm thứ dân.

Chư vị đại thần ngạc nhiên, cửu vương gia định khiêu khích vị hoàng thượng hỉ nộ vô thường này sao?

Nhưng hoàng thượng dường như sớm biết y sẽ làm vậy, chỉ khẽ nhíu mày, trầm tĩnh mà nói, sau khi bãi triều hãy tới Ngự Thư phòng rồi bàn tiếp.

Triệu Hồng Lân bất đắc dĩ, nhưng lại không còn cách nào khác.

Đi vào Ngự Thư phòng, ầm lò bên trong đã xua tan đi cái rét lạnh ngoài kia, trên ngự án, một hương lò nhẹ phun ra làn khói trắng, thơm ngát ngập cả phòng.

Thấy vật ấy, Triệu Hồng Lân không khỏi hừ lạnh một tiếng. Chẳng lẽ lại định dùng mê dược?

Triệu Tĩnh xin mời y ngồi xuống, tự mình châm trà, lại bị y khinh thường từ chối. Thần sắc Triệu Tĩnh ảm đạm, nghiêm nghị nói: “Yên tâm, Trẫm biết cửu hoàng thúc đã có phòng bị, cho nên sẽ không hạ mê dược vô ích.” Qua lần đó, hẳn biết chắc người khôn khéo như Cửu hoàng thúc đã tùy thân mang theo giải dược.

Triệu Hồng Lân lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Hoàng thượng, thần vô đức vô năng, không cách nào đảm nhận chức thượng thư lệnh được. Xin hoàng thượng tìm vị hiền tài khác.”

“Cửu hoàng thúc, về chuyện thượng thư lệnh, Trẫm sẽ không thay đổi chủ ý.” Triệu Tĩnh ngồi vào sau ngự án, hai tròng mắt gắt gao nhìn y: “Người muốn rời khỏi kinh thành, đi đến một nơi xa xôi mà Trẫm không thể gặp được người, đúng không? Cửu hoàng thúc, người thật vô tình... Trẫm chỉ muốn mỗi ngày được nhìn thấy người mà thôi, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?”

“Mong hoàng thượng thu hồi thánh mệnh, từ nay về sau thần không muốn can dự vào việc triều chính nữa...”

“Không!” Triệu Tĩnh bướng bỉnh nói: “Ta không cho người đi!”

Triệu Hồng Lân cười lạnh: “Dựa vào người cũng có thể ngăn cản ta sao?”

“Trẫm không ngăn cản được người...” Triệu Tĩnh chăm chú nhìn y, cười lạnh nói tiếp: “Nhưng trong thiên hạ có nơi nào không phải của Trẫm? Chỉ cần Trẫm hạ chỉ truy bắt, các người có thể trốn ở đâu? Dựa vào

vô công của Cửu hoàng thúc chắc sẽ tránh được đuổi bắt, nhưng người đừng quên, bên cạnh người còn có một nữ tử không có vô công, chẳng lẽ người bắt nàng sống trong cảnh đào vong? Huống hồ còn có Mai Ngọc sơn trang, nó cũng không mọc chân để chạy được đâu.”

Nữ nhân đó, mặc dù sinh ở giang hồ, gia tộc cũng có tiếng tăm trong giới võ lâm. Nhưng từ khi sinh ra, nàng đã được nuông chiều mà lớn lên. Ngọc gia sợ nàng bị làm sao, cho nên không dám dạy nàng võ công, cả ngày nhốt trong khuê phòng. Một nữ tử mảnh mai chưa từng chịu sóng gió, làm sao có thể chịu được cuộc sống trốn chạy nay đây mai đó.

Triệu Hồng Lân im lặng, trái tim dần trầm xuống. Hắn nói không sai, Ngọc Diệp – người cũng như tên, vốn là một đại tiểu thư như kim chi ngọc diệp, từ nhỏ được bảo vệ quá độ, hoảng sợ liên tếp xỉu, nàng nhu nhược không chịu nổi cuộc sống khốn khổ...

Thấy mi gian y chứa đầy sầu lo, Triệu Tĩnh cười, cười đến cay đắng.

Hắn đã thắng, không phải sao? Vì điều này, y sẽ lưu lại, cho dù không cam lòng, nhưng y vẫn sẽ lưu lại. Đây là nhược điểm duy nhất có thể nắm giữ y, cũng là nhược điểm mà hắn ghen ghét đến đau lòng.

Một hồi sau, Triệu Hồng Lân mới lấy lại tinh thần, con người câu hồn đầy mơ ý tràn ngập khiêu khích: “Hoàng thượng không lo ta làm thượng thư lệnh sẽ dùng việc công báo thù riêng, lợi dụng chức quyền làm dân chúng lầm than, khiến ngôi vị hoàng đế của người gặp nguy hiểm sao?”

Triệu Tĩnh cười ha ha: “Cửu hoàng thúc, người sẽ dùng an nguy của thiên hạ để báo thù ta ư? Người sẽ không để ta vào mắt thế chứ? Trong mắt người, ta chỉ như một kẻ điên thôi, không đúng sao?”

Không sai, hắn là kẻ điên, chỉ có kẻ điên mới cố chấp như thế, vì được thứ hắn muốn mà có thể dọn sạch chướng ngại cản đường, không tiếc họ hàng bạn bè xa cách!

10. Chương 10

Buổi sáng hôm sau, tứ hoàng tử Triệu Kỳ ban sư hồi triều, hoàng đế tự mình dẫn văn võ bá quan ra ngoài thành nghênh đón, cũng đã chuẩn bị tiệc rượu khao thưởng ba quân.

Trong bữa tiệc, Triệu Tĩnh phong Triệu Kỳ làm Bình Tây vương, ban thưởng một phủ đệ, còn nói sau khi kết thúc yến tiệc sẽ còn trọng thưởng thêm.

Tiếp đó, Triệu Tĩnh phong thưởng cho các công thần, rồi mới kết thúc yến tiệc.

Triệu Kỳ muốn cáo từ, lại bị Triệu Tĩnh lưu lại, tự tiểu phi tiểu nói: “Người không muốn gặp đại hoàng huynh sao?”

“Hoàng thượng cho ngoại nhân tới gần hắn ư?” Triệu Kỳ mặt không chút thay đổi nói.

“Người và Trầm tuy cùng cha khác mẹ, nhưng cũng là tứ hoàng huynh của Trầm, đương nhiên không phải ngoại nhân rồi?” Triệu Tĩnh lạnh lùng nhìn y, nói tiếp: “Đại hoàng huynh đang tang thê, rất cần người tới an ủi, người nên nắm chặt cơ hội này chứ?”

“Người...” Triệu Kỳ ngạc nhiên nhìn hắn. Khi hồi kinh, y đã nghe thấy tin tức thái tử phi hành thích hoàng thượng bị chém, đang lo lắng thái tử bị liên lụy, không ngờ hắn lại...

Hắn từ bỏ tình địch cho mình rồi, có phải mình nên cảm tạ hắn không đây?

“Đại hoàng huynh ở Ly cung, tứ hoàng huynh, niệm người tây chinh mới về, Trầm cho người nghỉ phép một ngày, đừng cô phụ ý tốt của Trầm.”

Triệu Tĩnh phát tay, đi về phía Ngự Thư phòng.

Bọn họ sẽ phát sinh cái gì, hắn không muốn quan tâm, cũng chẳng còn sức quan tâm.

Đại ca, xin lỗi đã lợi dụng ca.

Thiên hạ hòa bình, lòng người an ổn, dân chúng vô cùng vui vẻ.

Câu Lệ quốc ở đông bắc tiến cống hai cây nhân sâm ngàn năm trân quý, Đại Lý quốc ở tây nam tiến cống trà hoa kỳ lạ, tên Thập Bát Học Sĩ, bởi vì nghe nói, khi hoa nở sẽ có mười tám màu sắc khác nhau.

Triệu Tĩnh mang một gốc cây nhân sâm ngàn năm ban cho Triệu Kỳ, một gốc khác ban cho Triệu Hồng Lân. Từ khi y làm thượng thư lệnh tới nay, sáu bộ dưới sự quản hạt của y được dân chúng vô cùng khen ngợi. Vì thế, việc này cũng coi như là thưởng cho y vì đã cống hiến cho triều đình.

Từ đấy về sau, Triệu Tĩnh thỉnh thoảng lại ban thưởng các loại thuốc quý hiếm hoặc các vật lạ cho Triệu Hồng Lân. Đương nhiên, không chỉ mình y, mà người có công nào cũng đều có thưởng. Chỉ là không được quý giá như của Triệu Hồng Lân mà thôi.

Ngoài ra, Triệu Tĩnh còn hay tìm Triệu Hồng Lân tới Ngự Thư phòng bàn chuyện.

Trong triều trên dưới không ai không biết, cửu vương gia Triệu Hồng Lân chính là đại hồng nhân trong mắt đương kim thánh thượng. Ngay cả thái sư – quốc trưởng Hồng Lôi, cùng trung thư lệnh – quốc cửu Hồng Phong, cũng không được long sủng như vậy.

Hồng Linh là một cô gái tinh tế, từ lúc thấy vết thương của Triệu Tĩnh có liên quan tới cửu vương gia đã nghi ngờ. Sau lại ở bên Triệu Tĩnh hai năm, cảm thấy rất nhiều điều kỳ lạ.

Ví dụ như, Triệu Tĩnh khi ở một mình rất hay thất thần, hay là, khi gọi nàng là Hồng Linh, ánh mắt hẳn vô cùng cuồng nhiệt thâm tình. Song, có khi hẳn lại nói rất khó hiểu như – cửu hoàng thúc. Một lần khi đang hoan ái, hẳn lại gọi nàng là cửu hoàng thúc? Tuy chỉ có một lần, có thể ngay cả bản thân hoàng thượng cũng không biết, nhưng sâu trong đáy lòng nàng đã để lại ấn ký.

Gần đây, trong cung thỉnh thoảng có thích khách tới hành thích hoàng thượng. May mắn bị cấm vệ quân kịp thời phát hiện, nhưng vẫn không cách nào bắt được thích khách, có lẽ là một võ lâm cao thủ. Cũng không biết hoàng thượng ở thâm cung làm sao đắc tội với người trong giang hồ.

Vì vậy, hoàng thượng đã phân phó thống lĩnh Hồng Tích – chưởng quân cấm quân tăng cường phòng bị, cũng triệu Cần vương Triệu Hồng Lân bàn bạc cả đêm đối sách bắt thích khách.

Hoàng cung phòng thủ cùng việc bắt thích khách đáng lẽ phải bàn với thống lĩnh cấm quân chứ, liên quan gì tới Cần vương? Tuy nói y là thượng thư lệnh chưởng quân sáu bộ, nhưng an toàn trong cung đâu liên quan gì tới y?

Hồng Linh ở hậu cung trấn an ca ca Hồng Tích đang bốc lửa hừng hực: “Ca ca cần gì tức giận? Cửu vương gia võ công cao cường, là người huynh muội ta không thể không rõ, có y bảo vệ hoàng thượng, chúng ta càng yên tâm bắt thích khách đúng không?”

Sau khi khuyên nhủ ca ca, Hồng Linh dựa vào cửa sổ. Lý do đó chỉ có thể lừa gạt Hồng Tích, chứ không thể tự lừa gạt chính mình, trong lòng nàng như có hàng vạn con kiến đang gặm cắn.

Nàng, chỉ có thể làm thể thân cho Cửu vương gia sao?

Màn đêm buông xuống, thích khách quả nhiên lại tới. Vì trước lạ sau quen, coi hoàng cung như thức ăn trên bàn, thích khách rất nhanh đã vào Ngự Thư phòng. Cũng không biết có tuyệt đỉnh cao thủ như Triệu Hồng Lân trấn thủ, khổ chiến một hồi, cuối cùng thích khách bị bắt.

Nhưng chưa kịp thẩm vấn, thích khách đã cắn lưỡi tự sát, lưu lại bóng ma trong lòng Triệu Tĩnh.

Rốt cuộc hẳn do ai sai tới?

Hôm sau lâm triều, hoàng đế lại ban thưởng không ít thứ mang tới Cần vương phủ, nói là hộ giá có công, khiến người xem đỏ mắt vì tức giận.

Giữa trưa hoàng cung lại đưa tới ngự thiện, Triệu Hồng Lân luôn đem mấy thứ này tặng cho thê tử Ngọc Diệp.

Lúc này hộ bộ thượng thư sai người mời Cần vương tới tổng phủ nha bàn việc, Triệu Hồng Lân vội vàng tới. Thì ra hộ bộ đã tra được ít đầu mối của tên thích khách.

Đang thương nghị, nô phó của vương phủ mồ hôi đầm đìa chạy tới, trời lạnh như vậy, thế mà mồ hôi tuôn ra đầm đìa.

Song, lời hần nói ra lại làm cho tất cả đại nhân ở tổng phủ nha kinh hãi...

“Vương gia, nguy, nguy rồi. Vương phi, vương phi...”

Triệu Hồng Lân tuy cảm thấy bất an, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Vương phi.... vương phi sắp chịu không được rồi...”

“Cái gì?”

Triệu Hồng Lân sợ hãi, vội vàng chạy về phủ, đã thấy Ngọc Diệp nằm yên trên giường, trên người không một vết thương, nhưng lại không còn hơi thở!

“Chuyện gì xảy ra?” Tiếng rống giận vang khắp Cần vương phủ.

“Sau khi vương phi dùng cơm xong, đã...” Thị tỳ không dám nói tiếp.

Triệu Hồng Lân kiểm tra một chút, đúng là nàng đã trúng hạc đỉnh hồng! Độc này làm máu tụ ở cổ họng, Ngọc Diệp đã đắc tội với ai mà bị hạ độc thủ như thế?

Ánh mắt chợt lóe, y nghĩ tới mâm ngự thiện kia, trừ ra hần, còn có ai thù hận Ngọc Diệp chứ?

Chỉ có cái tên tàn khốc lãnh huyết, lòng dạ độc ác, ngay cả phụ mẫu cũng mưu hại kia mà thôi.

11. Chương 11

Giờ phút này, lòng y như đóng băng, máu cũng như ngưng lại, gió cuối thu lạnh đến thấu xương.

Triệu Tĩnh, vì sao người phải đuổi tận giết tuyệt?

Mối thù sát thê, bảo ta làm sao không hận đây?

Trên khuôn mặt tuyệt sắc hiện đầy lửa giận, đôi mắt đẹp đỏ lôm. ngay cả khí tức nhu mì cũng bị sát khí lạnh như băng che dấu, làm người khác không dám tới gần y.

Y tức giận đập bể tất cả những thứ trong phòng, thẳng đến khi không còn vật nào nữa, chúng thị tỳ mới thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên cửa vương gia phi ra ngoài cửa sổ, như mũi tên rời dây cung, nhảy mất đã tới cúc viện.

Cuối thu bầu trời trong xanh, không một gợn mây, mặt trời tỏa ánh nắng chói mắt, chiếu vào biển hoa, đẹp đến mê người.

Nhìn thấy, mối hận trong lòng y càng sâu hơn!

Song chương vận đủ mười thành công lực, hướng thẳng vào biển cúc trắng đang lay động trong gió. Một tiếng nổ lớn vang lên, biển cúc trắng đã hóa thành mảnh nhỏ, lẫn vào bùn đất.

Thế công không ngừng, y liên tục xuất chiêu, cánh hoa màu trắng, bùn đất màu đen hòa quyện vào nhau, tung bay khắp trời. Cuối cùng rơi vào trong đất, nghiền thành hoa bùn.

Tóc tai rối bời, quần áo nhuốm màu đất, cánh hoa cùng bùn đất dính đầy trên mặt, trên người y. Còn y chỉ lặng lẽ đứng đó, không nhúc nhích.

Không khí như ngưng đọng.

Chúng thị tỳ vô cùng lo sợ. Bỗng Triệu Hồng Lân động dậy, chậm rãi nhìn quét qua bãi hỗn độn trước mặt. Xoay người lại, y khẽ mỉm cười, nụ cười tà ác đầy tàn khốc, khiến người ta cảm thấy rùng mình!

Triệu Hồng Lân đi vào phòng, lướt qua đám thị tỳ, mặt không chút thay đổi mà phân phó: “Mua cho vương phi một cỗ quan tài tốt nhất, và chuẩn bị linh đường.”

“Vâng!”

Một lần nữa mọi người lại cảm thấy sống lưng phát lạnh, cửu vương giả... sao có thể tỉnh táo như vậy chứ? Mặc kệ thế nào, sau hai canh giờ, linh đường đã bố trí xong.

Vương phi được đặt trong áo quan, chỉ là chưa đầy nắp. Bởi vì người nhà của nàng ở tít tại Mai Ngọc sơn trang ở Giang Tô. Người báo tang đã chạy liên tục cả ngày lẫn đêm nhưng phải tới sáng mai mới có thể tới nơi. Vì vậy nếu chờ người nhà nàng tới đây, có lẽ phải tới ngày kia.

Hoàng hôn, linh đường treo đầy mảnh vải trắng xóa, đại sảnh sáng choang như ban ngày.

Một bóng đen cô đơn đứng bên cạnh quan tài, như bức tượng bằng đá, thật lâu vẫn không động đậy.

Thẳng đến khi thị tỳ mời y tới dùng bữa, y mới giật giật, lưu luyến nhìn người trong áo quan...

Đôi môi luôn mỉm cười kia, đã gắt gao ngậm lại, giống như thân thể lạnh như băng của nàng.

Sau này, y cũng không được nhìn thấy nụ cười thuần khiết sang lạn kia nữa rồi?

Mà kẻ sát hại phu nhân của y – chính là Triệu Tĩnh!

Triệu Tĩnh! Ta Triệu Hồng Lân xin thề, thù này tất báo!

Lúc này, hoàng đế Triệu Tĩnh đang từ trong cung đi ra.

Tối hôm qua cửu vương gia bắt được thích khách, giải cửu hoàng thượng. Tuy là sau đó không đề phòng để thích khách cắn lưỡi tự sát, nhưng cũng có công lớn.

Hoàng thượng tâm tình vui vẻ hẳn lên, u buồn trên mặt cũng biến mất gần hết. Dù sao thì hắn cũng chỉ mới 19 tuổi.

Thừa dịp thời tiết cuối thu thoáng đãng, hắn bỗng muốn đi dạo đêm ở kinh thành. Nghĩ tới cũng đã mười năm hắn không ra khỏi thành rồi. Vì vậy, sau khi ăn xong bữa tối, Triệu Tĩnh mang theo Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận, vì phục ra cung.

Ra khỏi Tuyên Đức môn là tới ngự phố, cũng là trung tâm thương nghiệp của Đông Kinh, đặc biệt là khu vực náo nhiệt nhất – Tượng Quốc Tự. Bên cạnh ngự phố là con kênh được xây bằng đá, dưới đó được trồng đầy hoa sen, kế bên là vườn trái cây như đào, mận, hạnh đắng. Vào xuân, hoa thơm cỏ lạ thì nhau đua sắc, tươi đẹp rực rỡ, khiến nơi đây tập trung rất nhiều du khách khắp nơi tới ngắm cảnh.

Lúc này đã là cuối thu, hai bên bờ trọc trụi, hoa sen héo úa, run lên trong gió thu lạnh lẽo.

Ngay cả chợ đêm vốn náo nhiệt, tựa hồ cũng vì nguyên nhân này mà vắng vẻ đến tỉnh mạch.

Tuy là các cửa hàng có treo đèn rực rỡ, nhưng cũng bị gió đưa đẩy, lập lờ lúc sáng lúc tối.

Nhìn khung cảnh hiu quạnh trước mắt, nhớ lại cảnh chợ đêm phồn hoa mười năm trước, Triệu Tĩnh thất vọng, âm thầm lắc đầu. Mười năm trôi qua, cảnh vật đã không còn như xưa, hưởng chi là lòng người.

Lúc đó cũng là cuối thu, nhưng khí trời lại khác hẳn. Hai năm trước, vào ban đêm gió lạnh mưa to, hắn đã chiếm được thứ hắn muốn, cũng mất đi thứ quan trọng đó. Có được thân thể y, nhưng lại làm mất đi trái tim y!

Chẳng lẽ, hắn đã thua sao?

Khó có được tâm tình vui vẻ, nay đã lại bị đau buồn bịt kín.

Triệu Tĩnh lững thững đi, bất giác đã tới con phố quen thuộc.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, cuối cùng vẫn đi về phía trước. Đã từng đi qua bao lần, chân hắn như nhớ kỹ mà đi theo quán tính.

Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận theo sát đằng sau, trong lòng khó tránh khỏi mà nói thầm: Sao hoàng thượng lại tới Thất Cẩm phường? Chẳng lẽ ngài muốn tới Cẩn Vương Phủ?

Xa xa, Cẩn vương phủ rộng lớn ánh vào trong mắt, chỉ là sao cổng vương phủ lại treo ***g đèn trắng?

Một dự cảm xấu tự đáy lòng tràn lan, Triệu Tĩnh cấp bách tới gần, thấy rõ đại môn vương phủ được treo vải trắng, thị vệ trông cửa cũng mặc áo tang...

Trong lòng run lên, chẳng lẽ là cửu hoàng thúc...

Triệu Tĩnh cuống quýt ngăn một người đi đường, hỏi: “Huynh đài, xin hỏi Cần vương phủ xảy ra chuyện gì vậy?”

Người kia nhìn hẩn một cái, phát tay thở dài: “Nghe nói là vương phi đã qua đời...”

Triệu Tĩnh sửng sốt, vương phi – là chỉ Ngọc Diệp sao?

12. Chương 12

“Tiểu Hòa, Tiểu Thuận, nhanh lên, mau đến Cần vương phủ xem có chuyện gì!”

Ngọc Diệp đang khỏe mạnh sao lại chết? Với võ công tuyệt đỉnh của cửu hoàng thúc, ai có thể giết chết được nàng?

Đi vào vương phủ, một mảnh trắng toát ánh vào mắt. Ba người được tỳ nữ dẫn tới khách đường, ở đó chỉ đặt một cỗ quan tài bằng gỗ lim, vẫn chưa đặt nắp.

Thân ảnh màu đen đứng đó, ở giữa quang cảnh trắng toát trông càng lộ vẻ cô đơn. Y vô hồn nhìn người nằm trong quan tài, phảng phất không biết có ai tới.

“Vương gia...”

Tỳ nữ mở miệng, nhưng lại bị Triệu Tĩnh ngăn lại. Hẩn phát tay ý bảo Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận đi ra ngoài, nhưng con người sâu thẳm vẫn chăm chăm nhìn thân ảnh màu đen kia.

“Cửu hoàng thúc...”

Nghe thấy giọng nói của hẩn, Triệu Hồng Lân bỗng lắc mình, trong chớp mắt đã ở trước mặt Triệu Tĩnh, bàn tay trắng nõn nắm lấy cái cổ thon dài của hẩn.

Triệu Tĩnh khó chịu, khuôn mặt thiếu dưỡng khí đỏ bừng, hẩn cố gắng nói: “Buông... tay...” Cửu hoàng thúc thật muốn bóp chết hẩn sao?

“Buông tay?” Triệu Hồng Lân cười lạnh nhìn bộ dạng hô hấp khó khăn của hẩn, vẫn không buông lỏng tay: “Vốn là tự ngươi mang mạng tới, bây giờ bỗng vương sẽ giết chết ngươi!”

“Khụ khụ... cứu...” Triệu Tĩnh sắp không thở nổi, hai tay liều mạng vịn ngón tay vô tình của y ra, nhưng vẫn không cách nào xê dịch dù chỉ một chút. Hẩn cố hỏi: “Vì... sao muốn... giết ta?”

“Vì sao? Người tới đây không phải là vì muốn xác định Ngọc Diệp đã chết thật hay chưa sao?” Triệu Hồng Lân ngẩng đầu phẫn nộ nhìn hẩn. Lúc này y mới phát hiện, hai năm nay, hẩn đã lại cao thêm, giờ đã cao hơn y hẩn một cái đầu. Bất quá thì sao, dù có cao lên, hay khỏe hơn, thì cũng không phải là đối thủ của y!

Triệu Hồng Lân vừa buông tay ra, Triệu Tĩnh liền vội vàng hít sâu một hơi, nhưng ngay sau đó đã bị y túm tóc lôi tới quan tài. Triệu Tĩnh đau đến thiếu chút nữa rơi lệ. Từ khi ra đời đến nay, hẩn chưa từng bị người ta đối xử như thế bao giờ, chỉ trừ Triệu Hồng Lân – cửu hoàng thúc mà hẩn yêu nhất.

“Người nhìn rõ rồi chứ, người nằm đây chính là Ngọc Diệp, giờ chắc ngươi vui vẻ lắm nhỉ? Cái đình trong mắt ngươi rốt cục đã bị ngươi độc chết rồi đó!” Triệu Hồng Lân bị phẫn gào lên, tung một chưởng đánh về phía Triệu Tĩnh.

Khoảng cách gần như thế, Triệu Tĩnh làm sao tránh được? Ngực trúng một chưởng, làm hẩn té ngã ra đằng sau, khỏe miệng học ra tơ máu. Triệu Tĩnh bưng ngực đứng dậy, đau đến sắc mặt trắng bệch, khó hiểu hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vì sao ngươi lại nói ta độc chết Ngọc Diệp?”

Nghe câu này, Triệu Hồng Lân trừng mắt nhìn hẩn, nhẹ nhàng bước tới, đôi mắt xinh đẹp chứa đầy hận ý!

Triệu Tĩnh trong tiềm thức mà thối lui. Bộ dạng thịnh nộ của y mặc dù xinh đẹp khiến người khác không nỡ dời tầm mắt, nhưng mà sát khí mãnh liệt bao quanh lại khiến người ta mong tránh được càng xa càng tốt...

Triệu Hồng Lâm làm sao để hấn đạt được ý nguyện, liền vươn tay túm lấy vạt áo hắn, kéo tới sát mặt y, lạnh nhạt nói: “Người còn giả bộ! Cảm ơn ngự thiện người ban tặng, vương phi của bốn vương mới vào trong quan tài. Hay người nói bàn ngự thiện đó không phải người sai người đưa tới?”

“Ta có ban thưởng ngự thiện, nhưng ta không hạ độc...” Triệu Tĩnh thất thần nhìn dung nhan tuyệt mỹ trước mắt.

Hai năm rồi, lần đầu tiên y ở gần hắn đến thế, gần đến mức có thể cảm thụ được hô hấp của nhau... Chỉ là, y chủ động đến gần hắn lại là vì muốn giết chết hắn...

“Nếu không phải ý của người, thì ai dám hạ độc trong ngự thiện? Trong hoàng cung, trừ người ra, còn có người nào hận Ngọc Diệp! Người nói đi...” Triệu Hồng Lâm giờ mới phát hiện, hắn dám nhìn mình đến thất thần, không khỏi lửa giận bùng lên, tàn nhẫn đẩy hắn ngã xuống đất: “Người còn dám dùng ánh mắt này nhìn bốn vương! Bốn vương giết chết người!” Công lực ngưng tụ trong lòng bàn tay, Triệu Hồng Lâm định tung một chưởng vào ngực Triệu Tĩnh.

Triệu Tĩnh bỗng giận dữ cười cười: “Không sai, độc là do ta hạ! Người giết ta đi!” Dù sao mình phủ nhận thế nào, y cũng sẽ không tin.

“Đừng cho là ta không dám!”

Triệu Tĩnh tươi cười, trên mặt tràn đầy thâm tình: “Không chiếm được lòng của người, ít nhất ta cũng từng chiếm được thân thể của người. Dù chỉ có một lần, nhưng cũng đủ rồi, hôm nay chết cũng không tiếc! Cửu hoàng thúc, trước khi giết ta... người có thể ôm ta một lần được không?” Chỉ cần một cái ôm chân thật, hắn chết cũng nhắm mắt...

Trong phút chốc, Triệu Hồng Lâm không thể thu hồi chưởng phong, đành phải đánh về phía khác. Một tiếng ầm vang lên, bàn trà tinh xảo đã tứ phân ngũ liệt, nếu đánh vào cơ thể người, thế nào nội tạng cũng vỡ nát mà chết.

Dù không bị trúng, nhưng Triệu Tĩnh vẫn bị chưởng phong ảnh hưởng, hắn phun một bãi máu, nằm trên mặt đất nhìn y, hỏi: “Không phải người muốn giết ta sao?”

“Hoàng thượng!” Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy vào. Bọn hắn đứng bảo vệ ở trước người Triệu Tĩnh, chỉ vào Triệu Hồng Lâm, trách cứ: “Cửu vương gia, dám làm bị thương hoàng thượng, ngài định mưu phản sao!”

“Tiểu Hòa, cầm mồm!” Triệu Tĩnh quát.

Lại nghe Triệu Hồng Lâm gào to: “Người đâu, túm lấy hai tên này cho ta!”

Thị vệ vương phủ nghe lệnh chạy vào, nhìn thấy tình hình, liền giật mình hoảng sợ. Người kia vốn là hoàng thượng mà, sao cửu vương gia lại...

“Lo lắng cái gì!” Triệu Hồng Lâm trừng mắt.

Bọn thị vệ lại giật mình, lập tức kéo hai tiểu thái giám xuống. Xa xa còn truyền tới tiếng chửi bậy của bọn họ.

13. Chương 13

Triệu Hồng Lâm lúc này mới quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Triệu Tĩnh. Chết đến nơi còn dám nhục nhả y! Đáng lẽ y nên một chưởng chấm dứt mạng sống của hắn. Nhưng nhìn thấy hắn chẳng những không sợ chết mà còn tươi cười như thế, khiến y thật không cam lòng.

Vì Ngọc Diệp, vì chính mình, thù mới hận cũ, há chỉ một mạng của hắn đã xong ư?

Y phải hành hạ hắn, nhục nhã hắn, đem sự sỉ nhục y phải chịu trả lại hắn gấp bội, để hắn sống không bằng chết.

Nhưng nhìn khỏe miệng hắn chảy ra dòng máu đỏ tươi, như ngọn lửa đốt cháy trái tim của Triệu Hồng Lân, hai tròng mắt y chậm rãi cười với hắn, cười đến tà ác, cười đến lạnh khốc.

Y muốn ăn miếng trả miếng, trả thù gấp đôi so với những gì hắn đã làm. Làm cho hắn thân là cửu ngũ tôn sư ném thử tư vị bị hạ thân đặt dưới thân, tùy ý đùa bỡn, nhục nhã!

Nghĩ vậy, y liền túm lấy Triệu Tĩnh, bay vút về phía nội viện, sau đó tiến vào địa lao. Phân phó thị vệ ở bên ngoài, y kéo Triệu Tĩnh vào chỗ sâu nhất, cũng dùng thứ xích sắt thô to vốn để trói tù phạm mà khóa chặt chân hắn.

Triệu Tĩnh đến lúc này mới hoảng hốt nói: “Cửu hoàng thúc, ngươi làm gì! Mau thả ta ra! Ta là hoàng thượng, coi chừng ta, không, coi chừng Trẫm trừng trị ngươi tội phạm thượng đấy!”

Triệu Hồng Lân hừ lạnh một tiếng, vươn hai ngón tay thon dài, nhéo lấy cằm hắn, tự tiểu phi tiểu nói: “Ta cũng không có nhiều thủ đoạn như hoàng thượng đâu. Giết cha giết huynh để leo lên ngôi vị hoàng đế, vì thân thật không chịu nổi tội danh đó!”

“Cửu... cửu hoàng thúc, ngươi thả Trẫm ra, Trẫm sẽ tha cho ngươi.”

“Thả ngươi cũng được thôi, bắt quá không phải bây giờ.” Triệu Hồng Lân cười lạnh, chậm rãi tiến sát vào hắn: “Không phải ngươi rất yêu ta, rất muốn chạm vào ta sao? Hôm nay bốn vương sẽ thành toàn cho ngươi!”

Xoẹt...

Tiếng quần áo rách toạc vang lên bên tai, Triệu Tĩnh chỉ cảm thấy thân thể mát lạnh, ***g ngực trắng nõn do tiếp xúc với khí lạnh mà nổi cả da gà.

Triệu Tĩnh ngạc nhiên: “Cửu hoàng thúc?”

Tay y nhẹ nhàng vuốt ve ngực hắn, có chút kinh ngạc nhìn cơ ngực rắn chắc. Xem ra hắn có luyện võ công, nhưng cũng chỉ có thể xem như là luyện tập sức khỏe, cho nên nội lực vô cùng yếu ớt. Triệu Hồng Lân nhu mì tươi cười, nhưng trong mắt lại lạnh lẽo như băng, y đẩy Triệu Tĩnh ngã xuống đất, kéo quần hắn ra.

Da thịt chạm vào mặt đất lạnh như băng, run lên từng đợt. Triệu Tĩnh muốn bò dậy để kéo cái quần đang bị tụt ở mắt cá chân. Nhưng chưa kịp ngồi dậy đã bị Triệu Hồng Lân đè xuống.

“Cửu hoàng thúc, ngươi muốn làm gì? Mau buông ta ra!”

Triệu Hồng Lân bỏ hết quần áo trên người hắn, tách mở hai chân hắn, nhìn thân thể hắn phát run lên vì lạnh, ánh mắt y tràn ngập tà ý, cười nói: “Không phải ngươi vẫn nghĩ đến ta sao? Bây giờ ta sẽ cho ngươi.” Vừa nói vừa cởi đai lưng xuống, để quần tuột xuống đầu gối, lộ ra phân thân đã đứng thẳng...

“Không, không thể...” Triệu Tĩnh cuống quýt lui về phía sau, mặt đất lạnh như băng cũng không bằng người phía trước.

Triệu Hồng Lân làm gì có chuyện để hắn tiếp tục lùi lại. Bị hận ý dày đặc che mắt, y túm lấy một chân Triệu Tĩnh, kéo ngược trở về. Thân thể va chạm với mặt đất gồ ghề, khiến Triệu Tĩnh đau đớn, một chân khác vùng vẫy đá về phía Triệu Hồng Lân.

“Còn dám làm xằng?” Triệu Hồng Lân cầm lấy chân hắn, dùng sức vặn bung ra, nhắm ngay vào huyết khẩu, không thèm khuếch trương gì, đã đem cự vật cứng rắn đâm thẳng vào trong!

“A...!” Hậu huyết bị xé rách, đau đớn đến kinh người, Triệu Tĩnh hét lên thảm thiết.

Hắn càng kêu, lại càng kích thích Triệu Hồng Lân. Y không những không dừng lại, mà càng thêm dùng sức đâm vào sâu hơn! Nghe người dưới thân nức nở khóc thét, khoái ý từ đáy lòng y càng thêm lan tràn. Triệu Hồng Lân hưng phấn đến dị thường, trong đầu giờ chỉ vang lên những câu như ‘Xổ xuyên qua hắn, xé rách hắn.’

Triệu Tĩnh đau đớn đến khóc không thành tiếng. Mơ mơ màng màng, không biết qua bao lâu, bên tai chỉ còn vang lên tiếng thiết liên va chạm leng keng, tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ *** mỹ, trái tim hắn không biết đã tung bay nơi nào.

14. Chương 14

Địa lao tản ra mùi nấm mốc bẩn thỉu, cùng hàn khí lạnh lẽo xâm nhập vào cơ thể khiến Triệu Tĩnh đang hôn mê cũng dần dần tỉnh lại. Đau đớn trải rộng toàn thân, hắn cắn chặt môi dưới đến ra cả máu.

Kêu lên một tiếng đau đớn, Triệu Tĩnh nhăn mày, ánh mắt vốn đang mê man, vì đau đớn mà trở nên tỉnh táo.

“Tĩnh rồi hả?”

Thanh âm trong trẻo dễ nghe mang theo tia đùa cợt vang lên, dung nhan xinh đẹp tinh xảo, vẻ mặt tươi tắn cùng miệt thị xuất hiện.

“Ừm...” Thanh âm Triệu Tĩnh yếu ớt nghe không rõ. Hắn không ngừng ho khan, kéo theo toàn thân đau đớn, trán chảy đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi đẹp kia, tức giận nói: “Trẫm muốn giết ngươi!”

Chỉ là một tên vương gia, lại dám nhốt hoàng thượng, thậm chí còn dám có hành vi phạm thượng! Cái loại đại nghịch bất đạo này, cũng đáng tru di cửu tộc!

Triệu Hồng Lâm cười lạnh: “Bốn vương chờ người đến giết đây. Ngọc Diệp một mình ở bên kia chắc chắn rất sợ hãi, cô đơn, đúng lúc bốn vương có thể đi cùng nàng.”

Trái tim Triệu Tĩnh thất lại, lòng tràn đầy khổ sở. Cửu hoàng thúc... đúng là không quan tâm tới hắn một chút nào!

Cầm đột nhiên bị người khác túm lấy, dung nhan kinh diễm tuyệt thế chậm rãi tiến lại, gần đến mức có thể nhìn thấy hình bóng hắn trong ánh mắt xinh đẹp kia... một nam tử chặt vật tiêu tụy đến thương tâm.

“Hoàng thượng, có bản lĩnh người cứ phái cấm quân đến niêm phong Cầm vương phủ đi.” Khí tức ầm nóng phun lên mặt hắn, nhưng con người lại tựa băng sương, y âm thầm cười lạnh: “Nhưng nhớ kỹ đừng viết tru di cửu tộc nha. Hoàng thượng cũng nên nhớ, ngài cùng huyết thống với bốn vương đó! Bốn vương rất muốn nhìn người dùng lý do gì để đến niêm phong vương phủ của ta, ha ha ha...”

Thân hình thon dài vừa diên cuồng cười vừa ra khỏi địa lao.

Nước mắt tuôn rơi, hắn bất đắc dĩ, hắn không cam lòng, hắn đau lòng...

Hai mắt đầm lệ mơ hồ, giống như chứng kiến khuôn mặt đùa cợt của cửu vương gia. Triệu Tĩnh nâng tay lau nước mắt, sao hắn có thể vô dụng ở đây mà khóc được chứ!

O?

Kỳ quái nhìn cổ tay của mình, thiết liên đã không còn, hắn không khỏi sửng sốt.

Cửu hoàng thúc không giết mình sao? Y không phải nên báo thù cho Ngọc Diệp ư? Vì cái gì lại không giết mình? Thậm chí còn cởi khóa cho mình, ngay cả cửa địa lao cũng mở rộng, chẳng lẽ y thật sự muốn thả mình ra?

Mặc kệ ý của cửu hoàng thúc là gì, lúc này mình nên mau chóng rời khỏi nơi đây.

Triệu Tĩnh vừa đứng dậy, đau đớn từ hậu huyết chớp mắt lan tràn toàn thân. Hắn hít sâu một hơi, rồi mệt mỏi ngã xuống đất.

Địa lao âm u, ngay cả bóng dáng của một con chuột cũng không có, hàn khí tràn ngập khắp nơi. Triệu Tĩnh phát run, không biết là lạnh hay do đau đớn, hắn cảm thấy mình cách tử vong không còn xa nữa.

Hắn dường như là một hoàng đế, đã phải chịu nhục nhã như thế này, chẳng lẽ lại còn muốn chết ở cái nơi ngày ngày không có ánh sáng mặt trời sao?

Không, hắn không thể chết được! Hắn còn không muốn chết! Bản năng cầu sinh khiến Triệu Tĩnh cắn chặt răng, cố nén đau đớn đứng dậy, miễn cưỡng sửa lại quần áo. Hắn cố gắng đi ra bên ngoài, nhưng không ngờ cả người lão đảo, ngã lún xuống đất.

Không còn cách nào, Triệu Tĩnh gần như là bò tới cửa lao, cầm lấy cánh cửa, cố gắng đứng dậy lần nữa. Chỉ thể thôi mà hắn đã mệt đến thở không ra hơi, nếu không tựa vào vách tường, chỉ sợ hắn đã nằm bẹp dí trên mặt đất không thể động dậy được nữa.

Một lúc lâu sau, Triệu Tĩnh càng ngày càng mệt mỏi, thân thể cũng càng lúc càng nặng. Hắn bám vào vách tường, cố gắng lết ra. Hai đầu gối đã phát run, mấy lần suýt ngã, nhưng hắn lại dựa vào ý niệm kiên cường để cố gắng không ngã xuống.

Bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng nói của Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận, Triệu Tĩnh yên tâm, may mà bọn họ không sao. Vì vậy hắn liền đi nhanh hơn, kết quả thiếu chút nữa té ngã.

Thật vật vờ ra khỏi địa lao, dưới ánh đèn treo đằng kia, Triệu Tĩnh nhìn thấy thiếp thân thái giám của mình đang giăng co với bọn thủ lao.

Hai tiểu thái giám thấy hắn đi ra, kích động không thôi. Lại nhìn thấy hắn chật vật, vội vàng tiến lên đỡ hắn, lo lắng hỏi: “Hoàng thượng... ngài vẫn ổn chứ?”

“Không có gì... đỡ Trẫm hồi cung...” Vừa dứt câu, cả người vô lực, thần trí bị vấy vào trạng thái hôn mê. Nếu không có hai tiểu thái giám đỡ, hắn đã sớm ngã xuống rồi.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng... Hoàng thượng, ngài đừng dọa nô tài! Hoàng thượng...” Hai tiểu thái giám gấp đến độ sắp khóc. Hoàng thượng... hoàng thượng không ngừng run rẩy, nhiệt độ lại nóng kinh người... Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?!

Tiểu hòa cùng Tiểu Thuận gần như là công Triệu Tĩnh ra khỏi Càn vương phủ. May mà trên dưới vương phủ không ai ngăn cản bọn họ, lại còn chuẩn bị cho họ một cỗ kiệu.

Lúc này đang canh hai, gió đêm lạnh buốt, cả quãng đường về tối tăm không một bóng người. Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận cầm đèn ***g, một trước một sau chạy theo cỗ kiệu, lòng nóng như lửa đốt, làm gì còn để ý tới lạnh hay không lạnh nữa.

Từ cửa sau đi vào hoàng cung, Tiểu Thuận công Triệu Tĩnh quay về Thanh Trữ cung, còn Tiểu Hòa thì chạy như bay tới thái y viện tìm thái y.

Hết thấy đều tiến hành trong yên lặng. Trừ ra mấy tên thủ vệ cấm quân, không có ai biết chuyện gì đang diễn ra.

Bình thái y ôm hòm thuốc, thở hồng hộc mà chạy theo Tiểu Hòa. Không ngờ đã già nua yếu ớt thế mà còn có thể chạy nhanh đến vậy.

Triệu Tĩnh nằm trên giường lâm vào hôn mê, thỉnh thoảng lại mê sảng, tay chân run rẩy không ngừng, dường như đang gặp ác mộng.

15. Chương 15

Bình thái y thở không ra hơi, vội vàng chẩn bệnh cho Triệu Tĩnh. Mạch tượng, cùng nhiệt độ cơ thể tăng cao của hắn làm thái y vô cùng kinh hãi. Ông nhăn mày, trầm giọng trách hỏi hai tiểu thái giám: “Các ngươi hầu hạ hoàng thượng thế nào đây hả? Hoàng thượng bị bệnh cũng không nói sớm, bây giờ hàn khí đã xâm nhập phế phủ rồi!”

Ngày thường thái y ôn hòa hiền lành, vậy mà giờ phút này nổi giận cũng vô cùng đáng sợ, Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận sợ đến rớt cả cổ, bốn mắt nhìn nhau.

“Đau...”

Tiếng rên rỉ mơ hồ không rõ, ba người cũng chỉ nghe thấy mỗi chữ này.

Thái y kinh ngạc, sốt cao đương nhiên khó chịu, nhưng sao lại kêu đau?

Nâng tay bắt mạch một lần nữa, thái y lặng đi một chút, hoài nghi có phải mình già nên lầm lẫn rồi không. Nhìn xuống cẩn thận, ông vẫn không cách nào tin nổi...

Trên cổ tay hoàng thượng, rõ ràng là có dấu vết bị trói.

Là ai? Dám làm thế với đương kim thánh thượng?

“Sao hoàng thượng bị thương? Các người mau kéo chăn ra!” Thái y tức giận trừng mắt nhìn hai người, phân phó hai người xốc chăn mền lên.

Hai tiểu thái giám nào dám chậm trễ, vội vàng vén chăn lên.

Thái y vừa nhìn đã sửng sốt, cổ cùng phần da thịt lộ ra khỏi quần áo của hoàng thượng có không ít vết xước? Hoài nghi trên người hoàng thượng còn có vết thương khác, thái y liền nhẹ nhàng vén vạt áo hần lên. Ông phát hiện trên ngực hần có vô số dấu vết hồng hồng tím tím, lông mày càng nhíu lại hơn. Vội vã gọi Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận lại cùng ông cởi tất cả quần áo của Triệu Tĩnh ra, ba người sợ đến ngây người!

Tứ chi rõ ràng là dấu vết bị trói, trước ngực lại tím hồng một mảng. Lưng do cọ xát vào đầu giường mà xước cả da, thậm chí còn chảy cả máu, chưa kể trên đó còn dính chút bùn đất, khiến vết thương bị nhiễm trùng. Nhưng chỗ làm người khác kinh hãi nhất là hậu huyệt dính đầy chất dịch màu trắng cùng máu tươi, chảy tới tận đầu gối rồi ngưng kết lại...

Ba người im lặng một lúc lâu, chỉ cảm thấy hàn khí từ lòng bàn chân lan lên tận đỉnh đầu!

Tiểu Hòa run rẩy cởi quần ra, hai mắt nhắm lại, chỉ thấy trên miếng vải màu vàng nhạt thấm đẫm vết máu đỏ sẫm, dị thường chói mắt, không khỏi khóc rống lên.

Tiếng khóc của hần làm thái y phục hồi tinh thần, trách mắng: “Không được khóc! Người muốn gọi cấm vệ quân vào đây sao? Nói mau, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận lúc này mới vừa nức nở vừa kể mọi chuyện cho Bình thái y nghe.

Sau khi nghe xong, thái y thở dài, dặn bọn họ không được nói chuyện này cho bất cứ ai. Rồi kêu đi lấy nước nóng lau cho hoàng thượng, còn mình thì lấy thuốc bắt đầu trị liệu.

Chuyện hoàng thượng ngã bệnh, do hôm sau không thể lâm triều nên mọi người đều biết.

Không ít đại thần tới thăm hoàng thượng, nhưng đều bị Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận ngăn cản. Nói là hoàng thượng chỉ bị nhiễm phong hàn, muốn nghỉ ngơi, không gặp bất cứ ai.

Các đại thần thì có thể ngăn cản, chứ hoàng hậu thì làm sao ngăn được.

Hồng Linh sốt ruột từ Phượng Nghi cung chạy tới, phía sau còn có cung nữ tay ôm trẻ sơ sinh chạy theo.

Không chờ thái giám cùng thái y vẫn an, Hồng Linh đã tới bên giường. Nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Triệu Tĩnh không còn chút máu, nàng vươn tay sờ trán hần. Giật mình vì nhiệt độ quá cao, nàng không khỏi giận dữ, hỏi: “Tiểu Hòa, Tiểu Thuận, hai người hầu hạ hoàng thượng thế nào mà để ngài bị nhiễm phong hàn?!”

Hai người nhìn nhau, quỳ xuống thỉnh tội: “Nô tài đáng chết, không thể hầu hạ tốt cho hoàng thượng...”

“Được rồi, được rồi, đứng lên đi!” Hồng Linh nhăn đôi mi thanh tú, ánh mắt nhìn Triệu Tĩnh không dời, vì hần mà lo lắng, vì hần mà đau lòng, chỉ hận không thể chia sẻ bớt thống khổ với hần. Đau lòng, nàng đưa tay vào chăn bông muốn nắm lấy tay hần, để giảm bớt lo lắng trong tim. Nhưng lại sợ hần bị lạnh, nên đành nắm ngoài chăn.

Cũng không biết, động tác của nàng đã hù dọa thái y cùng Tiểu Hòa, Tiểu Thuận toát mồ hôi lạnh.

May mà hoàng hậu chỉ nắm ngoài chăn. Nếu kéo chăn ra, nhìn thấy vết thương trên người hoàng thượng, thì bọn họ biết trả lời sao đây?

“Hoàng thượng, ngài phải sớm ngày khôi phục, Tử Nhi của chúng ta qua mười ngày nữa là tròn một tuổi rồi. Năm ngoái Kiến Nhi tròn tuổi, hoàng thượng bận bịu quốc sự, không thể ở bên con. Năm nay, thân làm phụ hoàng, ngài cũng không thể bỏ qua Tử Nhi đâu đó. Đến lúc đấy, ngài phải chơi đùa với con nha!”

Hồng Linh ôm một đứa nhỏ tới trước giường Triệu Tĩnh, ôn nhu nói với hắn. Sau đó lại lơ đãng giống như hỏi: “Tiểu Hòa, hoàng thượng sao lại nhiễm phong hàn? Lúc hoàng thượng bị lạnh, sao các người không biết?”

Tiểu Hòa giật mình, liếc mắt nhìn thái y, trả lời: “Hồi bẩm hoàng hậu, đêm qua nghe nói Cẩn vương phủ gặp chuyện không may, hoàng thượng liền chạy tới thăm. Kết quả mới biết vương phi Ngọc Diệp bị người hạ độc. Hoàng thượng vì an ủi cửu vương gia nên về muộn, kết quả nhiễm phong hàn...”

Nghe được lời ấy, Hồng Linh chấn động toàn thân, mở mắt thật to, ôm chặt hài tử trong lòng. Thẳng đến khi hài tử đau đớn mà khóc oa oa, nàng mới tỉnh táo lại, nhẹ nhàng dỗ dành. Sau khi hài tử an tĩnh lại, nàng mới kinh ngạc hỏi: “Vương phi Ngọc Diệp đã chết? Sao lại thế? Đã tra ra hung thủ chưa?”

“Chưa ạ.” Tiểu Hòa lắc đầu, cửu vương gia hoài nghi, không, là nhận định do hoàng thượng gây nên. Tuy nghĩ vậy, nhưng hắn cũng không thể nói với hoàng hậu. Lại sợ hoàng hậu ở đây lâu sẽ nhìn ra sơ hở, vì vậy vội vàng khuyên nhủ: “Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng để nô tài và thái y hầu hạ là được rồi, nương nương đang mang long thai, không nên quá mức vất vả. Thỉnh nương nương về cung nghỉ ngơi.”

(Tiêu: óe óe, sao mới 2 năm mà anh Tĩnh đã làm bà hoàng hậu 3 lần mang bầu thế này >"< có=" tư=" chất=" làm=" công=" ghê,=" truyện=" này=" là=" sinh=" tử=" văn=" thì=" chắc=" là=" con=" đàn=" cháu=" đồng=" quá=" >"< may=" mà=" ko=" phải,=" hô=" hô,=" từ=" giờ=" thì=" ko=" còn=" làm=" ai=" mang=" bầu=" đc=" nữa=" roài=" >

16. Chương 16

VHải cung nữ cũng khuyên nàng nên trở về nghỉ ngơi. Lúc này, Hồng Linh mới lưu luyến rời đi. Trước khi đi, còn dặn dò mọi người phải chăm sóc tốt cho hoàng thượng.

Thẳng đến khi thân ảnh của hoàng hậu biến mất, ba người mới bình tĩnh lại, bất giác toàn thân đã đầm mồ hôi lạnh.

Nhưng đồng thời lại suy nghĩ, nếu người kia là hoàng hậu thì tốt biết bao nhiêu, hoàng thượng cũng không phải chịu thống khổ thế này!

Tới xế chiều, bệnh tình của hoàng thượng đã có chuyển biến tốt đẹp. Nhiệt độ cũng không hề phồng tay như trước, chỉ là vẫn không thấy hắn tỉnh lại. Tiểu Hòa sốt ruột đi tới đi lui trong tấm cung, như là một con ruồi không đầu. Còn Tiểu Thuận thì lẳng lặng đứng ở trước giường, mặc dù không khoa trương như Tiểu Hòa, nhưng trên mặt cũng tràn ngập lo lắng.

Cuối cùng Bình thái y đành an ủi bọn họ tỉnh táo lại. Chỉ cần qua đêm nay, nhiệt độ cơ thể sẽ hạ xuống, lúc đó hoàng thượng chắc sẽ tỉnh lại.

Đừng nói chỉ mỗi bọn họ sốt ruột, mà cả hoàng hậu cũng lo lắng không nguôi. Tối đêm hôm đó lại qua một lần, Tiểu Thuận phải khuyên can mãi nàng mới chịu về.

Đêm đó, Triệu Tĩnh quả nhiên đã bớt sốt, ngày hôm sau liền tỉnh lại. Nhưng thân thể vô lực không xuống giường được, đương nhiên cũng không thể lâm triều.

“Hoàng thượng, có phân phó gì không ạ?”

Tiểu Hòa hỏi câu này cũng là bình thường. Bởi cửu vương gia đã làm chuyện vô cùng quá đáng với hoàng thượng, làm sao ngài có thể nuốt được hận này đây? Chắc sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên ngài làm, có lẽ sẽ là xử lý cửu vương gia.

Triệu Tĩnh mờ mịt nhắm mắt mấy cái, thống khổ mà nhíu mi, đầu đau, toàn thân cũng đau! Mình bị sao thế nhỉ?

“Hoàng thượng, ngài không sao chứ?”

Nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ của Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận, ký ức nhục nhã trong nháy mắt hiện lên trong đầu, hắn lập tức nghiêng răng nghiêng lợi: “Triệu Hồng Lân, Trẫm không thể không giết ngươi!”

Hoàng thượng long thể mắc bệnh, cửu vương gia vốn được thánh sủng, đáng lẽ càng phải vội vã tới thăm hơn các đại thần khác.

Vậy mà một ngày đã qua vẫn không thấy bóng dáng đâu. Nhưng điều đó lại khiến thái ý cùng Tiểu Hòa, Tiểu Thuận ngày đêm không ngủ canh giữ bên hoàng thượng càng nhẹ lòng hơn. Nếu cửu vương gia tới, ba người bọn họ thật không biết ngăn cản bằng cách nào. Gọi cấm quân ư? Vậy không phải là triệu cáo thiên hạ, đương kim thánh thượng bị một thần tử nhục nhã sao? Lúc đó hoàng thượng đâu còn thiên uy nữa? Làm sao có thể thống trị thiên hạ đây?

Mà giờ phút này, vương gia Triệu Hồng Lân lại đang ở cổng vương phủ đón khách quý từ xa tới.

Đó là nhạc phụ đại nhân cùng ba vị anh vợ của y.

Mai Ngọc sơn trang vừa nghe tâm can tiểu bảo bối bị người độc chết, trong lòng bi phần vô cùng, lập tức khoái mã chạy tới đây.

Đoàn người sớm đã mệt mỏi, nhưng không ai kêu mệt. Tới cổng vương phủ, cùng Triệu Hồng Lân hàn huyên vài câu, liền lập tức chạy tới linh đường!

Nhìn bảo bối nữ nhi xinh đẹp ôn nhu giờ phút này đã nằm trong quan tài, từ nay về sau âm dương cách biệt, trang chủ Mai Ngọc sơn trang không khỏi đăm lẹ. Giọng căm giận hỏi: “Là ai hại chết nữ nhi của ta? Lão phu sẽ băm hán thành vạn đoạn!”

“Đúng vậy! Chúng ta phải báo thù cho tiểu muội! Muội phu, đệ nói đi, rốt cuộc là ai đã hại Ngọc Diệp?” Bộ dạng lúc này của ba vị anh vợ giống như hận không thể lập tức chém chết hung thủ vậy.

Triệu Hồng Lân cười lạnh, sau đó an ủi bọn họ đừng quá thương tâm, rồi mời bốn người tới thư phòng nói chuyện.

“Ngọc Diệp bị Triệu Tĩnh làm hại.” Triệu Hồng Lân khẳng định.

Người của Mai Ngọc sơn trang đều sững sốt: “Vì sao hoàng đế lại giết Ngọc Diệp?”

Triệu Hồng Lân trầm ngâm. Việc này bảo y làm sao trả lời với nhạc phụ đại nhân đây? Chẳng lẽ nói, đương kim hoàng đế mê luyến sắc đẹp của con rể ông, cho nên mới hại chết nữ nhi của ông sao?

Thấy y khó mở miệng, ba vị anh vợ giật mình, bật thốt lên: “Không phải vì đệ đó chứ?”

Lời vừa nói ra, Triệu Hồng Lân kinh ngạc một lúc, sau đó bất đắc dĩ gật đầu.

Phụ tử bốn người nhất thời không biết nói gì.

Với dung mạo cùng khí chất của Triệu Hồng Lân, tuy thân là nam nhi, nhưng lại thanh lệ xinh đẹp như nữ nhi. Nếu không phải y là con rể của mình, chỉ sợ bọn họ cũng không tự chủ được mà yêu y. Cho nên y bị hoàng đế coi trọng cũng là bình thường.

“Đối thủ là hoàng đế, chẳng lẽ chúng ta sẽ không thể báo thù cho tiểu muội sao?” Bọn họ chỉ là thảo dân chốn giang hồ, muốn đối kháng lại với người đứng đầu quốc gia, thật chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

“Không! Mỗi thù sát thù con không thể không báo!” Triệu Hồng Lân cười cười, vẻ mặt lạnh lẽo như băng.

Thấy con rể ôn nhu xinh đẹp như nữ tử cũng có quyết tâm này, vậy người làm nhạc phụ như ông làm sao có thể ngậm bồ hòn làm ngọt đây? Ngọc trang chủ ưỡn ngực, lớn tiếng nói: “Ta là thảo dân giang hồ, tiêu dao tự chủ, cần gì quan tâm hán là quan phủ hay triều đình, chỉ cần là kẻ thù của ta, thì dù là hoàng đế ta cũng giết!”

Câu nói này của trang chủ được cả ba nam tử ủng hộ: “Đầu người rơi xuống đất bất quá như cái chén bị vỡ mà thôi. Nếu không báo thù này, truyền ra giang hồ, người trong võ lâm sẽ nói Mai Ngọc sơn trang chúng ta là bọn nhát nhán như chuột! Bây giờ chúng ta lập tức đi giết tên cầu hoàng đế thôi!”

Ôi! Mặc dù y rất thích tính cách thẳng thắn của người trong giang hồ, nhưng việc trước mắt không thể làm theo cảm tính được. Triệu Hồng Lân trầm ngâm một câu, rồi ngăn cản bọn họ: “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Việc này không phải chuyện đùa, chúng ta phải lập mưu tính kế cẩn thận đã. Nếu lỡ mang hành sự, chỉ sợ thù lớn chưa trả đã uống phí tính mạng.”

Ngọc trang chủ vốn là lão giang hồ, tự hiểu cái lý của nó, liền nhìn về phía Triệu Hồng Lân: “Nói như thế, hiền tế đã có sách lược gì chưa?”

“Đương nhiên là có rồi, nhưng phải cần nhạc phụ đại nhân và ba huynh hỗ trợ.”

Triệu Hồng Lân nói kế hoạch cho mọi người nghe. Mặc dù bốn người cảm thấy quá tốn thời gian, nhưng vì đại kế có thể báo thù

17. Chương 17

Mở cửa sổ thư phòng ra, đập vào mắt là vườn hoa trĩu trĩu, trừ ra ngọn đình cô độc kia, trong vườn không có một ngọn cỏ nào.

Nơi đây từng là cúc viên mà ngày đó do bị phần quá đã bị y phá hủy.

Nhớ lại lúc ở trong địa lao cùng bộ dạng thống khổ của Triệu Tĩnh, khoái cảm trả thù của y dâng trào. Y sẽ không giết hắn, y muốn hành hạ hắn. Hắn tưởng có thể dùng ngôi vị hoàng đế để ép buộc y sao? Vì Ngọc Diệp, vì chính y, cũng là vì Tiên Hoàng đã mất, y không thể để Triệu Tĩnh chết dễ dàng được. Y muốn phá hủy cánh chim của hắn, đoạt lấy ngôi vị hoàng đế của hắn, cướp đi tất cả của hắn! Làm cho hắn đến chết cũng không biết dựa vào đâu!

Như cúc viên này... hai bàn tay trắng.

Năm ngày, lăng mộ vương phi đã hoàn thành, chỉ đợi ba ngày sau, tới giờ lành sẽ nhập thổ.

Tiểu vương gia Ngọc Như Hồng hai ngày hai đêm chạy về vương phủ. Từ Phúc Châu đến Kinh Sư, đoạn đường bốn ba, một tiểu hài nhi như nó làm sao chịu được? Sau khi trở về, cũng không bao giờ còn thấy được dung nhan của từ mẫu. Mới 9 tuổi thôi, nó làm sao chịu được dả kích lớn thế này?

Ngoại công cùng cữu cữu đau lòng ngoại tôn, nhưng thân làm phụ thân như Triệu Hồng Lân lại không thêm quan tâm đến việc đó, mà chỉ để ý bố trí thực hiện kế hoạch như thế nào. Thừa dịp hoàng đế bị bệnh bảy ngày không thể xuống giường, Hồng gia hoảng loạn, y phân phó cho thân tín ẩn nấu trong cung. Sau còn triệu hộ bộ thượng thư tới để tìm hiểu rõ đầu mối về thích khách, nhìn bề ngoài trông có vẻ như rất tận tâm với hoàng đế.

Thân là người trong hoàng thất, chảy xuôi trong người y cũng chính là lãnh huyết cùng vô tình. Chỉ bất quá, đến giờ y mới bộc phát ra mà thôi.

Hoàng đế bảy ngày không thiết triều, thái y ngày đêm canh giữ ở tẩm cung, bên ngoài lan truyền tin đồn hoàng đế sắp băng hà.

Nhưng Thanh Trữ Cung lại không được thanh tĩnh an bình.

Các đại thần liên tục tới vấn an, hoàng cung giống như một cái chợ.

Hoàng hậu chân trước vừa đi, quốc trưởng đại nhân chân sau đã tới, theo đó là hai vị quốc cữu gia.

Thấy hoàng đế mặc dù nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, nhưng đã không còn nguy hiểm, nói vài câu “Hoàng thượng bảo trọng long thể”... sau đó liền cáo lui, không quấy rầy hắn nghỉ ngơi.

Thái y thở phào nhẹ nhõm. May mà vết trầy xước do xích sắt đã chữa tốt, còn vết thương nặng nhất thì lại ở nơi ẩn mật kia, người khác khó mà phát giác được, chỉ cần vài ngày nữa cũng sẽ khỏi hẳn...

“Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng.” Hồng Linh đi tới, chậm rãi hành lễ.

Nàng đã không còn là một tiểu cô nương ngây ngô hai năm trước nữa. Hôm nay, nàng đã là một người mẹ, vừa là quốc gia chi mẫu, làm sao có thể không biết quy củ được. Đoan trang, dịu dàng, điềm tĩnh, độ lượng mới là dáng vẻ của một hoàng hậu.

Thấy nàng quỳ xuống, Triệu Tĩnh vội nói: “Hồng Linh mau đứng dậy, không phải Trẫm đã nói nàng đang mang thai, không cần hành lễ sao.”

Hồng Linh ôn nhu cười, tạ ơn hoàng thượng, sau đó đi tới bên giường.

Thái y cùng Tiểu Hòa vô cùng hoảng sợ, không phải hoàng hậu mới đi được nửa khắc sao, thế nào lại quay về?

“Nàng quay lại có việc à?” Triệu Tĩnh từ trong chăn mềm vươn tay ra, vỗ nhẹ vào mép giường ý bảo nàng ngồi xuống.

Hồng Linh ngồi xuống, nắm lấy bàn tay trắng nõn thon dài của hắn, có chút áy náy: “Hoàng thượng, mấy ngày nay thần thiếp lo lắng quá mức đến nỗi quên mất một việc. Thân thể hoàng thượng bị phong hàn khiến khí hư thể nhược, chỉ cần thần thiếp truyền chân khí cho hoàng thượng là hoàng thượng có thể sớm xuống giường được rồi.”

“Nàng đang mang thai, không thể động chân khí...”

Triệu Tĩnh còn chưa dứt lời, lòng bàn tay đã truyền tới một luồng nhiệt, ấm áp như gió thoảng qua, chảy khắp tứ chi bách hài trong cơ thể.

“Hong Linh...”

Hồng Linh cười nói: “Hoàng thượng cố gắng nghỉ ngơi, thần thiếp xin cáo lui.”

Thân ảnh màu đỏ nhanh nhẹn rời đi, như một ngọn lửa bốc cháy bùng bùng. Cảm tình của nàng, cũng rực nóng như lửa. Sự quan tâm của nàng, tình cảm của nàng, bảo ta làm sao báo đáp đây?

Tiểu Hòa lẩm bẩm nói: “Hoàng thượng, hoàng hậu thật sự rất quan tâm đến ngài.”

Triệu Tĩnh liếc hắn một cái, ánh mắt đột nhiên biến lạnh, thanh âm rất nhẹ vang lên: “Không được nói việc này cho bất cứ ai biết, nhất là hoàng hậu. Nếu để Trầm nghe thấy nửa điểm tin tức, Trầm sẽ cắt cái lưỡi của các ngươi.”

“A...” Tiểu Hòa che miệng rụt đầu lại, không dám nói nữa. Nếu bọn họ không biết giữ mồm giữ việc, chỉ sợ hôm nay khắp thiên hạ mọi người đều biết rồi.

Bình thái y coi hắn như đứa cháu ruột thịt, còn Tiểu Hòa và Tiểu Thuận thì lớn lên từ bé với hắn, nói là nô tài, nhưng thực ra lại như bằng hữu với tri kỷ. Triệu Tĩnh biết rõ mình có thể tin cậy ba người bọn họ. Chỉ có điều vẫn vô cùng lo lắng, dù sao việc này cũng liên quan tới tôn nghiêm của hắn, tôn nghiêm của bậc đế vương.

Sáng sớm, gió lạnh vù vù, thổi qua làn da, đau đớn như bị dao cắt.

Hôm qua, các đại thần tới thăm hoàng thượng. Ngài vẫn mệt mỏi nằm trên giường, không biết hôm nay có thể lên triều hay không.

Bất quá, việc lên hay không, bọn hắn cũng không có khả năng quyết định. Bởi vậy, sáng sớm trời lạnh, mặc kệ là lão già hay trung niên, chỉ cần là đại thần, tất cả đều phải bỏ ra khỏi ổ chăn ấm áp, chờ hoàng thượng lâm triều.

Phòng nghị sự ồn ào tiếng tranh luận, các đại thần không phải đang thương nghị chuyện quốc gia đại sự, mà là đang bàn tán chuyện Cần vương phi hạ thổ. Nghe nói sáng sớm, cửu vương gia cùng con trai độc nhất là Ngọc Như Hồng đã trở về. Khổ thân, mới chín tuổi đã mất mẫu thân, thật không biết tiểu vương gia bị thống đến mức nào đây?

Sau nửa canh giờ, ngay lúc chúng đại thần tưởng rằng hôm nay sẽ không lâm triều, chuẩn bị đứng dậy ra về, thì Thừa Đức điện vang lên tiếng thái giám, tuyên chúng thần vào điện kiến giá. Chúng đại thần nhìn nhau, sau đó xếp hàng vào điện, khấu kiến thánh thượng.

18. Chương 18

Trong đại điện, hoàng thượng thân mặc long bào, ngồi trên long ý, mặt mày lấm liệt, khí vũ hiên ngang, cả người tỏa ra phong thái ung dung quý phái. Khỏe miệng khẽ cười ửng ửng, con ngươi sâu thẳm không thấy đáy, dáng vẻ trông chẳng giống một người bệnh nặng mới khỏi.

Bởi vì nhiều ngày này không vào triều, nên quốc sự bận rộn vô cùng, chỉ đồng tấu chương của ba tỉnh sáu bộ trình lên đã chất như núi.

Ở trên triều mới xử lý xong vài việc đại sự đã đến trưa, Triệu Tĩnh đành phải tuyên bố bãi triều, rồi phân phó các đại thần có việc gấp sau giờ Ngọ tới Ngự Thư phòng cận giá.

Sau khi thái giám hô “cung tống hoàng thượng”, các đại thần đứng dưới chờ hoàng đế rời đi.

Vậy mà hoàng đế vẫn ngồi ở long ý nhìn các đại thần, hồi lâu không động đậy.

Quốc trưởng đại nhân đứng ra trước, hỏi: “Hoàng thượng, còn việc gì không ạ?”

Hoàng đế lắc đầu, lập tức đứng lên, nhăn mặt nhăn mày. Nhưng hắn rất nhanh đã xoay người, đưa lưng về phía chúng thần, cắn chặt môi dưới, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh.

Tiểu Hòa thấy tình hình không ổn, liền tiến lên định dìu hắn, nhưng lại bị hắn ngăn lại.

Trong mắt đại thần, bóng lưng hoàng thượng vẫn kiên nghị như cũ, sớm đã không chú ý tiếng bước chân cứng ngắc của hắn.

Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận theo sát Triệu Tĩnh, vừa mới vào Ngự Thư phòng, liền thấy hai chân hắn mềm nhũn, ngã ngửa ra đằng sau. Hai tiểu thái giám vội vàng một tả một hữu đỡ hắn đến nhuyễn tháp nghỉ ngơi.

Nhưng Triệu Tĩnh lại cố ý ngồi ở ngự án, cầm lấy tấu chương bắt đầu phê duyệt, cũng phân phó mang ngự thiện tới Ngự Thư phòng.

Tiểu Hòa đứng ở bên nước mắt lưng tròng, cố gắng nuốt lệ vào bụng. Hoàng thượng ơi là hoàng thượng, chỉ vì lời đồn dân gian ngài sắp băng hà, mà ngài phải cố nhịn đau đớn vào triều, không để bất cứ ai đỡ ngài, ở trước mặt chúng thần vẫn thiên uy凛冽. Nhưng giờ đã vào đây, sao ngài vẫn phải cố nén thống khổ để duy trì uy nghi để vương chứ?

Ngài thật sự quá quật cường! Quật cường đến mức khiến người khác thương tiếc, khiến người khác đau lòng!

Chỉ tiếc, người trong lòng ngài lại là một tên đại hỗn đản đáng chém ngàn đao!

Lúc này Triệu Hồng Lân vẫn đang giằng co với nhạc phụ ở thư phòng.

Trang chủ quyết định để ngoại tôn Ngọc Như Hồng biết ai là kẻ thù sát mẫu. Nhưng Triệu Hồng Lân lại cho rằng không cần thiết, dù sao nó vẫn còn là một đứa trẻ, tốt nhất nên tránh xa cừu hận máu tanh.

Bỗng Ngọc Như Hồng đẩy cửa vào, khuôn mặt nhỏ nhắn tuần mỹ bình tĩnh như thường, phẳng phất như một đứa trẻ không biết khóc. Nó đứng ở cửa, đôi mắt trong veo sáng ngời, không giống như một hài đồng ngây thơ, thẳng tắp mà nhìn hai vị trưởng bối, nói: “Phụ vương, ngoại công, hai người đừng tranh cãi nữa, con biết hết rồi. Bất quá, bằng võ công của phụ vương, con tin việc báo thù cũng không phải là khó. Một tên cừu nhân chắc chắn phải chết, hai người bảo con biết hắn làm gì?”

Hai vị trưởng bối sững sờ nhìn Ngọc Như Hồng. Thật sự không tưởng tượng nổi nó có thể nói ra những câu không hợp tuổi mình như thế! Thẳng đến khi nó lẳng lặng rời đi, hai người mới như hồi hồn!

Trang chủ ha ha cười: “Hảo! Không hổ là ngoại tôn của Ngọc Trường Anh ta, mới còn trẻ đã hiểu biết như vậy, tương lai nhất định sẽ thành đại sự!”

Triệu Hồng Lân thầm nghĩ: “Không biết sư phụ dạy Như Hồng thế nào? Mới hai năm không gặp, mà tên tiểu quỷ đã thành người lớn như vậy!”

Sau khi giải quyết vấn đề của tiểu quỷ xong, Ngọc Trường Anh nghĩ tới tin đồn bên ngoài đang lan truyền, không khỏi hừ nói: “Tên cầu hoàng đế Triệu Tĩnh không chết vì bệnh! Ông trời thật không có mắt!” Sau khi mắng xong, ông chợt nhớ tới một chuyện, hoảng hốt nói: “Hắn vừa giết Ngọc Diệp, thế nào cũng biết con sẽ báo thù, liệu con có bị...”

Bị giết chứ gì?

Triệu Hồng Lân nhếch mép cười: “Hắn sẽ không giết con đâu.”

Không liên quan đến vấn đề tự tin, mà chỉ dựa theo y suy đoán. Nếu Triệu Tĩnh thật muốn giết y, thì trong cơn giận dữ kia đã phái cấm quân tới bắt người rồi, giờ đã qua bảy tám ngày, nhưng lại chẳng có chút động tĩnh, có thể thấy, hắn không có ý giết y.

Ngọc Trường Anh cũng người một chút, sau đó xấu hổ thầm nghĩ: “Thiếu chút nữa mình lại bị nụ cười của con rể mê hoặc. Khó trách hoàng đế cũng thích hắn!”

Bình tĩnh lại, ông nói tiếp: “Hoàng đế thủ đoạn độc ác, ngay cả cha đẻ của mình cũng giết, mà con chỉ là thúc thúc của hắn, khó nói hắn sẽ không làm gì con, tốt nhất con nên cẩn thận một chút.”

“Đa tạ nhạc phụ đại nhân quan tâm, Hồng Lân sẽ chú ý.” Đêm nay y sẽ tới hoàng cung dò xét xem hoàng đế đang vui đùa cái gì.

Đầu đông đêm khuya lạnh lẽo, trên con đường tối tăm, đất bụi cũng bị gió lạnh thổi sạch sẽ.

Một bóng đen ẩn hiện trên đường, nháy mắt đã không thấy đâu, phảng phất như một con gió.

Dễ dàng bay qua tường thành cao cao, bóng đen linh hoạt né tránh cấm vệ quân, rất nhanh đã tới đỉnh Thanh Trữ cung. Nhắc một viên ngói ra, Triệu Hồng Lân cúi đầu nhìn xuống, đúng là tẩm cung của Triệu Tĩnh.

Chưa kịp nhìn kỹ, chỉ thấy tiếng già nua mang theo thở dài vang lên: “Hoàng thượng thứ cho lão phu nói thẳng, ngài cũng quá làm cần rồi! Vết thương nứt ra thế này, mà còn kiên trì ngồi ở Ngự Thư phòng. Hoàng thượng không vì mình cũng nên vì dân chúng trong thiên hạ mà bảo trọng long thể chứ!”

“...” Triệu Tĩnh hít một hơi, hô đau: “Sư phụ, nhẹ chút...”

Bình thái y sững sốt, động tác trên tay cũng dừng lại. Từ hồi lên ngôi hoàng đế, Triệu Tĩnh không còn gọi hắn là sư phụ nữa.

“Sư phụ, yêu một người là sai ư? Ta rất thương y, có thể vì y mà giết bất cứ ai! Ta cũng không giết thê tử của y... Ta chỉ yêu y mà thôi... Ngay cả tôn nghiêm đế vương ta cũng có thể không cần...” Triệu Tĩnh nằm ghé trên giường, chôn mặt trong đồng chăn mềm, nhìn không thấy ánh mắt, nhưng chỉ thấy bờ vai của hắn không ngừng run rẩy.

Ôi...

Bình thái y nhìn hắn lớn lên, biết trong lòng hắn đau khổ, nhưng lại chỉ có thể vỗ vỗ lưng hắn, không biết nên nói gì an ủi.

Triệu Hồng Lân âm thầm cười lạnh. Triệu Tĩnh thật biết diễn trò! Từ nhỏ đã dùng bộ dáng nhu thuận lừa gạt mọi người, bây giờ ngay cả cảm tình của lão thái y cũng lừa gạt! Yêu một người là muốn giết người, tình yêu lãnh khốc đầy máu tanh đó, y không nhận nổi! Ngọc Diệp cũng không kết oán với ai, trong hoàng cung chỉ có Triệu Tĩnh mới coi nàng là cái gai trong mắt, không phải hắn giết thì là ai?!

Bất quá, có thể xác định một việc, hắn sẽ không hạ thủ với mình.

Đây đúng là thứ y muốn, lợi dụng tình cảm của hắn để hủy hắn, còn cách trả thù nào hay hơn thế đây?

19. Chương 19

Ào ào vũ bão, thế sự biến ảo, thịnh suy thành bại. Bất quá, đảo mắt tất cả đã tan biến.

Từng được thánh sủng, nhưng sau khi vương phi qua đời, Cần vương liền mất đi ân sủng.

Tính ra vương phi là thâm hiểm của hoàng thượng, nhưng hoàng thượng lại chưa từng tới phúng viếng, ngay cả một người cũng không phái đến. Ngày vương phi hạ táng, cũng là ngày hoàng thượng tổ chức yến tiệc mừng nhị hoàng tử đầy năm, cho nên không tới điếu tang được, mà cũng không phái ai đi, đó là một điều thất lễ. Chỉ có điều thiên hạ ai dám nói hoàng thượng không đúng đây?

Hôm nay nghĩ lại, có lẽ đó là điềm báo trước Cần vương bị thất sủng.

Gần một năm nay, mặc dù Cần vương vẫn giữ chức thượng thư lệnh, nhưng thi thoảng lại cáo bệnh xin từ chức. Hoàng thượng quả quyết không đồng ý. Dù sao còn có rất nhiều đại thần, thiếu một người cũng không phải là việc gì lớn. Nhưng y từ đó đến giờ cũng rất ít vào triều, có khi hơn một tháng không thấy mặt mũi đâu! May mà hoàng ân hạo đặng, hoàng thượng chưa từng truy cứu, chỉ là mỗi lần nhắc tới Cần vương, ngài không khỏi cau mày.

Một năm nay Cần vương có công lao gì, hoàng thượng cũng không ban thưởng nữa, thái độ đối với y cũng phai nhạt đi không ít.

Nguyên do trong đó, chúng đại thần âm thầm đoán mò.

Lại hơn một tháng, Cần vương vẫn không vào triều, sắc mặt của hoàng thượng càng lúc càng âm trầm. Ngày tiểu công chúa tròn tuần tuổi, khó khăn lắm ngài mới nhếch miệng cười một cái.

Có đại thần nghĩ nên tới vương phủ khuyên Cần vương. Bất quá, mỗi lần tới đều bị lũ nô tài ngăn lại, nói là vương gia đã ra ngoài, chúng thần đành phải thở dài ra về.

Hoàng đế kiểm chế đã lâu, rốt cục cũng không nhịn được mà âm thầm phái ngự tiền thái giám đến mời Triệu Hồng Lân tới. Hắn là hoàng đế, Triệu Hồng Lân hơn một tháng không vào triều, chẳng lẽ không làm cho hắn khó xử. Mặt mũi trước mặt bá quan văn võ của hắn còn đâu?

Trong Ngự Thư phòng, quốc trưởng và quốc cữu đang ở đó, còn có mấy vị triều thần, tất cả đều vì chuyện lập thái tử mà tới.

Mọi người nói hiện này thái tử là bào huynh của hoàng thượng. Ba năm trước, hoàng thượng không có con nối dõi thì thôi không nói làm gì. Nhưng hôm nay hoàng thượng đã có hai vị hoàng tử, một vị công chúa, đã đến lúc lập thái tử khác.

Triệu Tĩnh bất giác nhú mày, trên mặt mặc dù không có vẻ giận dữ, nhưng bộ dáng lạnh lùng của hắn làm người ta cảm thấy đáng sợ. Hai tròng mắt lợi hại nhìn chăm chú mọi người trong chốc lát, khiến không ai dám thở mạnh dù chỉ một cái. Rồi sau đó mở tấu chương ra, cẩn thận đọc, sau thần nhiên nói: “Thái tử phải là người có đức có tài, mà hoàng tử tuổi còn nhỏ, thôi để lớn thêm chút nữa rồi tính.”

“Lập thái tử có thể để sau, song thái tử hiện nay không thể không phế. Hoàng thượng đã là thiên tử, vậy mà bào huynh lại là thái tử, việc này không hợp đạo lý!”

“Không hợp đạo lý? Không hợp chỗ nào?” Triệu Tĩnh chăm chú nhìn người xuất ngôn. Hắn bỏ tấu chương trong tay xuống, thân hình so với một năm trước càng to lớn hơn, khí tức vương giả, sắc mặt lạnh lùng khiến nhiệt độ bên trong Ngự Thư phòng chậm rãi giảm xuống, thanh âm bình tĩnh vang lên: “Thế sự biến ảo vô thường, nước không thể một ngày không có vua, đồng nghĩa, cũng một ngày không thể không có trư quân. Nếu các hoàng tử tuổi còn nhỏ, mà thái tử vẫn ở Ly cung không hề ra ngoài, vậy sao không để hoàng huynh tiếp tục mang danh hiệu thái tử đây?”

Hiển nhiên, hoàng thượng vẫn không thay đổi chủ ý, chư thần cũng không dám chọc tức mặt rồng, vì vậy liền cáo lui.

Lần này góp lời, làm Triệu Tĩnh nhớ tới, mình chỉ để ý tới cửu hoàng thúc, nhất tâm muốn tra ra người hạ độc mà chưa có kết quả, đã bao lâu rồi chưa đi thăm hoàng huynh đây?

Vì vậy, hắn liền ra khỏi Ngự Thư phòng, đi về phía Ly cung. Nhưng vừa tới Thanh Trữ cung, đã thấy hoàng hậu bế tiểu công chúa tới.

Triệu Tĩnh tiến lên ôm lấy nữ nhi, thấy bé mở to đôi mắt đen láy nhìn mình cười, sắc mặt lạnh lùng không khỏi hoãn xuống, liền cùng Hồng Linh đi vào Thanh Trữ cung.

“Trẫm bề bộn quốc sự, đã lâu rồi chưa gặp Tiểu Lăng Nhi. Hồng Linh tới đây có việc gì sao?” Triệu Tĩnh vừa đùa với nữ nhi vừa thuận miệng hỏi hoàng hậu.

Hoàng Hậu cũng vươn tay chơi đùa với nữ nhi, khẽ cười: “Nếu không có việc gì thì thần thiếp không thể đến tìm hoàng thượng ư?”

“Cũng không phải, bởi vì nàng luôn không rời Kiến Nhi với Tử Nhi, tự dưng hôm nay lại tới gặp Trẫm, chuyện này xưa nay chưa từng có.”

Hoàng hậu thoáng giật mình, nhìn hần cười nói: “Hoàng thượng quả là anh minh. Thần thiếp muốn cùng hoàng thượng ôn lại chuyện xưa nên mới tới, mời hoàng thượng ngồi xuống đã.” Nàng vừa nói vừa ôm nữ nhi đưa cho cung nữ phía sau.

Triệu Tĩnh theo lời ngồi xuống, nghe hoàng hậu nói tiếp: “Trước kia không phải hoàng thượng thích nghe chuyện lạ giang hồ lắm sao? Hôm nay thần thiếp có nghe một tin đồn, muốn nói cho hoàng thượng, ngài có muốn nghe không?”

Triệu Tĩnh gật đầu, hần thích nghe chuyện lạ giang hồ bởi vì võ công cao cường của cửu hoàng thúc, phi diêm tẩu bích không gì làm khó được. Lại nghe y kể người trong giang hồ có không ít cao nhân như y, vì vậy trong tim hần đã vô cùng ngưỡng mộ.

“Hoàng thượng, chuyện này đã phát sinh gần một năm, nhưng rất lạ! Hiện nay trên giang hồ không ai không biết Thanh Vân bảo, tuy bảo chủ Tống Thanh Vân có vẻ tầm thường, nhưng võ công cao cường, thích quản chuyện thiên hạ, thích xen vào chuyện bất công, lại còn là người rất phóng khoáng, thích kết bằng hữu khắp nơi. Mới hơn một năm đã được võ lâm công nhận là đại hiệp. Mọi người còn tôn Thanh Vân bảo làm võ lâm đệ nhất bảo! Nổi danh ngang với Thiếu Lâm, Võ Đang. Không ít người muốn hỏi thăm sư phụ hần là ai, nhưng không cách nào điều tra được. Ngay cả võ công của hần cũng rất phong phú, hình như có liên quan tới các phái. Trực tiếp hỏi bảo chủ, thì hần chỉ cười nói là mình từ nơi thâm sơn cùng cốc đến, sư phụ chỉ là một lão nhân vô danh. Kể từ đó, hần lại càng thần bí khó lường, không ít người trong võ lâm đến Thanh Vân bảo để nường tựa.”

20. Chương 20

Hoàng hậu nói một mạch, gò má ửng hồng, ánh lên đôi mắt tỏa sáng, xinh đẹp động lòng người, trông hoạt bát hơn rất nhiều.

Thấy nàng như vậy, Triệu Tĩnh trong lòng rung động, mang theo áy náy, hần nói với Hồng Linh: “Hồng Linh, nếu nàng thích, hãy ra cung du ngoạn vui vẻ đi, khi nào chán thì quay về cũng được.”

Hồng Linh nghe vậy không khỏi sửng sốt, một lát sau mới nói: “Hoàng thượng, ngài nói thế ý là gì?” Chẳng lẽ muốn đuổi nàng đi sao?

Triệu Tĩnh nhìn nàng, nhưng thấy con người của nàng đã ngăn ngắn lẹ, không khỏi thở dài nói: “Hồng Linh, nàng vốn là giang hồ chỉ nữ, quen được tự do, không bị gò bó. Nhưng giờ suốt ngày bị nhốt trong hoàng cung như một cái ***g giam, lễ nghi cử chỉ luôn phải hiện thực đoan trang, thật sự đã làm khó cho nàng! Hôm nay nghe nàng nói về chuyện giang hồ, Trẫm mới nhớ hoàng hậu cũng là một giang hồ hiệp nữ, vậy mà lại bị Trẫm vây trong hoàng cung, không được tự do. Coi như Trẫm cho nàng được nghỉ phép, chỉ cần nàng thích, cứ việc đi du ngoạn khắp nơi, lúc nào chán thì lại quay về.”

Hồng Linh nhìn hần, mấp máy môi nhưng lại không nói nên lời, bất giác nước mắt đã chảy đầm hai má. Ba năm rồi, hôm nay mới biết, thì ra hoàng thượng vẫn rất quan tâm đến nàng.

Triệu Tĩnh đau lòng, vươn tay lau nước mắt cho nàng, nói tiếp: “Sau khi trở về, hãy kể cho Trẫm nghe những điều tai nghe mắt thấy, Trẫm rất muốn nghe nàng kể chuyện giang hồ đó!”

Hồng Linh mỉm cười, trong lòng cao hứng, nhưng rồi lại có tâm sự.

“Nếu thần thiếp đi, vậy ba hoàng nhi làm sao đây? Hậu cung lại...”

“Hoàng hậu yên tâm, cứ giao ba hoàng nhi cho ma ma và cung nữ. Còn về hậu cung, nàng lo lắng gì chứ? Hậu cung của Trẫm chỉ có mỗi mình hoàng hậu, không có tần phi, nàng cứ yên tâm mà đi chơi thỏa thích đi.”

Kết quả, hoàng hậu dẫn theo hai ngự tiền thị vệ vi phục ra cung, hoàng thượng cũng đưa tiễn nàng ra tận ngoài thành.

Lúc này, sắc trời đã tối, Triệu Tĩnh không tiện đến Ly cung thăm thái tử, nên đành hồi cùng nghỉ ngơi.

Ngự tiền thái giám đi mời Triệu Hồng Lân đã trở về, nói là Cần vương gia không có ở phủ, nội trong ngày hôm nay không quay về.

Triệu Tĩnh liền phân phó ba ngày nữa quay lại, mời Cần vương gia lần nữa.

Lại nói, Triệu Tĩnh làm hoàng đế, vì vậy huynh đệ của hoàng đế được gọi là vương gia. Mà tứ vương gia Triệu Kỳ, Triệu Tĩnh càng lúc càng coi trọng hẳn. Lúc đầu cho hắn mười vạn đại quân đánh đuổi Khiết Đan, hiện nay vẫn chưa thu hồi binh quyền. Thậm chí còn phong hắn làm Trần Viễn đại tướng quân, giao cả vùng biên cương trọng yếu phía tây cho hắn. Còn nhị vương gia, đến nay vẫn ở trong thiên lao. Thất vương gia còn nhỏ, đã giao cho Hồng Linh chăm sóc, hiện nay rất thích nhị vị hoàng tử và công chúa, ngày nào cũng chơi đùa với bọn nhỏ. Bây giờ không có hoàng hậu trông nom, lại càng mang theo đại hoàng tử mới ba tuổi, còn đang tập tễnh bước đi, chơi đùa cả ngày!

Chuyện hoàng hậu ra cung đương nhiên không ai biết, trừ quốc trưởng cùng quốc cữu. Hai người họ còn phái người của Hồng Diệp sơn trang âm thầm bảo vệ. Nhưng không ngờ, Hồng Phong sốt ruột lo lắng cho muội muội, liền đuổi theo sau.

Ba ngày sau, ngự tiền thái giám ghi nhớ thánh dụ, lại đến Cần vương phủ. Nhưng vương gia vẫn chưa quay về, nên đành phải trở về phục mệnh. Nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của hoàng thượng, dù là thời tiết tháng ba, cũng cảm thấy gió lạnh thổi vù vù.

Gió đêm nhẹ nhàng, mang theo mùi hoa tươi mát, sau cơn mưa, không khí trong lành mát lạnh khiến mọi người thoải mái.

Triệu Tĩnh gọi người mở một cánh cửa sổ, đặt tấu chương đang phê duyệt trên bàn, thông thả bước về phía đó.

Phú quý vinh hoa, cùng địa vị cao cao tại thượng thì sao chứ? Đơn giản cũng chỉ như còn chim trong ***g. Vốn muốn đoạt được ngôi vị hoàng đế để trỗi buộc người kia, nhưng nay lại tự vấp mình trong đó, rốt cuộc là báo ứng của hắn sao?

Bầu trời đêm điểm chút hàn tinh, ánh trăng bán nguyệt sáng chói. Mặc dù ở chốn hoàng cung phồn hoa, nhưng lại làm người ta cảm thấy thê lương cùng cô tịch.

Than nhỏ một tiếng, đóng cửa sổ, Triệu Tĩnh xoay người lại, đột nhiên nhìn thấy một hắc y nhân, không khỏi sợ hãi một chút. Chú ý nhìn lại, dung nhan kinh thể tuyệt diệu, thân hình mềm mại thon thả, thái độ nhu mì lạnh lùng, trừ ra Cần vương thì còn ai đây!

Bất giác, Triệu Tĩnh ngây ngốc, y vào từ khi nào?

May mà Tiểu Hòa ở bên lên tiếng gọi Triệu Tĩnh hồi hồn: “Hoàng thượng, Cần vương đã đến lâu rồi.” Hoàng thượng ơi là hoàng thượng, đối với loại nhân vật nguy hiểm này, ngài không nên ở lâu với y nha. Tiểu Hòa âm thầm cầu khẩn.

Lúc này Triệu Tĩnh đã tỉnh táo lại, ngồi vào sau ngự án, gọi Cần vương ngồi xuống cái ghế đằng kia.

Triệu Hồng Lân vừa thấy Triệu Tĩnh, trong mắt chỉ còn thù hận, làm sao ngồi xuống được? Y đứng thẳng tại chỗ, lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng tìm thần có chuyện quan trọng sao?”

Câu nói lạnh nhạt đánh nát vui mừng trong lòng Triệu Tĩnh, ánh mắt nhìn y, lạnh nhạt nói: “Cửu hoàng thúc ốm đã hơn tháng, hôm nay không biết đã khỏi bệnh chưa?”

“Đa tạ hoàng thượng quan tâm, vi thần không sao.” Triệu Hồng Lân thẳng lưng, ngửa đầu nhìn Triệu Tĩnh. Nhưng thấy hắn thân mặc long bào, đầu đội long quan, trông vô cùng anh võ tuấn lãng, quanh thân lại được bao bọc bởi luồng khí phách nghiêm nghị không thể xâm phạm, khiến người ta hận không thể phá hủy vỏ ngoài của hắn! Hận ý bỗng nhiên dâng trào, trái tim như bị điện giật, y vung ống tay áo, cánh cửa Ngự Thư phòng đột nhiên đóng lại. Triệu Hồng Lân tới gần Triệu Tĩnh, mang theo tà khí cùng oán hận.

Thấy thần sắc y khác thường, tràn ngập tà ác, Triệu Tĩnh ngạc nhiên, bộ dáng y lúc này không khác gì lúc bắt hắn vào địa lao.

“Đứng lại! Cửu hoàng thúc, đây là Ngự Thư phòng...” Triệu Tĩnh thấp giọng quát. Bên trong Ngự Thư phòng còn có thái giám Tiểu Hòa, bên ngoài có hơn mười tên ngự tiền thị vệ, chẳng lẽ y không coi ai vào đâu mà muốn làm càn với đương kim thánh thượng sao?

21. Chương 21

Triệu Hồng Lâm mặt không đổi sắc tiến lại gần Triệu Tĩnh.

Tiểu Hòa ở bên đang muốn hô ngự tiền thị vệ, nhưng lại bị Triệu Hồng Lâm điểm huyệt, không thể nói cũng không thể động đậy.

Triệu Tĩnh vừa lùi ra đằng sau vừa nói: “Trẫm hôm nay mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút. Có chuyện gì, ngày mai lâm triều hãy nói.”

Triệu Hồng Lâm không vội, chậm rãi tới gần, khoe miệng khê cười: “Nghe nói hoàng hậu đã xuất cung. Đêm còn dài, vi thần vô cùng vinh hạnh được làm bạn với hoàng thượng.”

Triệu Tĩnh vội vã nói còn có tấu chương cần phê duyệt. Nhưng Triệu Hồng Lâm lại cười tà, một tay túm lấy Triệu Tĩnh, đẩy hắn lên nhuyển tháp, một tay cầm lấy chu bút dùng để phê duyệt tấu chương ném tới trước mặt hắn: “Người cứ phê tấu chương đi, việc công việc riêng đều ổn cả.” Vừa nói vừa cời long bào của hắn phủ lên nhuyển tháp. Tưởng tượng một vị hoàng đế nằm trên lòng bào, một bên phê tấu chương, một bên bị thần tử đùa bỡn, chẳng lẽ không thú vị sao?

“Cửu hoàng thúc, người không tránh ra, đừng trách ta gọi người.” Bị đặt ở nhuyển tháp không thể nhúc nhích, Triệu Tĩnh đành phải mở miệng uy hiếp y.

Nghe vậy, Triệu Hồng Lâm ha hả cười lớn, không những không tránh ra, còn điểm á huyệt của Triệu Tĩnh, sau đó vội vàng cởi sạch quần áo của hắn, thân thể trắng nõn cao lớn mà rắn chắc hiện ra trước mắt. Thấy hắn giãy dụa, y liền túm chặt lấy hai tay hắn, khóa trên đỉnh đầu, rồi ngồi lên chân hắn, một tay y rất nhanh đã luồn tới huyệt khẩu.

Dị vật xâm nhập làm Triệu Tĩnh đột nhiên chấn động. Tay chân không thể di chuyển, nên hắn đành giãy dụa thân thể, muốn thoát khỏi ngón tay đang dò xét vào trong cơ thể kia.

Hắn thầm nghĩ: “Mấy năm nay mình chăm chỉ luyện võ, vóc dáng còn cao hơn y, vậy mà khí lực vẫn không thể bằng y được.”

Thấy hắn giãy dụa càng lúc càng kịch liệt, Triệu Hồng Lâm liền xuyên vào sâu hơn. Nội bích khô khốc của Triệu Tĩnh truyền tới một trận đau đớn. Nghĩ tới ác mộng sắp tái diễn, hắn không khỏi run lên.

Cái loại đau đớn đến phé tâm này, hắn không muốn ném thêm một lần nào nữa!

“Đừng nhúc nhích, khó khăn lắm ta mới kiên nhẫn nhẹ nhàng với người một chút, nếu người còn giãy dụa, đừng trách ta không khách khí!” Triệu Hồng Lâm thì thầm vào tai hắn uy hiếp. Thấy hắn không dám động đậy nữa, mà chỉ dám quay đầu lại nhìn mình cầu khẩn, khiến Triệu Hồng Lâm cảm thấy vô cùng sướng khoái, liền vươn tay giải huyệt cho hắn.

Vừa có thể lên tiếng, Triệu Tĩnh vội vàng nói: “Cửu hoàng thúc, người thả ta ra, nhất định ta sẽ tra ra hung thủ hạ độc vương phi!”

Ai ngờ, Triệu Hồng Lâm vừa nghe nói thế, cơn giận liền tăng vọt, căm hận nói: “Người còn dám nói dối! Ngọc Diệp rõ ràng bị người làm hại, người còn muốn giả họa cho người xui xẻo nào đây?” Trong cơn giận dữ, y duỗi một ngón tay nữa, xuyên mạnh vào trong, không chút lưu tình, khiến Triệu Tĩnh đau đớn, sắc mặt trắng bệch, nhưng lại cắn răng không rên một tiếng.

Hắn im lặng, càng làm cho lửa giận trong lòng Triệu Hồng Lâm bùng lên. Y rút tay ra khỏi cơ thể hắn, lại còn cố ý dùng móng tay cào vào nội bích, tuy không làm chảy máu nhưng cũng khiến Triệu Tĩnh cảm thấy đau đớn.

Triệu Tĩnh nhin đau thấp giọng cầu nói: “Cửu hoàng thúc, thả ta ra... vương phi thật sự không phải do ta giết...”

Triệu Hồng Lâm không thêm để ý, bộ dạng thấp giọng cầu xin của hắn lại càng khơi dậy dự vọng trong y hơn. Từ khi Ngọc Diệp qua đời, y bận rộn chuyện báo thù, cho nên đã hơn một năm chưa từng phát tiết. Cởi quần xuống, dự vọng đã đứng thẳng, y cười lạnh nói với Triệu Tĩnh: “Người muốn hô người thì hô đi, ta không sợ đầu rơi xuống đất đâu. Nơi này chỉ có một tiểu thái giám làm người xem, người thấy không đủ kích thích chứ gì? Vậy người cứ hô bọn thị vệ vào đi, để bọn họ nhìn thấy hoàng đế của một nước lại bị thần tử đặt dưới thân đùa bỡn, đây là chuyện lạ thiên cổ khó gặp đấy!”

Triệu Tĩnh sao dám gọi người, chỉ đành cắn chặt răng chịu đựng.

Đứng ở một bên không thể nói chuyện cũng không thể di chuyển, Tiểu Hòa phẫn nộ, tử mệnh trừng mắt nhìn Triệu Hồng Lâm, hận không thể nhìn thẳng người y. Vừa thấy y móc ra phân thân cực đại cương cứng, Tiểu Hòa sốt ruột muốn gọi người nhưng không được, chỉ đành nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn.

Triệu Hồng Lâm vận bung huyết khẩu của Triệu Tĩnh, đỡ dự vọng của bản thân, vọt mạnh vào cơ thể hắn, không ngừng quất xuyên vào...

Đau đớn từ hậu huyết lan khắp toàn thân, Triệu Tĩnh cắn môi không hô một tiếng, hai tay vùng vẫy túm được cái bút phê tấu chương, liền nắm chặt trong tay.

Thấy hắn không rên, Triệu Hồng Lâm rất bức mình, cố ý dùng sức đâm vào. Người dưới thân rung động, khó chịu từ một tiếng. Bỗng dưng “crắc”, hóa ra chiếc bút trong tay hắn đã bị bóp gãy. Triệu Hồng Lâm làm sao có thể tha cho hắn, nhất quyết bắt hắn lên tiếng mới thôi. Y chậm rãi rút phân thân ra tới huyết khẩu, cảm thấy hắn giãy dụa muốn nhân cơ hội thoát đi, liền túm chặt vòng eo của hắn, nâng lên, rồi tàn nhẫn đâm vào chỗ sâu nhất.

“A...!!!”

Một tiếng hét thê lương vang lên từ bên trong ngự thư phòng.

Thị vệ canh giữ bên ngoài vội vàng vừa hỏi vừa vọt vào.

Triệu Tĩnh sợ hãi, hậu huyết co rút nhanh hơn. Còn Triệu Hồng Lâm thì hít một hơi, nhất thời không thể di chuyển. Triệu Tĩnh cực lực dùng thanh âm bình tĩnh nói: “Không có việc gì, chưa được Trẫm cho phép, không ai được vào đây!”

“Vâng!”

Lúc này Triệu Tĩnh mới thở phào. Đột nhiên lại cảm thấy khoái cảm kỳ dị tràn lên óc, hậu huyết thũng trướng bị dị vật nhét vào, theo sự di chuyển của nó, một luồng khoái cảm tê dại khó hiểu lan tràn toàn thân... Triệu Tĩnh không khỏi hoảng lên. Mình làm sao thế này? Chẳng lẽ bị y nhục nhã hành hạ như thế mà mình vẫn có cảm giác sao?

22. Chương 22

Triệu Hồng Lâm thả chậm tốc độ chỉ vì bị Triệu Tĩnh kẹp chặt đau đớn. Bây giờ hắn không còn kẹp nữa, tự nhiên y cũng sẽ không ôn nhu, liền nắm chặt thắt lưng hắn, quất xuyên kịch liệt!

Đau quá... đau chết mất thôi!

Khoái cảm kỳ diệu sớm đã bị hành vi thô bạo xua tan. Triệu Tĩnh chỉ cảm thấy thống khổ, nước nử hô ra vài tiếng, rồi lại cố nhịn, cắn chặt cánh tay mình. Bất giác, miệng đã đầy máu tươi.

Không biết qua bao lâu, Triệu Hồng Lâm bỗng cảm thấy kỳ lạ. Triệu Tĩnh không phải rất sợ đau sao? Thế mà thời gian dài như vậy cũng không rên một tiếng?

Vặn đầu hắn lại, y nhìn thấy vẻ mặt đầm lệ ngân đã bất tỉnh tự lúc nào!

Trong lòng trừ ra khoái ý, còn dâng lên một tia không đành lòng? Đúng vậy, chỉ một tia mà thôi, cứ nghĩ tới hắn giết chết Tiên Hoàng cùng ái thiếp, hận ý lại nhét đầy vào tim y.

Sau khi cứu tỉnh hắn, Triệu Hồng Lâm lại tiếp tục, tiếng cầu xin nức nở như cổ vũ dự vọng hành hạ hắn trong y.

Lúc này đã qua một canh giờ, huyết đạo của Tiểu Hòa cũng tự động giải. Hắn không dám gọi người, chỉ có thể quỳ ở nhuyển tháp khóc cầu Triệu Hồng Lĩnh buông tha cho hoàng thượng.

Nếu cứ tiếp tục, chỉ sợ hoàng thượng không chết vì đau cũng sẽ chết vì mất máu quá nhiều! Nhìn long bào cùng chăn mền trên nhuyển tháp xem, sớm đã đỏ tươi màu máu!

Triệu Hồng Lĩnh hừ lạnh, dung nhan tràn ngập ma mị, chậm rãi nhìn Tiểu Hòa, nhưng cơ thể vẫn liên tục quát xuyên. Thẳng đến khi phóng thích vào tận sâu bên trong Triệu Tĩnh, mới đứng lên, sửa sang quần áo, rồi thông dong rời đi!

Đây cũng không phải là do y thương xót cho Triệu Tĩnh, mà là không muốn chơi đùa quá mức làm hắn chết nhanh.

Đợi Triệu Hồng Lĩnh rời đi, Tiểu Hòa dầm lệ nhào tới nhuyển tháp, ghen ngào hỏi Triệu Tĩnh đã nửa hôn mê: “Hoàng thượng, có cần hạ lệnh bắt Cần vương không ạ?”

“Bắt y... không... đừng bắt...” Triệu Tĩnh mở mắt ra, nhưng lại không có tiêu cự.

Bắt y sao? Trong cung làm gì có ai bắt được y, hơn nữa hắn cũng không muốn người khác biết chuyện mình bị chịu nhục. Quan trọng nhất là, hắn không muốn Triệu Hồng Lĩnh chết, dù y đối xử với hắn thế nào, thì trong lòng hắn, cửu hoàng thúc vẫn là người trọng yếu nhất!

Tình yêu khiến người điên cuồng, cũng khiến người mù quáng.

Người yêu trước, trời định là sẽ thua!

Mưa phùn làm cỏ cây tươi tốt, gió nhẹ thấm mùi hoa thoang thoảng.

Sau một đêm mưa xuân, sáng sớm, xung quanh là một màu Bích lục. Cây liễu ngả người soi bóng trong nước, lướt qua mặt hồ phẳng lặng, gợn sóng lăn tăn. Những hạt sương long lanh trên lá non, dưới ánh sáng, trông vô cùng rực rỡ.

Sương mù chưa tan, vài cây đào ẩn ẩn hiện hiện, ánh lên màu phấn hồng nhiễm thêm màu lá xanh. Sương khói lượn lờ như tấm rèm màu ánh bạc, khiến mọi người như lạc vào chốn tiên cảnh.

Thế nhưng ở đằng kia, lại có một bóng đen di động, lúc ở đằng này, thoáng cái đã hiện ở đằng kia, rõ ràng là đang luyện công.

Khoảng nửa canh giờ sau, bóng đen mới dừng lại, ngẩng ngốc đứng bên hồ.

Ánh mặt trời phá tan tầng mây, xua đi sương mù, chiếu rọi xuống mặt đất. Phản chiếu vào mặt hồ, nước biếc ánh lên màu xanh của bầu trời, cũng ánh lên hình bóng người bên hồ.

Dung nhan tuyệt thế, thần thái câu hồn, khí tức lại lạnh lùng cương liệt, không phải Cần vương Triệu Hồng Lĩnh thì là ai?

Gió nhẹ thổi qua làm y phục nhẹ bay, cành liễu rung rinh, khiến người ta cảm giác thân hình nhỏ nhắn kia cũng sẽ tung bay theo làn gió.

Nhưng chủ nhân của thân thể đó lại yên lặng đứng thẳng, nhìn vào mặt hồ, cắn răng quát lớn: “Người đâu!”

Bỗng từ xa có mấy người chạy tới nghe lệnh

“Lấp cái hồ này cho ta!”

“Vâng ạ!” Bọn họ đáp lời, mặc dù trong lòng cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng lệnh của vương gia, họ không thể không nghe.

Thân ảnh lướt qua, cũng không thèm quay đầu lại, bỗng y dừng lại, chỉ vào hai chữ “Kính Hồ” trên cánh cửa, lạnh nhạt nói: “Hai chữ này cũng hủy đi cho ta!”

Bất cứ cái gì liên quan tới Triệu Tĩnh, từ nay về sau cũng không được xuất hiện trong vương phủ!

Ngẩng đầu nhìn sắc trời không còn sớm, bây giờ vốn là lúc lâm triều. Chỉ là... hắn còn có thể vào triều sao? Triệu Hồng Lĩnh cười lạnh, sau khi ăn cơm xong, mới ngồi vào quan kiệu vào triều.

Vừa tới phòng nghị sự, các đại thần đã tới đông đủ, thấy Triệu Hồng Lân đến, liền bu lại hàn huyên vài câu, hỏi y đã lành bệnh chưa.

Quốc trưởng Hồng Lô chỉ âm thầm nhủ mày, lạnh lùng nhìn y, không nói câu gì.

Triệu Hồng Lân liếc nhìn chư thần một cái. Thấy đám người kia nhíu mi thở dài, trong lòng đã rõ ràng vài phần, nhưng lại giả vờ không biết hỏi: “Vì sao các vị đại nhân lại mặt mày ủ dột thế. Hồng Lân mắc bệnh ở trong phủ, không để ý việc bên ngoài, chẳng lẽ có chuyện đại sự gì ư?”

Đại Lý tự Quách Nhân An trả lời: “Vương gia có điều không biết, tối qua hoàng thượng bị nhiễm phong hàn, hủy bỏ lâm triều. Nhưng các vị đại nhân có không ít chuyện cần bẩm tấu, việc gấp không thể trì hoãn được!”

“Hoàng thượng bị bệnh? Có nặng không?” Triệu Hồng Lân giả vờ quan tâm hỏi.

“Chưa biết được, chư vị đại nhân chờ ở đây chính là vì muốn hỏi thăm hoàng thượng, ngự tiền thái giám vừa vào bẩm báo rồi.”

“Ồ.” Gật đầu, Triệu Hồng Lân ngồi vào ghế, cười lạnh nhìn mọi người đang làm việc thừa, không biết giờ này hoàng đế đã tỉnh lại hay chưa nhỉ?

Đợi một lúc lâu, vẫn không thấy thái giám quay lại.

Công bộ thượng thư nắm đồng tấu chương đi tới đi lui trong phòng nghị sự, nhăn mặt nhăn mày sốt ruột. Sau đó đi tới trước mặt Triệu Hồng Lân, đưa tấu chương cho y: “Vương gia, việc này không thể chờ đợi được nữa! Phía nam bị hạn hán nghiêm trọng, đúng thời gian gieo hạt lại không có lấy một giọt mưa, Giang Chiết phủ nha yêu cầu mở kênh dẫn nước, giải nỗi lo lắng cho dân chúng.”

23. Chương 23

Triệu Hồng Lân nhìn công bộ thượng thư, cũng không cầm lấy tấu chương, chỉ ngạc nhiên nói: “Việc này chỉ cần công bộ đồng ý là được mà, sao lại cần hoàng thượng hạ lệnh?”

“Vương gia, Giang Chiết muốn xây đê phải có một lượng tiền lớn, cho nên phải cần thánh dụ mở ngân khố cấp mới được.”

Vừa nói xong, lễ bộ thượng thư cũng tiến lên góp vui: “Vương gia, nửa tháng nữa là đại điển lập quốc, một số thủ tục cần phải bẩm tấu với hoàng thượng.”

Có người đi trước nói, là theo sau biết bao đại thần cũng nhờ vả Triệu Hồng Lân. Thật là... một giây cũng không thoát ra nổi.

Triệu Hồng Lân nhíu mi, thì ra, làm hoàng đế chẳng những bận bịu muốn chết, mà còn phải chịu một đồng nước miếng vào mặt. Mặc dù không phải hôm nay mới biết làm hoàng đế vất vả, nhưng lại đột nhiên cảm thấy Triệu Tĩnh rất đáng thương, làm ý định đoạt lại ngôi hoàng đế của y có chút lung lay.

Phải ứng phó với nhiều chuyện phiền lòng, lao tâm lao lực, khó trách cả ngày hần cứ banh cái mặt ra, đúng là tự làm tự chịu.

Lát sau, ngự tiền thái giám đến nói: “Hoàng thượng muốn tĩnh tâm nghỉ ngơi, mời các đại nhân để tấu chương lại, đợi hoàng thượng khỏe hơn sẽ phê duyệt.”

Vạn bất đắc dĩ, chúng đại thần đành giao tấu chương cho thái giám rồi rời đi, chỉ còn lại quốc trưởng cùng Cần vương.

Hồng Lô liếc nhìn Triệu Hồng Lân một cái, sau đó hừ một tiếng, phất tay áo rời đi.

Nghe Hồng Tích nói, tối hôm qua Triệu Hồng Lân có tới Ngự Thư phòng, ở đó hồi lâu mới về, cũng không biết nói gì với hoàng thượng. Hôm nay hoàng thượng ngã bệnh, tuy chỉ là suy đoán, nhưng chắc có lẽ liên quan tới Cần vương!

Triệu Hồng Lân chờ hần đi, rồi mới ra về. Y cũng không muốn tới thăm Triệu Tĩnh.

Trở lại vương phủ, Mai Ngọc sơn trang sai người đưa tin tới, Triệu Hồng Lân cầm lấy rồi đi vào thư phòng. Thư nói, Kỳ Liên phái cùng Thanh Vân bảo liên minh, còn có Giang Nam tam anh đến khiêu chiến với bảo chủ.

Lại là một lũ đàn muốn nổi danh!

Vân vẽ bức thư trong lòng bàn tay, vận nội công, liền hóa thành bột phấn bay tứ tán.

Sau giờ ngộ, ánh mặt trời ảm áp chiếu rọi, khiến người lười biếng muốn ngủ, nhưng vị hoàng đế đang hôn mê lại tỉnh dậy.

Mở mắt ra, ngoài khuôn mặt lo lắng của thái y, Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận ra, còn xuất hiện một khuôn mặt của thái tử Triệu Trinh.

Thấy hần tỉnh lại, Triệu Trinh vội vàng tiến lên nắm lấy tay hần, vội hỏi: “Hoàng thượng, ngài sao rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của đại ca, Triệu Tĩnh kinh ngạc không nói nên lời.

“Hoàng thượng? Thái y mau lại đây xem nào!” Triệu Trinh tưởng hần làm sao, sốt ruột gọi thái y.

“...” Triệu Tĩnh mở miệng nhưng lại nói không ra lời, ho sù sụ một chút, mới dùng thanh âm khàn khàn nói: “Hoàng huynh, ta không sao.”

Triệu Trinh lúc này mới thấy yên tâm: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Triệu Tĩnh nhìn đại ca trong chốc lát, đột nhiên nói: “Hoàng huynh biết ta vì sao giữ lại danh hiệu thái tử cho người không? Ta đã lập di chiếu, nếu ta sớm thế, hoàng huynh sẽ lên kế vị.” Đây cũng coi như là đem ngôi vị hoàng đế trả lại cho đại ca thôi.

Nghe hần nói, mọi người đều khiếp sợ không thôi. Nhất là thái tử, vội vàng nói: “Lục đệ đừng nói bậy bạ, đệ là hoàng thượng, là vận tuế chi khu, sao lại sớm thế được! Đại ca lớn hơn đệ bảy tuổi, nếu đi cũng là đại ca đi trước, lục đệ đừng nghĩ lung tung.”

“Đại ca...” Triệu Tĩnh xúc động, hốc mắt nóng lên, muốn ôm đại ca, nhưng cả người đau đớn không thể di chuyển, chỉ có thể nắm chặt tay đại ca.

Khi còn bé, chỉ có đại ca cùng cửu hoàng thúc mới quan tâm tới hần.

Cho tới bây giờ, người mà hần xem quan trọng hơn cả tính mạng mình là cửu hoàng thúc thì hận hần. Mà đại ca, hần đã đoạt ngôi vị hoàng đế của đại ca, giết chết thê tử của đại ca, vậy mà đại ca vẫn quan tâm hần như xưa.

Lần bị bệnh này, gần mười ngày hoàng đế không lâm triều, mỗi lần hần muốn nén đau thượng triều, đều bị thái y cùng hai tiểu thái giám ngăn cản. Nhớ lại một năm trước, hần ngang ngạnh cố nén, kết quả vết thương kéo dài nửa tháng mới khỏi, làm hần cũng không dám làm xằng nữa.

Cũng may khi không thể lâm triều, hần vẫn phê duyệt tấu chương đầy đủ, không hề trễ nải việc nước.

Các đại thần tới thăm, quanh quẩn cũng chỉ chúc hoàng thượng long thể sớm ngày khang phục. Còn quốc trượng, quốc cửu thì ngày nào cũng tới. Triệu Hồng Lân cũng giả vờ tới thăm, nhưng lại bị Tiểu Thuận cùng Tiểu Hòa âm thầm ngăn cản.

Bọn họ tuyệt đối không để một mình Cần vương đến gặp hoàng thượng được.

Đến khi hoàng thượng lành bệnh lâm triều, các chư thần không ai dám vắng mặt, chỉ duy độc thiếu Cần vương!

Triệu Tĩnh trong lòng không rõ mình nên cảm thấy may mắn hay thất vọng.

Bị hành hạ vô tình, trong lòng sẽ sinh hận, nhưng đau lòng lại che đậy toàn bộ hận thù, kết quả trái tim chỉ còn tràn đầy đau thương.

Yêu quá sâu, đã không cách nào kiềm chế được, cũng không thể từ bỏ nổi.

Cho đến ngày nay, hần vẫn không dám xa cầu Triệu Hồng Lĩnh sẽ thương hần. Chỉ cầu được đứng ở xa nhìn y, nhìn dung nhan tuyệt thế, dáng người phiêu nhiên mà hần không cách nào quên được.

Trước khi vào triều, hần còn lo lắng khi nhìn thấy Triệu Hồng Lĩnh, hần sẽ cảm thấy sợ hãi, mất đi uy phong của đế vương, nhưng rồi lại âm thầm hy vọng nhìn thấy y. Dù sao, hôm nay bọn họ như cừu địch, có thể ở đại điện nhìn thấy y, đó cũng là hạnh phúc lớn nhất đời hần rồi.

Nhưng ngay cả niềm hy vọng nhỏ bé này mà y cũng không cho hần sao?

Không có nhiều thời gian để đau buồn. Bởi vì năm ngày sau là khánh quốc đại điển. Mặc dù lễ bộ thượng thư phụ trách việc này, nhưng vẫn phải xin chỉ thị của hoàng thượng, vì vậy hoàng thượng càng bận bịu hơn so với bình thường.

24. Chương 24

Đông Kinh vốn là nơi phồn hoa, hôm nay khánh điển, lại càng náo nhiệt hơn rất nhiều. Lúc này là trung tuần tháng ba, nước sông trong veo, cây cỏ xanh tươi mơn mớn, trăm hoa đua nở đủ màu sắc, khung cảnh trông xinh đẹp không sao tả xiết.

Khó trách gần đây trên đường đông người qua lại, chật kín cả dãy phố. Những người này sợ rằng không chỉ vì khánh điển, mà còn vì muốn du ngoạn cảnh xuân.

Cổng Cẩn vương phủ, bốn thị vệ tay cầm thương đứng thẳng tắp, nhưng đại môn vương phủ lại đóng chặt.

Thái giám tới tìm vương gia thì lại bị thị vệ ngăn lại, nói là Cẩn vương nhiễm bệnh không thể gặp khách.

Nhiễm bệnh? Chắc là do y không muốn gặp hần mà thôi?

Triệu Tĩnh thở dài, hần làm hoàng đế thật đúng là uất ức!

Mặc dù dân chúng đã không còn mắng hần là bạo quân nữa, nhưng chuyện giết cha giết huynh là chuyện thực, có một số đại thần trong triều vẫn không phục hần. Những hậu nhân của quan lại bị chết dưới lưỡi đao của hần thì mai danh ẩn tích, khắp nơi rao rắc lời đồn, nói hần lạm sát quan viên triều đình, là một tên hôn quân!

Việc này đối với hần mà nói cũng không quan trọng. Chỉ có Cẩn vương – cửu hoàng thúc mà hần yêu nhất, luôn vô tình mà thương tổn hần, lúc nào cũng dễ dàng nhục nhã hần mới quan trọng mà thôi.

Hai tháng sau, Triệu Hồng Lĩnh vẫn chưa xuất hiện.

Bất quá, giờ Ngọ ngày hôm đó, hoàng hậu cùng quốc cửu vi phục ra cung đã trở về.

Triệu Tĩnh sớm nhận được tin tức, liền thiết yến đón gió tẩy trần cho bọn họ.

Sau hai tháng ra cung, Hồng Linh có chút gầy gò, màu da do phơi nắng mà đen đi một chút, nhưng đôi mắt vẫn sáng láng, xem ra hai tháng qua, nàng đúng là như cá gặp nước.

Song tin tức nàng mang về lại làm Triệu Tĩnh khiếp sợ.

Nguyên lai, võ lâm đệ nhất bảo nổi tiếng mấy năm gần đây, cùng bảo chủ Thanh Vân Bảo Tổng Thanh Vân, chính là Cẩn vương Triệu Hồng Lĩnh! Khi hành tẩu giang hồ, y đều dịch dung, cho nên không ai biết thân phận thật sự của y. Ngoài mặt, y kết giao đồng minh với võ lâm bạch đạo, hành hiệp trượng nghĩa, nhưng thực chất, y vẫn văng lai cùng đám lục lâm hắc đạo. Mà khi cáo bệnh ở nhà, lại chính là đi hành hiệp trượng nghĩa!

Tin tức này cũng là do cơ duyên xảo hợp mới phát hiện được, mà Hồng Linh cũng đoán không ra mục đích của Cẩn vương, liền chạy về cung bẩm báo với Triệu Tĩnh.

Triệu Tĩnh thần sắc buồn bã, nhìn mặt hồ trong đêm, con người tràn ngập đau đớn.

Cửu hoàng thúc... sau khi nhục nhã hần, lại muốn cướp đi ngôi vị hoàng đế của hần sao?

Tuy chỉ là đoán, nhưng cũng đã chắc tới tám chín phần. Lúc đầu, hấn dùng mưu đoạt ngôi vị hoàng đế cũng là lợi dụng thế lực giang hồ.

Triệu Tĩnh muốn cười nhưng lại cười không nổi, ngửa đầu uống cạn chén rượu, cảm giác cay đốt ở cổ họng xông thẳng vào nội tâm, cơ hồ muốn sặc cả ra lệ.

Hôm nay hấn mới hiểu rõ vì sao cửu hoàng thúc không giết hấn. Bởi vì một đao giết hấn không làm y trút được mối hận trong lòng! Chỉ có chậm rãi hành hạ hấn, hung hăng nhục nhã hấn, tàn nhẫn cướp đi tất cả của hấn, để hấn mất đi hết thảy, mới có thể dập tắt được ngọn lửa thù hận trong lòng y.

Cũng chỉ có giẫm đạp lên chân tình của hấn, hành hạ thể xác và tinh thần của hấn, tàn phá ý chí của hấn, đó mới chính là sự trả thù của y dành cho hấn.

Hiểu rõ ràng thì sao chứ? Hấn thà tình nguyện mình không hề hay biết, ít nhất còn sống để chịu hơn nỗi đau đớn như bị dao cắt vào tim như thế này!

Kỳ thật, chỉ cần cửu hoàng thúc đồng ý ở bên hấn, muốn cái gì hấn cũng có thể cho y, kể cả ngôi vị hoàng đế chí cao vô thượng!

Hồng Linh thấy hấn xuất thần ngóng nhìn mặt nước, ngọn đèn dầu đằng sau không soi rõ được ánh mắt hấn, nhưng khí tức bị thương lại không thể ẩn dấu được. Trong lòng Hồng Linh không khỏi có chút đau đớn.

Chàng vẫn không thể từ bỏ con người xa như ánh trăng phía chân trời kia sao?

“Hoàng thượng, hoàng thượng...”

Nghe thấy tiếng gọi, Triệu Tĩnh quay đầu nhìn về phía Hồng Linh:

“Hồng Linh, nàng phái người của Hồng Diệp sơn trang đi điều tra Thanh Vân bảo, có tin gì lập tức hồi báo.”

“Vâng, hoàng thượng.”

Hồng Linh âm thầm vui sướng, có lẽ hoàng thượng đã hết hy vọng với người kia rồi.

25. Chương 25

Thanh Vân bảo, võ lâm đệ nhất bảo.

Thanh Vân bảo nằm trên ngọn Hành sơn, được xây dựng bằng đá, khí thế hùng vĩ. Trước cửa có con suối vờn quanh, bốn phía là rừng rậm, tọa sơn hoàn thủy, chỉ có một chiếc cầu treo nho nhỏ làm lối đi, địa thế dễ thủ khó công.

Bao nhiêu kiếm khanh mưu toan một đêm thành danh đều bị địa thế ngăn trở. Còn các bang phái muốn kết minh với Thanh Vân bảo thì được đi qua cầu treo, làm thượng khách trong thành bảo.

Bốn năm qua, thế lực Thanh Vân Bảo lớn mạnh đến mức có thể sánh ngang cùng cửu đại môn phái.

Sau khi nhân tài võ lâm xuất hiện, lại phát triển với tốc độ cực nhanh thế này, thật khiến kẻ khác phải trợn mắt ngạc nhiên.

Người trong giang hồ cũng vô cùng tán thưởng vị bảo chủ có vẻ ngoài tầm thường nhưng võ công tuyệt đỉnh này, cho nên đã gọi y là Tổng đại hiệp.

Tháng sáu mặt trời chói chang, khí hậu nóng nực vô cùng, gió nhẹ thổi tới đều nóng hầm hập, khiến kẻ khác chẳng muốn mở miệng.

Song, trong chốn võ lâm rất nhanh đã lan truyền một tin tức – Bang chủ Mãnh Long bang Từ Thiên Long bị giết hại. Đêm đó đường chủ Thanh Trúc đường là Giang Quân tới chơi, nguyên nhân vì trời đã muộn nên đã ở lại trong bang. Sau khi chuyện không may xảy ra, Giang Quân đã biến mất. Bây giờ mọi người trong Mãnh Long bang hoài nghi Giang Quân giết hại bang chủ, liền chạy tới Thanh Trúc đường tìm đường chủ báo thù, mà đường chủ Thanh Trúc đường từ lúc đó cũng chưa từng quay về. Mãnh Long bang càng khẳng định Giang Quân sợ tội bỏ trốn, cho nên muốn san bằng Thanh Trúc đường.

Do đường chủ không có ở đây, phó đường chủ Thanh Trúc đường không dám mạo muội kết oán với Mãnh Long bang, nên đã kiềm chế huynh đệ, sau đó chạy tới Thanh Vân bảo tìm Tổng đại hiệp nhờ giúp đỡ. Chỉ tiếc đúng lúc Tổng Thanh Vân đã rời bảo được năm ngày, tổng quản trong bảo đành an ủi hân vài câu, cũng nói nhất định sẽ báo tin cho bảo chủ. Lúc này, phó đường chủ mới buồn bã trở về, xem ra không thể tránh được một trận phong ba với Mãnh Long bang rồi.

Lại nói về Giang Quân, bấy giờ đang giằng co với một tên vô danh.

Giang Quân nắm chặt kiếm, trên mặt tràn đầy mồ hôi, nhưng không phải là do nóng, mà là mồ hôi lạnh!

Đối thủ là một người bịt mặt, mặt trời chói chang cũng không xuyên được vào bộ hắc y của hắn, chỉ có đôi mắt dài nhỏ sắc bén khiến người ta như tắm giữa hồ băng.

Lưỡi kiếm dưới ánh nắng lóe ra quang mang, nhanh như gió giạt hương về người bịt mặt, nhắm thẳng vào trái tim!

Người bịt mặt lùi về phía sau, tay trái tung chưởng về phía lưỡi kiếm, đồng thời tay phải nắm lấy cổ họng hắn.

Giang Quân xoay người tránh né, tung lại một chưởng. Tức khắc, người bịt mặt lấy tốc độ khó tin bay ra, thừa dịp hân đang ra chiêu, chưởng phong bắn tới, phóng ra sáu bảy chưởng ảnh, hư hư thực thực, khó có thể nhận ra, hướng thẳng về phía Giang Quân!

Giang Quân lui lại mấy trượng, nhưng chưởng ảnh lại như bóng với hình, trong chớp mắt đã in thẳng vào ngực Giang Quân, miệng hân phun đầy máu tươi!

Giang Quân vùng kiếm, dù chưa thể đánh trúng đối phương, nhưng lại kéo được khăn che mặt của đối phương xuống. Sững sờ, Giang Quân ngạc nhiên mở to mắt...

“Tổng Thanh Vân?”

Thân hình thon gầy, dung nhan tầm thường, hai tròng mắt dài nhỏ, rất dễ bị mai một giữa đám người. Nhưng hân lại là đại hiệp nổi danh khắp chốn giang hồ – Tổng Thanh Vân. Bởi vậy, trong chốn giang hồ có không ít người nhận ra hân.

Khuôn mặt y không chút thay đổi nhìn Giang Quân, con ngươi lạnh lẽo như băng.

Giang Quân một tay ôm ngực, người tựa vào cây, một tay chỉ vào Tổng Thanh Vân, run rẩy nói: “Người... thì ra Từ bang chủ là người hại!”

“Giang đường chủ, Tổng mỗ với Từ bang chủ không cừu không oán, vì sao phải hại hân đây? Trên giang hồ đang lan truyền, Giang đường chủ đã giết chết Từ bang chủ, Tổng mỗ chỉ vì Từ bang chủ lấy lại công đạo mà thôi.” Tổng Thanh Vân chậm rãi đi về phía hân.

“Tổng Thanh Vân! Người đừng giả bộ. Từ bang chủ đã nói cho ta biết hết rồi! Người là tên ác tặc giả nhân giả nghĩa!” Giang Quân mở miệng mắng to, cố gắng đứng thẳng nhìn y.

Ngược lại, Tổng Thanh Vân lại cười cười, hòa ái hỏi: “Giang đường chủ, Tổng mỗ làm gì mà người lại mắng ta là giả nhân giả nghĩa? Không biết Từ bang chủ đã nói gì với người?”

“Ngày ấy người dụ ta ra khỏi đó cũng là người đứng không? Thì ra Từ bang chủ nói đều là sự thật, người chẳng những cấu kết lục lâm, còn giấu diếm khâm phạm, người thật sự muốn tạo phản ư?” Cho nên mới muốn giết người diệt khẩu chứ gì?

Vài ngày trước, Từ Thiên Long nói với hân. Tổng Thanh Vân bụng dạ khó lường, Thanh Vân bảo thực ra chính là hang ổ của bọn phản tặc! Hân kết minh với võ lâm đồng đạo, mặt ngoài là muốn kết đồng minh hành hiệp trượng nghĩa, nhưng thực chất lại âm thầm cấu kết với bọn lục lâm thảo khấu, còn che giấu cho khâm phạm của triều đình!

Một lần Từ Thiên Long vì ngưỡng mộ mà viếng thăm Thanh Vân bảo với ý muốn kết giao. Trong lúc tân khách trò chuyện vui vẻ, bảo chủ rất nhiều lần nói về chuyện triều đình, lại còn mắng hoàng đế là tên hôn quân tàn khốc ngu ngốc, chỉ cho người giang hồ biết những bất mãn đối với triều đình.

Không ngờ lại tình cờ nghe được âm mưu tạo phản, Từ Thiên Long kinh hãi không thôi, với tính cách cương trực của mình, ông đã từ chối y, cũng tỏ vẻ tuyệt không ở một phe với bọn phản tặc, rồi trở về Mãnh Long bang ngay trong đêm. Đúng lúc Giang Quân đi qua, liền tới bái phỏng Từ thiên long, không ngờ lại nghe được một bí mật kinh thiên động địa! Việc này hẳn không dám tin, hỏi Từ Thiên Long làm sao biết, thì ông ta trả lời là người của Thanh Vân bảo âm thầm nói cho, đây chẳng lẽ không phải chuyện cười sao?

Hôm nay nghĩ lại, tất cả cũng đều là sự thật, chỉ tiếc trong chốn giang hồ không ai biết bộ mặt thật của y!

Bị người khác nói ra bí mật, Tống Thanh Vân chỉ hừ lạnh một tiếng, nắm lấy áo hắn, tung một chưởng, Giang Quân liền té ngã trên mặt đất.

Y tiến lên túm lấy yết hầu hắn, âm hiểm cười: “Người biết không ít, tất cả đều là do Từ Thiên Long nói cho người sao? Hắn làm sao biết được?” Một người mà y không sử dụng, căn bản sẽ không biết điều đó!

26. Chương 26

Yết hầu bị túm đến khó chịu, Giang Quân không còn sức để phản kháng, nhưng vẫn khinh thường nhìn y, cười lạnh: “Nếu không muốn người khác biết thì đừng làm! Việc xấu xa của ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ bị bại lộ thôi!”

“Thế sao? Vậy nếu bây giờ ta giết ngươi, thì còn ai biết được nữa.”

Tay tăng thêm lực đạo, Tống Thanh Vân bóp cổ Giang Quân đến tím tái mặt mũi, tuy thở không nổi nhưng hắn vẫn cố nói: “Ngươi...giết ta...chẳng lẽ...cũng muốn giết sạch...người của Thanh Vân bảo.”

Hử?

Tống Thanh Vân nhướn mày, những lời này quả thật đã nhắc nhở y. Nhìn sắc mặt trắng bệch của Giang Quân, y gờ ngón tay điểm vào huyệt đạo của hắn, Giang Quân liền bất động.

Rất nhanh, trên giang hồ lại nổi lên tin đồn...

Tống Thanh Vân chính tay đâm ác tặc Giang Quân, đòi lại công bằng cho Mãnh Long bang, lại còn giúp hai phái tránh được cuộc chiến đẫm máu, không hổ danh là đại hiệp nhân nghĩa, được cả võ lâm ngưỡng mộ!

Trước những lời khen này, Tống Thanh Vân chỉ cười cười, khiêm tốn nói đây là bổn phận của một võ lâm chi sĩ, không đáng để nhắc tới.

Dù chốn giang hồ có tâng bốc y cao tới đâu, đối với Tống Thanh Vân mà nói, tất cả cũng chỉ như thêu hoa trên gấm mà thôi.

Khi trở lại Thanh Vân bảo, Tống Thanh Vân lập tức cho gọi tổng quản và hộ pháp tới để bàn bạc.

Nửa tháng sau, một người tự xưng là bang chủ Hải Sa bang tới để liên minh với Thanh Vân bảo, nhưng cũng giống như bang chủ Mãnh Long bang, sau khi mơ hồ biết Tống Thanh Vân muốn mưu phản, liền phất tay áo rời đi!

Chỉ có điều, nửa canh giờ sau, vốn đã rời đi, bang chủ Hải Sa bang lại quay trở lại, tiến thẳng vào phòng nghị sự của Thanh Vân bảo.

Hiện tại trong phòng nghị sự, bảo chủ, tổng quản và cả hộ pháp đều đang nhìn chằm chằm vào người vừa mới tới.

Bang chủ Hải Sa bang quăng một người mặc trang phục của Thanh Vân bảo xuống, rồi nhìn về phía Tống Thanh Vân, nói: “Bảo chủ, người này chính là gian tặc.”

“Tả Sử, điều tra ra ai phái tới không?”

“Thuộc hạ vô dụng, hắn thà chết cũng không chịu khai.”

“Vậy sao?” Tống Thanh Vân đứng lên, thông thả tiến về phía trước, quan sát kỹ người đang nằm sấp trên mặt đất, y nhẹ giọng nói: “Chỉ cần ngươi khai ra ai là kẻ sai khiến ngươi, bổn bảo chủ sẽ lưu lại cái mạng cho ngươi.”

Người kia chỉ lạnh lùng liếc y một cái, rồi quay đầu đi, không thêm để ý.

Tống Thanh Vân tiến đến, dùng mũi chân nâng cằm hắn lên, trong mắt y tràn đầy lãnh khốc: “Không chịu nói đúng không? Bỏ bảo chủ đây không thiếu thủ đoạn bức cung, cho dù ngươi ương ngạnh thế nào cũng phải cung khai thôi! Chắc rồi đánh gỗ kẹp ngươi cũng chẳng dễ vào mắt đâu, chỉ bằng gọi người dùng kim châm ngươi, chờ sau khi ngươi đau đến chết lặng, lúc này mới xát muối lên đó. Nếu chưa đủ, còn có thể cắt từng miếng thịt trên người ngươi, rồi lại rắc muối ớt lên, đợi khi vết thương thành sẹo, lại bắt đầu cắt ra, đồng huyết nhục tươi mới này, lũ giòi bọ thích lắm đó, ngươi sẽ cảm nhận được chúng bò lúc nhúc trên người ngươi, từng chút từng chút một gặm nhấm da thịt ngươi...”

“Triệu Hồng Lâm, ngươi là đồ ác ma! Ngươi không phải là người!”

Tống Thanh Vân một cước giẫm lên mặt hắn, khom người nhìn vẻ mặt thống khổ của hắn, cười nguy hiểm: “Người điều tra tốt lắm, ngay cả thân phận của bổn vương cũng biết! Nói mau, là ai phái người tới!” Triệu Hồng Lâm vừa nói vừa giẫm mạnh hơn.

Người này sợ không chịu nổi cực hình, liền cắn lưỡi tự vẫn!

Triệu Hồng Lâm bực mình kêu người lôi hắn ra ngoài, nhưng y liền cho dừng lại. Ngồi xuống bên người hắn, vén những sợi tóc đang rơi tán loạn lên, y liền phát hiện bên trái cổ người này có một vết xăm hình lá phong đỏ rực như lửa! Đây không phải là dấu hiệu của Hồng Diệp sơn trang sao?

Triệu Hồng Lâm hiểu ra, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía ba kẻ thuộc hạ thân tín, quát hỏi: “Tên này vào đây từ khi nào?”

Tổng quản nơm nớp lo sợ trả lời: “Đã hơn hai năm rồi ạ...”

Đã hơn hai năm? Vậy mà y lại không biết! Hèn gì một năm trước, Kim Dao môn đến Thanh Vân bảo để liên minh, nhưng ba tháng sau lại đổi ý, không những thế còn tới chất vấn y có phải muốn mưu phản không...Thì ra cũng là do tên này làm loạn!

Nếu thế, chắc Triệu Tĩnh cũng biết, đã một thời gian dài, không biết hắn có động tĩnh gì không?

Mà nhắc mới nhớ, mình cũng đã nửa năm không đi nhục mạ Triệu Tĩnh rồi.

Triệu Hồng Lâm cười tà, nhớ tới bộ dạng Triệu Tĩnh ở dưới thân mình khóc lóc cầu xin trông thật thê thảm, tâm trạng y đã cảm thấy rung động, hận không thể tới ngay bên mà đè hắn xuống!

Nghĩ vậy, y liền phân phó cho ba tên thuộc hạ thân tín điều tra tất cả mọi người trong bảo, y không muốn việc này tái diễn thêm một lần nào nữa, xong việc, Triệu Hồng Lâm liền rời đi.

Trong màn đêm mờ lung, một bóng đen vô thanh vô tức, nhẹ như linh miêu xẹt qua tường thành hoàng cung. Né tránh cấm quân đang đi tuần tra, bóng đen nhẹ nhàng đi tới Ngự Thư phòng. Từ xa không thấy ánh sáng ngọn đèn dầu, bóng đen trầm ngâm trong chốc lát, rồi bay về phía tẩm cung.

Ném cục đá để thu hút sự chú ý của thị vệ canh cửa, bóng đen lướt qua như cơn gió, thân không biết quỷ không hay.

Trong tẩm cung, ngọn đèn dầu leo lét, trừ ở bên ngoài có hai tiểu thái giám, cả tẩm cung to lớn không có một bóng người!

Bóng đen dễ dàng đi vào phòng trong, nhìn thấy tấm rèm, y nhẹ nhàng mở ra, cả người liền cứng đờ, một hình ảnh đập vào mắt khiến cho y sững sờ—

Trên giường, Triệu Tĩnh đang hôn hoàng hậu!

Thấy Hồng Linh cởi bỏ y bào của Triệu Tĩnh, lộ ra cơ ngực rắn chắc, Triệu Hồng Lâm nhú mày, trong lòng bỗng cảm thấy tức giận, dường như có một tảng đá to nặng nề đang đè lên ngực y...

Một khắc sau, Triệu Tĩnh gọi một tiếng Hồng Linh rồi sau đó đột nhiên trợn mắt bừng tỉnh, hắn cúi đầu không dám nhìn nàng, nói: “Hồng Linh, Trẫm muốn ở một mình, nàng...quay về Phụng Nghi cung nghỉ ngơi đi...”

Hồng Linh kinh ngạc nhìn hắn, cắn môi không nói nên lời, một lúc lâu sau nàng mới mặc quần áo âm thầm trách cứ đi ra.

Hoàng thượng... sao lại đối xử với thiếp như thế?

Mỗi lần thân thiết thiếp đều trút bỏ rụt rè của phụ nữ mà ôm chàng, vậy mà lại không cảm thấy chàng có chút tình ý nào, ngược lại còn như là chàng đang thực hiện nhiệm vụ vậy.

Thiếp là thê tử của chàng, là hoàng hậu của hoàng thượng cơ mà!

Vậy mà hoàng thượng lại coi thiếp như thể thân của người kia.

Không phải Triệu Tĩnh không thấy bóng lưng thương tâm của Hồng Linh, mặc dù hắn rất đau lòng, nhưng rốt cuộc cũng không phải là tình yêu.

Hắn không phải không biết Hồng Linh si tình với mình, cũng như hắn đối với cửu hoàng thúc vậy, biết rõ là vĩnh viễn sẽ không được đáp lại, nhưng vẫn ngu ngốc mà rơi vào...

Hắn cũng từng thử quên cửu hoàng thúc, nhưng càng muốn quên thì hình bóng đó lại càng hiện ra rõ ràng hơn, tựa như đã dung nhập vào máu của hắn, làm cách nào cũng không thể rửa trôi đi được...

Chẳng lẽ kiếp này... hắn nhất định cứ phải thương tâm đơn phương như vậy sao?

Đột nhiên Triệu Tĩnh bừng tỉnh, hắn tựa hồ như nhìn thấy tuyệt mỹ dung nhan mà hắn ngày nhớ đêm mong đang xuất hiện ngay trước mặt mình—

Rốt cuộc đây là mơ hay là thật?

27. Chương 27

Triệu Tĩnh đã nghĩ mình bị hoa mắt, nhưng Triệu Hồng Lân lại đang đứng bên giường, khẽ giơ tay nâng cằm hắn lên, rồi cúi người hôn lên đôi môi hắn, dùng sức mà hôn, thẳng đến khi mùi vị của y tràn lan trong miệng hắn, lúc này y mới chịu buông hắn ra.

Triệu Tĩnh mờ mịt nhìn y, khẽ liếm môi, hắn vẫn không thể tin được rằng y đang ở ngay trước mặt mình?

Triệu Tĩnh không ngờ động tác vô tâm của hắn trong mắt Triệu Hồng Lân lại như đang quyến rũ y, nhìn đầu lưỡi hồng nhạt nhẹ lướt lên đôi môi đỏ tươi. Ánh mắt Triệu Hồng Lân chợt lóe, y lại cúi xuống hôn hắn, đầu lưỡi xộc thẳng vào trong khoang miệng, càn quét khắp nơi.

Cửu hoàng thúc đang hôn hắn ư?

Triệu Tĩnh càng lúc càng cảm thấy mình như đang nằm mơ, làm sao cửu hoàng thúc có thể hôn hắn chứ?

Nhớ có một lần, hắn không nhận được mà muốn hôn y, kết quả lại bị cửu hoàng thúc hung hăng trừng phạt một phen! Làm sao có chuyện đêm nay y lại chủ động hôn hắn được? Mặc dù không có một chút ôn nhu, nhưng rõ ràng đây là một nụ hôn mà...

Quả nhiên là hắn đang mơ rồi.

Mỗi một lần y lắng nhục hắn, không những hắn không thể hận y, lại càng làm hắn nhớ y hơn.

Đây cũng chính là nỗi bi ai lớn nhất của hắn, không thể tự kiềm chế bản thân mà yêu một người, luôn tràn ngập ý nghĩ yêu thương nhưng lại bị người kia vô tình chà đạp lên đó! Hắn đã phải trải qua bao nhiêu lần xé nát tim can đến rỉ máu, vậy mà vẫn không thể nào quên được người kia...

Hôn thẳng đến khi không thể thở nổi, Triệu Tĩnh mới trợn mắt nhìn Triệu Hồng Lân xinh đẹp đến yêu mị đang ở ngay trước mặt, khẽ run nói: “Cửu hoàng thúc?”

Hắn không phải đang nằm mơ sao?

Triệu Hồng Lân chỉ hừ một tiếng rồi buông hắn ra, nhìn đôi môi đã sưng đỏ lên vì bị mình hôn, hờn dỗi trong lòng y tự nhiên cũng không cánh mà bay. Vươn tay khẽ vuốt lên đôi môi của hắn, y nhất thời ngây ngốc đến xuất thần.

Triệu Tĩnh khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn y, hình như cửu hoàng thúc của hắn hôm nay có chút kỳ lạ?

Đang tự hỏi, trên môi đột nhiên cảm thấy đau nhói, hắn nhất thời quên mất bản thân đang ở trên giường mà lùi lại, để rồi bị ngã lăn ra giường.

Lúc này, Triệu Hồng Lân cũng giật mình tỉnh táo lại, y không rõ vì sao mình lại có hành động như vậy, chỉ là vừa rồi không hiểu lửa giận từ đâu bỗng dấy lên trong ***g ngực y.

Mắt thấy Triệu Tĩnh quần áo mở rộng, ***g ngực xích lõa ngã vào tấm chăn mềm mại màu vàng kim, làm nổi bật lên làn da trắng nõn nà. Nhưng đột nhiên y nhìn thấy trên xương quai xanh của hắn có hai điểm đỏ đỏ, đây chính là dấu vết lưu lại của nữ nhân kia!

Bỗng từ đâu một cơn lốc xoáy khó hiểu bốc lên trong mắt y, như là một ngọn lửa tuyệt diễm đang cháy lên hừng hực, đôi môi hồng nhuận của y mím chặt, mi gian như nhuốm đầy tà khí. Trông y bây giờ đẹp đến động lòng người, quyến rũ đến câu hồn đoạt phách!

Lúc này, cho dù là người có định lực tốt đến mấy cũng sẽ bị y mê hoặc, hướng chi là Triệu Tĩnh, hắn ngăn người, dục vọng phía dưới cũng lặng lẽ đứng lên.

Triệu Hồng Lân bỗng nhiên tiến đến, xé rách quần áo của hắn rồi dè lên người hắn, đôi môi khê mở ra cắn thật mạnh một cái lên người dưới thân!

Triệu Tĩnh không đề phòng hô lên một tiếng đau đớn, may mà thanh âm không lớn lắm, nên ở bên ngoài không ai biết được.

“Cửu hoàng thúc?” hai mắt Triệu Tĩnh rưng rưng nhìn Triệu Hồng Lân.

Tuy trước kia cửu hoàng thúc đối xử với hắn rất thô bạo, nhưng cũng chưa từng cắn hắn, lại càng chưa từng hôn hắn! Rốt cuộc đêm nay y bị làm sao vậy?

Triệu Hồng Lân tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, trong mắt không hề có một tia thù hận nào, mà chỉ đơn thuần là bức mình mà thôi!

Nhìn vẻ mặt này, chẳng lẽ y còn muốn cắn hắn nữa sao?

Trong lòng Triệu Tĩnh run lên, hắn thừa dịp y không chuẩn bị gì mà đẩy y ra, xoay người xuống giường có ý định bỏ chạy.

Hành động này của hắn như trêu chọc Triệu Hồng Lân, y vươn tay tóm lấy hắn giật mạnh một cái. Triệu Tĩnh bị mất trọng tâm ngã xuống giường. Sợ y lại cắn thêm lần nữa, hắn theo bản năng vươn hai tay ra bảo vệ xương quai xanh của mình.

Nhìn thấy Triệu Tĩnh làm vậy, Triệu Hồng Lân lại càng bốc hỏa, y cởi dây cột tóc của mình ra, dùng nó trói chặt hai tay Triệu Tĩnh rồi cố định lên đỉnh đầu, rồi trừng mắt hừ lạnh: “Vi thần muốn xem hoàng thượng định trốn bằng cách nào! Mà ‘long thể’ của hoàng thượng, vi thần đã dùng bốn năm rồi, chẳng lẽ đến tận giờ hoàng thượng mới cảm thấy xấu hổ sao?”

“Người...” Lúc nào người cũng phải nhục mạ ta thì người mới chịu được ư?

Triệu Tĩnh vừa chán nản vừa thương tâm, sắc mặt trắng bệch, trông càng yếu ớt hơn.

Đáng tiếc, Triệu Hồng Lân lại không biết thương hoa tiếc ngọc, hoặc căn bản là y không muốn thương tiếc. Nhìn dấu vết vừa bị y cắn kia, Triệu Hồng Lân lại cúi đầu cắn tiếp, lưu lại trên đó một dấu vết đỏ tươi như đóa hoa mới nở.

Đối với kiệt tác này, Triệu Hồng Lân tựa hồ rất hài lòng, ánh mắt không đành hoàng nhìn về phía hai hạt phù du trước ngực, rồi bất ngờ cúi đầu ngậm lấy một hạt, hạt còn lại thì lấy tay chiếu cố.

Vốn bị y mê hoặc, thân thể Triệu Tĩnh sớm đã có phản ứng, hôm nay lại được y yêu thương như vậy, hạ thể không bao lâu liền đứng thẳng, nhô lên rõ ràng qua khó vải.

Liếc về phía đó, Triệu Hồng Lân nhướn mi một cái, rồi quay ra nhìn khuôn mặt của Triệu Tĩnh, bất ngờ y nhìn không được mà mở miệng cười lớn.

Tiếng cười mang theo trêu tức, đùa cợt khiến cho Triệu Tĩnh phải đỏ mặt, thân thể không khỏi càng nóng thêm, hần liền nhắm mắt để không phải nhìn thấy y nữa.

Triệu Hồng Lâm kéo hần ra giữa giường rồi cởi sạch quần áo của hần, sau đó cũng tự cởi quần áo của mình, lộ ra dục vọng đã cương cứng từ lâu.

Y vẫn thô bạo với hần giống như trong dĩ vãng. Lật sấp hần lại để hần quỳ ghé vào giường, sau đó y lấy tay vận bung huyết khẩu của hần ra, rồi cứ thế tiến thẳng vào.

Triệu Tĩnh thấp giọng kêu đau, theo phản xạ mà bò về phía trước, muốn thoát ly khỏi đau đớn.

“Người còn muốn chạy?!” Vươn tay nắm chặt lấy phần eo của hần, Triệu Hồng Lâm tức giận đến mức muốn hung hăng hành hạ hần! Phân thân cương cứng không khỏi dùng lực đâm sâu vào thêm vài phần, bắt đầu bị nội bích của Triệu Tĩnh cắn chặt, khiến y cũng đau đớn toàn thân cứng ngắc, nhất thời không thể tiến vào.

Y liền chậm rãi di chuyển, nội khẩu bao vây lấy y ma sát đến cực nóng, khoái ý tê dại lan tỏa, một luồng nhiệt từ hạ phúc vọt thẳng lên não kích thích khiến y lại càng muốn hơn!

Không ngờ, sẽ có một ngày mình lại vội vàng muốn hần như vậy?

Trái tim như bị điện giật, Triệu Hồng Lâm vội lắc lắc đầu, đột nhiên như nổi điên mà dùng sức đâm sâu vào tận bên trong!

Không thể nào! Y đương nhiên không phải muốn hần! Chẳng qua y đã lâu chưa phát tiết mà thôi, lúc này sắp được phóng thích, dục vọng vốn đã bị áp lực nay lại bị khơi mào đương nhiên là không thể chờ đợi được rồi!

28. Chương 28

Y thô bạo tiến vào khiến Triệu Tĩnh lại phải ném trái nổi đau đớn đến phê tâm mà đã nửa năm hần không phải chịu.

Triệu Tĩnh nức nở, nước mắt chảy ròng ròng, nhưng vẫn cắn chặt vào dây cột tóc trên tay để nhờ cho hần chịu không được đau đớn mà hết lên.

Bị mãnh liệt quất xuyên gần nửa canh giờ, Triệu Tĩnh đã đau đớn đến chết lặng, nổi thống khổ cũng dần vơi đi. Theo trí nhớ của hần, nếu cứ tiếp tục thế này, chắc chắn hần sẽ dần dần có cảm giác, không còn đau đớn nữa mà sẽ là khoái cảm đến mê người...

Đột nhiên Triệu Hồng Lâm lui ra ngoài, lật hần lại đối mặt với mình rồi cởi trói cho hần.

Triệu Tĩnh khó hiểu nhìn y, chẳng lẽ hôm nay y bỏ qua cho mình nhanh như vậy sao?

Không biết là mình nên cảm thấy may mắn, hay là nên cảm thấy thất vọng đây?

Trông thấy khuôn mặt đăm lẹ của hần, Triệu Hồng Lâm bỗng có một cảm giác rất khác thường, nhưng dục vọng chưa được thổ lộ khiến y không thể suy nghĩ nhiều hơn, liền tách hai chân hần ra rồi đặt lên vai, dục vọng lại tiếp tục đâm sâu vào mật huyết đã chảy ra tơ máu.

Nhìn thấy Triệu Tĩnh mở to mắt kinh ngạc nhìn mình, Triệu Hồng Lâm thản nhiên nở nụ cười trông lại càng thêm mỉa mai hoặc đến mê người. Một tay lau đi nước mắt cho hần, tay còn lại nhẹ nhàng an ủi phân thân đang dâng trào ở dưới thân, y nói: “Về mặt khi cao trào của hoàng thượng, không phải ai cũng có thể được nhìn thấy, nhất là ở trong tình huống này, nếu vì thần không ngắm đủ thì chẳng phải là lãng phí sao?”

“Người... ưm...” Triệu Tĩnh hung hăng trừng mắt nhìn y, cũng không biết bộ dạng rung rung nước mắt của mình lúc này trông không hề có chút uy nghiêm nào, ngược lại còn thêm vài phần quyến rũ làm cho người khác cảm thấy hần vô cùng đáng yêu.

Triệu Hồng Lâm bị hần trừng mắt nhìn càng cảm thấy hưng phấn, dục vọng trong cơ thể run lên một chút, lại càng thêm phát trướng. Y vội vàng quất xuyên thật sâu, khiến Triệu Tĩnh run lên thiếu chút nữa phải kêu to!

Lại nói về hoàng hậu, sau khi về cung, nàng ngồi trước gương ngậm ngùi hồi lâu.

Rốt cuộc là mình có điểm nào không tốt chứ?

Cửu vương gia mặc dù đẹp hơn cả nữ tử, nhưng trông lại giống như hồ ly, không những thế còn là cửu hoàng thúc của chàng, và là một tên nam tử, vậy sao chàng lại yêu y? Huống chi cửu hoàng thúc đã khẳng định chàng là người hại chết thể tử của y, cả cuộc đời này cũng sẽ không tha thứ cho chàng, vì sao chàng còn chấp mê không tỉnh? Vì sao chàng không thêm quan tâm tới người đang ở ngay bên chàng, mà cứ phải yêu người làm cho chàng đau khổ!

Là một người vợ, nhưng nàng lại không có cách nào chiếm được trái tim của chồng mình, đây chính là thất bại lớn nhất của một người vợ! Mà trái tim của chồng nàng lại thuộc về một tên nam nhân, một tên nam nhân có chung huyết thống, thật là nực cười, nực cười đến bi ai!

Từng giọt lệ bất giác chảy xuống làm ướt cả vạt áo Hồng Linh.

Cung nữ một bên cuống quýt lấy khăn tay lau cho nàng, một bên khuyên nhủ: “Hoàng hậu nương nương, nương nương đừng khóc...”

Nha hoàn từ bé đã ở bên Hồng Linh giặt lấy khăn tay rồi đuổi đám cung nữ ra ngoài, sau đó liền thay nàng lau lệ, hỏi: “Tiểu thư, đang yên đang lành sao tiểu thư lại khóc? Không phải tiểu thư vừa ở chỗ hoàng thượng sao? Chẳng lẽ hoàng thượng...”

“Xuân nhi đừng nói bậy!” Hồng Linh quát, cầm lấy khăn tay tự lau rồi quay đầu lại, khuôn mặt nàng giờ đã khô nước mắt.

Năm năm qua, đây không phải là lần đầu tiên nàng chịu ảm ức, sau mỗi lần lau khô lệ, cuộc sống của nàng lại trở về như trước.

Bảo Xuân nhi mang nước tới để rửa mặt, nàng chuẩn bị cởi đồ đi nghỉ, nhưng khi nàng vừa sờ đến trâm cài trên tóc thì lại chẳng thấy đâu?

Có lẽ nàng đã để rơi ở Thanh Trữ Cung, vốn định để mai qua đó lấy, nhưng chuyện ban nãy lại khiến nàng muốn quay lại xem hoàng thượng đã nghỉ chưa?

Kỳ thực, trong lòng nàng vẫn đang ôm một tia hy vọng.

Xuân Nhi đang muốn cùng nàng đi vào nhưng Hồng Linh lại dừng bước, Xuân Nhi liền hiểu ý, nhu thuận gạt đầu rồi đứng bên ngoài chờ.

Đi tới Thanh Trữ cung, thủ vệ trông thấy hoàng hậu đến, đang muốn vào bẩm báo thì lại bị Hồng Linh ngăn cản: “Không cần, nếu hoàng thượng đã ngủ, các người sẽ làm ngài thức giấc mất, để bọn cung tự vào là được rồi.”

Đi vào bên trong, Hồng Linh không trông thấy Tiểu Hòa và Tiểu Thuận đâu cả, nàng cảm giác có chút kỳ quái, hai người này không phải là thái giám thân cận của hoàng thượng sao? Vì sao lại không thấy ở đây?

Đi thêm vài bước, nàng nghe thấy từ bên trong truyền ra vài tiếng thở dốc rên rỉ mập mờ...

29. Chương 29

Trong lòng nàng bốc lên cơn lửa giận dữ, nàng muốn vạch tấm rèm kia ra để xem rốt cuộc là ả nào cả gan quyến rũ hoàng thượng của nàng.

Ngờ đâu từ bên trong lại truyền ra thanh âm khiến nàng không thể cử động nổi.

“A... cửu hoàng thúc... ưm a... cửu... hoàng thúc.... đừng ưm...”

Triệu Tĩnh thở hổn hển, quát xuyên kịch liệt sinh ra khoái cảm làm hắn phải giãy dụa vòng eo, lắc lư theo tiết tấu của Triệu Hồng Lân, tiếng rên rỉ đầy áp lực của hắn vào tai Triệu Hồng Lân giống như mị dược, cổ vũ dục vọng của y phát tiết càng mạnh mẽ hơn!

Hành động điên cuồng vốn không bị cản trở, y lại càng chiến đấu tận tình trong cơ thể hần, mỗi một lần lại càng sâu hơn, cứ như muốn đâm thủng ruột hần vậy! Triệu Hồng Lân thở phì phò, khí tức nóng bỏng phun trên thân thể đỏ bừng của người dưới thân, từng giọt mồ hôi theo động tác kịch liệt của y mà rơi xuống hòa vào cơ thể Triệu Tĩnh...

“A a... cứu hoàng... thúc... ta không chịu nổi nữa... a... cầu xin người... tha ta đi... a a ưm... ô ô...” Triệu Tĩnh nức nở cầu xin.

“Người ngoài miệng nói... không chịu nổi... ưm... nhưng cái miệng nhỏ phía dưới này... lại cắn chặt lấy ta không tha... ưm a...”

Triệu Hồng Lân cuối cùng cũng tới lúc phát tiết, y đâm một phát thật sâu vào trong cơ thể Triệu Tĩnh, một luồng dịch thể cực nóng phun ra, bắn mạnh mẽ vào nơi mập hợp giữa hai người.

Dù đã bắn, nhưng Triệu Hồng Lân vẫn chưa chịu rút ra, có lẽ là do dùng quá nhiều sức nên y đã thối một mà ngã vào người hần, hai khối thân thể dán chặt lấy nhau, không nói một lời cũng không di chuyển, im lặng đến nỗi còn có thể nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của nhau.

Hồng Linh ở bên ngoài như bị sét đánh, một thanh âm trong lòng nàng vang lên liên tục, không thể nào, không thể nào, chắc chắn là nàng nghe nhầm rồi.

Nàng không tin! Trọng phu của nàng, vua của một nước, lại bị một tên nam nhân còn xinh đẹp hơn cả nữ tử đặt dưới thân đùa bỡn!

Nàng cứng ngắc vươn tay vén tấm rèm lên một chút, nhưng hình ảnh trước mặt làm nàng phải trừng to hai mắt, hiện lên vẻ mặt không thể tin nổi! Hai khối thân thể đang gắt gao dính chặt vào nhau ở trên long sàng chính là hoàng thượng và Cần vương!

Thì ra, bọn họ đã... làm cái việc thiên lý bất dung đó!

Hồng Linh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng!

Đột nhiên, nàng nghe thấy Triệu Tĩnh hít một hơi, thân thể cũng giật giật.

Hồng Linh lại càng hoảng sợ, vội vã buông rèm vọt tới một bên không dám di chuyển.

Chẳng lẽ hoàng thượng phát hiện rồi sao?

Vừa nghĩ vậy, nàng lại cảm thấy buồn cười, rồi lại muốn khóc, phát hiện thì sao chứ? Cho dù bị phát hiện, muốn trốn cũng phải là hai người trong kia, chứ nàng đâu có làm điều gì sai!

Bỗng nàng nghe thấy Triệu Tĩnh run giọng nói: “Cứu hoàng thúc, cầu xin người buông tha ta đi... đừng làm nữa...” Mới được thở phào trong chốc lát, còn chưa kịp tỉnh táo lại, dục vọng nóng rực của Triệu Hồng Lân trong cơ thể hần lại bắt đầu cương lên!

Triệu Hồng Lân không thềm để ý tới lời khẩn cầu của hần, bởi mật huyết đã có sẵn dịch thể bôi trơn nên y vô cùng thoải mái chậm rãi vận động: “Còn gọi cứu hoàng thúc? Kêu ta Hồng Lân đi! Không phải người vẫn muốn vậy sao? Đừng nói với ta rằng, lúc người gọi tên hoàng hậu của người, trong thâm tâm người không nghĩ đến ta đó nha, đến quý cũng không tin đâu!”

Nghe vậy, Hồng Linh cả kinh, trước mắt tối sầm! Đúng vậy, nàng cũng từng đoán, có lẽ do tên nàng đồng âm với tên của Cần vương, cho nên hoàng thượng mới lấy nàng làm vợ. Bây giờ, lại thêm chính miệng Cần vương nói ra...

Nàng hy vọng, hy vọng rằng hoàng thượng có thể phủ nhận, cho dù là một chữ “không” cũng tốt!

Nhưng Triệu Tĩnh lại chỉ nói: “Cứu hoàng thúc, đủ rồi, người muốn hành hạ ta tới khi nào nữa?”

Tại sao? Tại sao ngay cả một chữ “không” chàng cũng không nói, cho dù là nói dối, nàng cũng sẽ tin mà!

Tay chân Hồng Linh lạnh như băng, vô tri vô giác rời khỏi Thanh Trữ cung.

Sau khi trở về Phượng Nghi cung, Xuân Nhi thấy thái độ nàng dị thường, không khỏi cảm thấy sốt ruột, vội bưng trà quạt gió cho nàng, Xuân Nhi hỏi: “Tiểu thư, thoa cài tóc của tiểu thư đã tìm được chưa?”

“Hả?” Hồng Linh ngạc nhiên, mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn nha đầu đã đi theo mình từ nhỏ.

“Tiểu thư, không phải tiểu thư nói đến chỗ hoàng thượng tìm thoa cài tóc sao? Tiểu thư đã tìm được chưa?”

Tìm thoa cài tóc? Hồng Linh giật mình, quả thật nàng đã quên mất việc này.

Sau khi tỉnh táo lại, Hồng Linh suy nghĩ, sợ đến mồ hôi lạnh chảy đầm đìa!

Vừa nãy nghe giọng điệu của hoàng thượng, chắc chắn chàng bị Cần vương cưỡng bức, thế mà nàng chỉ lo đau buồn không thêm suy nghĩ sâu xa, nàng phải cứu hoàng thượng khỏi tay y mới được!

Nghĩ vậy, nàng vội vàng chạy khỏi Phượng Nghi cung để tới Thanh Trữ cung, nhưng mới đi được nửa đường, nàng đột nhiên dừng lại rồi ngồi thụp xuống, sắc mặt nàng trở nên tái nhợt.

Xuân Nhi lo lắng theo sau nàng, thấy nàng như vậy liền sốt ruột nói: “Tiểu thư làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái ư? Có cần nô tì đi gọi thái y không?”

Hồng Linh lắc đầu rồi lảo đảo đứng dậy quay về cung.

Nếu nàng cứ thế này mà chạy đến, nhất định sẽ đại chiến cùng Cần vương một phen, lúc đó cấm quân sẽ kéo tới, vậy thể diện của hoàng thượng, uy nghiêm của hoàng thượng còn đâu?

“Tiểu thư, tiểu thư, nô tì đi tìm thái y cho tiểu thư nhé...”

30. Chương 30

“Xuân Nhi, đừng đi, ta không sao đâu, mau hồi cung!” Hồng Linh vừa nói vừa đứng thẳng dậy như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Lại nói tới Thanh Trữ cung, đêm nay thật sự là vô cùng náo nhiệt!

Một hoàng hậu mới lên lút rời đi, thì một thái tử Triệu Trinh đã hoảng hốt chạy tới!

Do hoàng thượng từng có thủ dụ, không ai được ngăn cản thái tử, cho nên bọn thị vệ ngoài cửa thấy thái tử liền tránh ra để cho hắn vào, không một ai dám ngăn cản.

Tiểu Hòa mới từ chỗ thái y chạy về, nhìn thấy xa xa có bóng người chạy vào tẩm cung, thị vệ lại không hề có ý ngăn cản, nghĩ chắc là thái tử tới, trong lòng đã không ngừng gào khóc kêu gọi ông trời!

Tiểu Hòa vội vàng chạy đến, tiếc là đã quá muộn—

“Hoàng thượng, lục đệ! Đệ phải cứu huynh...” Triệu Trinh vừa hô vừa chạy vào, nhưng hắn bỗng cứng người, ngu ngơ đứng yên một chỗ!

Hắn khiếp sợ trừng mắt nhìn hai người trên long sàng, không dám chớp mắt! Hắn thật sự không thể nào tin nổi...

Đại hoàng huynh? Sao đêm khuya thế này, đại hoàng huynh còn đến đây làm gì?

Triệu Trinh sợ đến ngây người, cơ thể hắn cứng ngắc, hậu huyệt co rút mãnh liệt, kẹp chặt Triệu Hồng Lân đến đổ mồ hôi lạnh!

Triệu Hồng Lân liếc mắt nhìn thái tử một cái, sau đó kéo long bào che lại nơi kết hợp giữa hai người, rồi dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Triệu Trinh!

“Hai người... hoàng thượng... cứu hoàng thúc... hai người...” Triệu Trinh ngơ ngác nhìn, lắp bắp không nói nên lời.

Hắn không bao giờ có thể tưởng tượng nổi rằng mình sẽ có ngày phải nhìn thấy cảnh này!

“Biến!” Triệu Hồng Lân nhìn thẳng về phía hắn.

Nhưng Triệu Trinh nhớ tới lúc thái tử chạy vào miệng còn hô cứu mạng, bởi vậy liền bất chấp xấu hổ mà gọi Triệu Trinh lại: “Chờ một chút... đại ca... a...”

Triệu Hồng Lân đâm vào một cái, cảnh cáo trừng mắt liếc hần, nếu hần có dũng khí gọi Triệu Trinh lại, nhất định y sẽ ở trước mặt Triệu Trinh làm tiếp công việc đang dở, để xem sau này hần còn mặt mũi gặp Triệu Trinh nữa không.

Triệu Trinh nhìn Triệu Tĩnh, có lẽ là khinh bỉ, có lẽ là đồng tình, mà cũng không rõ ràng lắm, nhưng cũng đủ khiến cho Triệu Tĩnh xấu hổ, hai tay hần ôm đầu không ngừng rơi lệ.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, thì ra là tứ vương gia Triệu Kỳ đang muốn xông vào nơi đây nhưng lại bị thị vệ ngăn lại...

Triệu Trinh vẽ mặt đau thương, khoe miệng khê nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: “Tất cả các người đều điên rồi! Đều điên rồi...”

Hần vốn từ dưới thân tứ đệ thoát đi, chạy tới nơi này muốn tìm sự che chở của hoàng thượng. Nào ngờ, bản thân hoàng thượng cũng đang bị thần tử lăng nhục!

Một người là huynh đệ, một người là hoàng thúc, tông thất đại Tổng, hoàng tộc huyết mạch, chẳng lẽ tất cả đều là lũ người điên cuồng loạn luân sao?

Triệu Trinh lão đảo bước ra, đau thương buồn bã tới cực điểm!

Một lát sau, tiếng ồn ào bên ngoài dừng hẳn. Triệu Tĩnh nghe thấy Tiểu Hòa ra lệnh cho đám thị vệ không được cho bất luận kẻ nào tiến vào, nếu không tất cả sẽ bị chặt đầu!

Triệu Tĩnh trong tâm hỗn loạn, chuyện hần lo lắng cuối cùng cũng đã xảy ra.

Nhưng mà người kia lại khác, sau hết thảy mọi chuyện, y lại bắt đầu di chuyển!

Triệu Tĩnh lắc lư thân thể, không phải vì ngênh hợp, mà là giãy dụa: “Không, cửu hoàng thúc, người đi đi! Đừng hành hạ ta nữa...”

Việc vừa nãy đã làm trái tim hần như vỡ nát, may mắn người đập nát nó là đại ca chứ không phải Hồng Linh. Chỉ là sau này, hần phải đối mặt với đại ca thế nào đây?

Nếu Triệu Hồng Lân bởi vậy mà buông tha hần, thì y đã không phải là Triệu Hồng Lân nữa: “Đến chết ta cũng không tha cho người! Ta sẽ cho người sống không bằng chết, vĩnh viễn người sẽ phải sống trong thống khổ!”

Mà có nỗi đau đớn nào hơn nỗi đau cả đời không chiếm được trái tim người mình yêu đây?

Rốt cuộc, tại một lần cao trào, Triệu Tĩnh đã bất tỉnh nhân sự.

Triệu Hồng Lân rút ra, nghỉ ngơi một chút rồi đứng dậy rời đi. Vừa vén rèm ra, y đã thấy Bình thái y ôm hòm thuốc đang đi qua đi lại bên ngoài, vẽ mặt bối rối lo âu, mà Tiểu Hòa và Tiểu Thuận đã chuẩn bị nước nóng, vẽ mặt cũng tràn ngập sốt ruột lo lắng.

Xem ra bọn họ đã quen với việc hoàng đế bị y ức hiếp, công việc sau đó cũng đã thành thói quen rồi.

Cười lạnh một tiếng, Triệu Hồng Lân phi thân ra ngoài cửa sổ, thân ảnh màu đen chạy trên mái ngói đỏ, dung nhập vào bóng đêm rồi biến mất.

Bình thái y vội vã đi vào, vừa xử lý vết thương vừa khê cau mày.

Với thân thủ của Cần vương, y mà muốn lấy mạng hoàng thượng thì dễ như trở bàn tay, vậy mà y không làm vậy. Còn hoàng thượng tuy anh minh, nhưng lại quá cố chấp trong chuyện tình yêu, mỗi lần hần không chịu được mà hạ lệnh chém đầu Cần vương, nhưng chỉ chớp lát sau đã thu hồi thánh mạng. May là việc này cũng chỉ có ba người bọn họ biết, nếu không, uy tín của hoàng thượng còn đâu nữa?

Đầu tháng tám, khí trời lúc này đang vào thu, mặt trời tỏa nắng đến chói mắt.

Trong cung truyền ra tin hoàng thượng long thể không khỏe, nghe nói là do ngày đêm lo lắng việc nước đến nỗi long thể suy yếu, lại thêm thời tiết mấy ngày gần đây nóng bức vô cùng, kết quả dẫn đến hôn mê! Thái y yêu cầu cần phải điều khí dưỡng thân mấy ngày mới có thể khôi phục.

Cả triều văn võ tập mãi cũng thành quen việc hoàng thượng mỗi lần ngã bệnh phải bảy ngày mới có thể khỏe lại, rất may là gần đây thiên hạ đều thái bình, không có đại sự nào cần kinh động đến thánh giá, còn các việc nhỏ thì bá quan đều có thể tự giải quyết ổn thỏa, cho nên hoàng thượng cũng được thanh tĩnh nghỉ ngơi an dưỡng.

Hoàng hậu đến thăm hoàng thượng, nhưng vừa đi vào Thanh Trữ cung, nàng lại có chút chần chừ.

Hoàng thượng ngã bệnh, đáng lẽ thân là hoàng hậu phải dẫn đầu mọi người tới thăm. Nhưng lần này lại không hề giống với mọi khi, hoàng thượng bệnh đã ba ngày, vậy mà hoàng hậu lại chần chừ tới buổi trưa mới chịu tới thăm hỏi.

Ngay cả nha đầu Xuân nhi cũng cảm thấy tiểu thư nhà mình có chút bất thường! Từ buổi đêm trước khi hoàng thượng ngã bệnh, tiểu thư đã bắt đầu cư xử rất kì lạ, nàng thường xuyên trầm tư, thỉnh thoảng lại vô cớ thở dài rơi lệ, không hề giống với tính tình phóng khoáng của nàng.

Thân là nha đầu mà không biết chủ nhân của mình bị làm sao, Xuân Nhi cũng chỉ có thể khuyên tiểu thư đi thăm hoàng thượng, tránh cho tiểu thư quá lo lắng nhưng lại không hạ quyết tâm được, thấy vậy Xuân Nhi cũng sốt ruột lắm!

Hồng Linh bước từng bước vào trong, chứng kiến hoàng thượng sắc mặt trắng bệch nằm trên long sàng, nàng cũng sở bất động.

Tất cả điều này, vốn quen thuộc đến mức nào, năm năm nay nàng đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều lo lắng như có lửa đốt trong lòng. Nhưng lúc này đây, trong lòng nàng lại như có cơn gió lạnh đang rít gào, làm đông cứng đến từng khớp xương cốt thịt của nàng. Bầu không khí ở nơi này và cả người đang nằm trên giường kia đều khiến nàng nhớ lại tình cảnh không nên nhìn thấy đó.

Đáng nhẽ nàng không nên quay lại vào cái đêm định mệnh ấy. Những hình ảnh trong đêm ấy cứ như một ngọn lửa đang thiêu đốt trái tim nàng, như một dấu ấn khắc sâu vào trong tâm can nàng, cho dù có muốn xóa đi cũng không thể xóa được, nó cứ dày vò nàng khiến nàng thỉnh thoảng lại phải bình tĩnh giữa đêm khuya khi vô tình gặp phải cơn ác mộng. Nhiều lúc nàng muốn nói ra nỗi lòng đau khổ của mình cho một ai đó, nhưng không thể, cuối cùng chỉ có thể tự dày vò mà gặm nhấm vết thương của chính mình.

“Sao nàng lại ở đây, Hồng Linh...” Triệu Tĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng khi vừa mở mắt ra lại thấy hoàng hậu của mình đang ngơ ngác đứng đó.

31. Chương 31

Một tiếng Hồng Linh tuy là suy yếu vô lực, nhưng khi nghe vào tai nàng lại như có sấm nổ bên tai, chàng đang gọi thiếp sao? Hồng Linh giật mình một cái liền cúi người hành lễ với hoàng thượng: “Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Thấy nàng, Triệu Tĩnh khẽ nhếch miệng, ngay cả mở miệng cười đơn giản, vậy mà lúc này hắn cũng không thể làm nổi, đành phải nói: “Hồng Linh, nơi này không có người ngoài, không cần đa lễ.”

Hồng Linh đứng dậy đi tới bên người hắn, nhìn trên môi hắn có chỗ bị rách, nàng nghĩ chắc chắn đây là do Càn vương gây ra. Nàng thất thần, thanh âm mềm mại của Càn vương như vang lên bên tai: “Đừng nói với ta, lúc ngươi gọi tên hoàng hậu của ngươi, trong thâm tâm ngươi không nghĩ đến ta đó nha...”

Nàng không muốn tin rằng lúc hoàng thượng gọi tên nàng cũng là lúc trong lòng chàng đang gọi Triệu Hồng Lâm, nàng không muốn tin!

Nhưng nàng lại chưa từng nghĩ đến, thật ra chân tướng việc hoàng thượng ngã bệnh lại là do bị Càn vương lăng nhục!

Mà buồn cười chính là thân là thê tử, là hoàng hậu như nàng cho tới bây giờ mới biết được sự thật phũ phàng này.

Nàng không hề oán hận hoàng thượng vì đã giấu diếm nàng, dù sao việc này đối với một nam nhân mà nói là một sự sỉ nhục to lớn! Huống chi phu quân nàng đường đường là một thiên tử, chắc chắn chàng càng cảm thấy thống khổ hơn, như vậy hỏi làm sao chàng có thể chia sẻ với thê tử của mình được đây?

Nàng chỉ hận Cần vương, hận y đã dùng dung mạo hồ ly để mê hoặc hoàng thượng, hận y cậy có võ công hơn người mà vũ nhục long uy, thật sự không thể tha thứ được!

Hồng Linh không nói một lời làm cho Triệu Tĩnh thấy có chút khó hiểu, lần nào nàng đến cũng sẽ an ủi hắn, hôm nay sao lại lộ ra vẻ run sợ thế kia?

Hắn cẩn thận quan sát nàng, thấy khuôn mặt nàng càng ngày càng tiêu tụy, tinh thần có vẻ chán nản, hắn liền quan tâm nói: “Hong Linh, nàng không khỏe sao? Có cần gọi thái y không?”

Thấy hoàng thượng quan tâm nhìn mình, Hồng Linh cười nói: “Thần thiếp không sao, chỉ là gần đây có chút mất ngủ, hoàng thượng không cần để ý tới đâu.” Hoàng thượng vẫn yêu nàng phải không? Đã ba năm rồi, không biết có bao đại thần khuyên hoàng thượng tuyển phi, nhưng hoàng thượng vẫn hờ hững, còn nói hoàng hậu hiền tuệ thực đức, văn võ song toàn, lại cũng vì hoàng thượng hạ sinh hai hoàng tử một công chúa, cho nên việc lập phi tạm thời bị kìm nén xuống. Mỗi lần như vậy đều không giải quyết được gì, hoàng thượng vẫn là hoàng thượng của nàng, dù là Cần vương, cũng không thể đoạt được!

“Mất ngủ cũng là bệnh đó, để lâu thân thể sẽ suy nhược, để Trẫm gọi thái y kê cho nàng đơn thuốc an thần.” Triệu Tĩnh phân phó Bình thái y kê đơn, để hoàng hậu mang về cung sai người đến thái y viện lấy thuốc.

Hoàng hậu biết rõ nguyên nhân hoàng thượng bị bệnh, trong lòng nàng tất nhiên vô cùng uất ức, nhưng nàng vẫn dùng chân khí để chữa thương cho hoàng thượng.

Sau khi hoàng hậu rời đi, Tiểu Hòa liền lẩm bẩm: “Hoàng hậu thật là tốt, nếu người hoàng thượng yêu là hoàng hậu thì tốt biết bao...” Hoàng thượng cũng sẽ không phải chịu đau khổ như bây giờ.

Triệu Tĩnh không nghe thấy Tiểu Hòa đang lẩm bẩm, đợi hoàng hậu rời đi, hắn lại tiếp tục nhắm mắt. Sau khi được hoàng hậu truyền chân khí, thân thể hắn đã dễ chịu hơn nhiều, một hoàng hậu chí tình chí nghĩa như thế, cuối cùng hắn vẫn phụ bạc nàng!

Ôi!

Hình bóng người trong lòng lại một lần nữa hiện lên rõ rệt, y châm chọc khiêu khích hắn, y vô tình nhục nhã hắn, tất cả những điều đó đã làm cho hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Muốn từ bỏ cũng không được, trái tim này, thân thể này, tất cả đều đã trao cho y, bảo hắn làm sao có thể lấy lại được đây?

Cửu hoàng thúc, người bảo Trẫm phải làm thế nào cho phải?

Đúng rồi! Đêm đó sau khi đại ca rời đi cũng không biết thế nào? Chắc bây giờ đại ca rất khinh bỉ hắn!

Triệu Tĩnh vội hỏi Tiểu Hòa chuyện gì đã xảy ra vào đêm hôm đó, Tiểu Hòa kể đêm đó thái tử với tứ vương gia đã cãi nhau một trận, sau đó liền tự nhốt mình ở Ly cung, không gặp bất cứ kẻ nào.

Chuyện như vậy là làm khó đại ca rồi! Đến giờ chắc đại ca cũng không tin nổi việc đêm đó đi?

Triệu Tĩnh xoay người vào trong, tự cười giễu bản thân mình, trông còn khó coi hơn cả khóc.

Sau này, hắn biết làm sao đối mặt với đại ca đây? Trái tim đã ngập tràn vết thương này còn có thể chịu nổi ánh mắt khinh bỉ của đại ca nữa sao?

Lại nói tới hoàng hậu lúc trở về Phượng Nghi cung liền cầm đơn kê người đi lấy thuốc, rồi bảo Xuân Nhi đi gọi nhị ca – tức quốc cửu, cầm quân thống lĩnh Hồng Tích tới.

Hai khắc sau, Hồng Tích đi theo Xuân Nhi vào trong, hành lễ theo đúng quy tắc, rồi vào luôn vấn đề chính: “Hoàng hậu muội muội, tìm huynh có việc gì không?”

Hồng Linh sai Xuân Nhi pha trà đưa cho Hồng Tích xong mới nói: “Tất nhiên có việc mới tìm nhị ca, để muội nói tỉ mỉ cho nhị ca nghe.”

Thấy nàng thận trọng như vậy, Hồng Tích cũng ngưng thần, chậm rãi lắng nghe.

“Muội muội ở đây không tiện gặp mặt cha cùng đại ca, may mắn nhị ca làm việc trong cung, muội mới có thể mời gặp. Thanh Vân bảo nội tình như thế nào nhị ca cũng rõ, Cần vương có ý đồ mưu phản, đang kết bè kết đảng trên giang hồ, tương lai sẽ gây bất lợi với hoàng thượng! Phiền nhị ca chuyển lời tới cho cha cùng đại ca, nhờ bọn họ phái người điều tra rõ, tìm ra chứng cứ mưu phản của Cần vương, nhất định chúng ta phải cho bầy sói ác tặc đầy dã tâm này đền tội. Nhị ca, huynh đã hiểu rồi chứ?”

Hồng Tích lập tức hiểu được việc này rất quan trọng, liền nói: “Hoàng hậu yên tâm, tỳ chức sẽ lập tức báo cho phụ thân và huynh trưởng. Nếu không còn gì dặn dò, tỳ chức xin cáo lui.”

“Cẩn thận một chút.” Hồng Linh dặn dò, rồi tiễn hân ra Phượng Nghi cung.

Năm ngày sau, hoàng thượng lành bệnh, cũng đứng vào dịp lễ tết trung thu.

Hoàng thượng uy nghiêm ngồi ở trên ngai vàng, chúng thần ở dưới đồng loạt quỳ xuống, cùng hô “cung chúc thánh thượng long thể khang phục”.

Bất ngờ là Cần vương cũng đang ở đó, và y chỉ dùng ánh mắt khiêu khích để nhìn lên vị hoàng đế của mình.

32. Chương 32

Đương nhiên Triệu Tĩnh nhìn thấy ánh mắt vô lễ của y, chỉ là hân vẫn coi như không thấy gì hết.

Như mọi khi, chúng thần lần lượt đem những chuyện gần đây bẩm báo thánh thượng, nhưng rất may tất cả đều là những chuyện không quan trọng lắm.

Triệu Tĩnh bình tĩnh nói với các vị chư thần của mình: “Chư vị ái khanh, đêm nay là đêm trung thu, Trẫm đã cho chuẩn bị yến tiệc ở Ngự Hoa viên để ngắm trăng, các khanh nếu rảnh hãy tới nhé.”

Hoàng đế đã mở lời thì kẻ nào dám từ chối chứ, cho dù là có hện với giai nhân cũng không ai dám nói không đâu.

Nghe tin hoàng thượng thiết yến đãi quần thần ở Ngự Hoa viên, hoàng hậu liền thở dài, vậy là tan mộng rồi, một đêm lãng mạn như thế này, nàng vốn định cùng hoàng thượng và các hoàng nhi chung vui, vậy mà...

Việc này làm cho nàng nhớ đến lúc trước khi vào hoàng gia, cũng vào dịp trung thu, nàng cùng lục hoàng tử Triệu Tĩnh đối ẩm cả đêm tại hoa viên của Hồng Diệp sơn trang tới tận bình minh. Dù lúc đó nói chuyện gì nàng cũng không còn nhớ rõ, nhưng chỉ nhớ rằng, hai người lúc đó tuổi còn trẻ, cùng nhau uống rượu làm thơ thật vui vẻ biết bao. Dù cho đêm khuya lạnh lẽo, nhưng hai người vẫn tiếc cảnh trăng đẹp, đành phải dựa vào nhau để lấy hơi ấm, cùng ngắm trăng cho đến khi trăng biến mất!

Chuyện cũ nghĩ đến thật ngọt ngào, ấm áp, làm cho tâm hồn nàng cảm thấy thêm rung động! Nhưng đến khi nào mới có thể cùng hoàng thượng ôn lại chuyện cũ đây?

Chẳng mất nhiều thời gian, Hồng Linh đã nghĩ ra một cách, trong lòng nàng không khỏi vui mừng, nếu như Cần vương không kiềm chế được, thì đúng là nhất cử tam tiện rồi còn gì!

Vì vậy, nàng vội vàng chạy tới tìm hoàng thượng.

“Vi phục xuất cung?” Triệu Tĩnh quả thật có chút ngạc nhiên.

Hồng Linh cười khanh khách: “Hoàng thượng cũng đã nhiều năm chưa ra khỏi cung, cả ngày vì việc nước mà phiền não, tổn hại rất nhiều đến long thể. Sao không thừa dịp thiên hạ thái bình mà vi phục đi thưởng ngoạn, tiện thể kiểm tra các quan lại địa phương, ý hoàng thượng thế nào?”

Nghe vậy, Triệu Tĩnh bỗng nhớ tới đồng cỏ mênh mông phương Bắc, cùng Giang Nam đẹp như tiên cảnh, khiến hân cảm thấy vô cùng hào hứng: “Xuất cung giải sầu cũng tốt, để Trẫm đi an bài.”

“Hoàng thượng, xuất cung mọi sự đều rất nguy hiểm, thần thiếp muốn cùng đồng hành để bảo vệ hoàng thượng.”

Triệu Tĩnh nhìn nàng, suy tư trong chốc lát rồi gật đầu: “Cũng tốt, võ công của hoàng hậu trong võ lâm cũng được xếp vào hàng cao thủ, có nàng bảo vệ, Trẫm càng yên tâm hơn!”

Vì vậy Triệu Tĩnh liền trở về Ngự Thư phòng viết chiếu thư, rồi cho gọi thái giám truyền chỉ xuống.

Ban đêm, trong cung giăng đèn kết hoa, những ngọn đèn dầu lắt léo khắp nơi. Ở Ngự Hoa viên đã bày biện sẵn mười bàn đầy thức ăn và rượu, lúc này, văn võ bá quan cũng đã tới đông đủ.

Vì hoàng thượng chưa tới nên các đại thần đang chờ đợi thánh giá quang lâm. May mà ở đây là Ngự Hoa viên, dưới ánh trăng sáng có các đồng đạo làm bạn, khung cảnh tuyệt đẹp như vậy, nên ai cũng cảm thấy tinh thần thoải mái!

Không lâu sau, Triệu Tĩnh cùng hai ngự tiền thái giám đã tới.

Mọi người cùng quỳ xuống hô vang “Hoàng thượng vạn tuế” rồi ngồi vào vị trí của mình.

Có thể ngồi cạnh hoàng thượng, tất nhiên chỉ có hoàng thân quốc thích và các đại thần đứng đầu, gồm có quốc trưởng, quốc cữu, tứ vương gia nắm giữ binh quyền, tể tướng, trung thư lệnh, và cả... Cần vương Triệu Hồng Lân.

Lúc này, bầu không khí vô cùng quái dị!

Hoàng thượng không cười lấy một lần nào, trong mắt chư thần ngài là một thánh quân anh minh uy vũ, có ngài ở đây, chư thần tự nhiên cũng câu nệ ít nói.

Không những thế lại thêm Cần vương, trên mặt luôn lộ ra nụ cười tà, chỉ có điều quanh thân lúc nào cũng tỏa ra hàn khí.

Đối diện Cần vương là quốc trưởng, tuy đang cười nhưng không biết vì sao vừa nhìn thấy Cần vương liền trừng mắt to như cái chuông đồng nhìn y.

Bầu không khí thật sự làm cho người ta không thể vui vẻ nổi, chúng thần đều hy vọng tứ vương gia nói câu gì đó, ai ngờ ngài ấy lại xuất thần nhìn ánh trăng!

Trông cậy vào quốc cữu ư? Quên đi, bọn họ cùng một phe với quốc trưởng, giờ cũng đang trừng mắt nhìn chằm chằm vào Cần vương!

Chỉ đáng thương cho tể tướng với trung thư lệnh, thật sự là ngồi cũng không xong mà đi cũng không được, bọn họ cứ như đang bị kẹt tại dòng chảy ngầm mãnh liệt, mồ hôi lạnh cứ chảy ra đầm đìa.

May mà, thánh thượng anh minh thấy được tình cảnh của bọn họ, liền mở miệng nói: “Các vị ái khanh, Trẫm đã quyết định xuất cung vi hành.”

Hả?

Chư thần ngạc nhiên nhìn thánh thượng, sợ rằng mình đang nghe lầm, ngay cả Cần Vương cũng phải nhướn mi nhìn hẩn.

“Đã lâu rồi Trẫm không xuất cung, đúng lúc vừa mới lành bệnh nên Trẫm muốn ra ngoài để giải khuây, tiện thể đi tuần tra một số địa phương.” Triệu Tĩnh nhìn lướt qua Cần vương rồi vội quay đầu đi, sắc mặt hẩn tuy bình tĩnh, nhưng thực ra, trong thâm tâm hẩn lại đang gợn sóng.

Sao không nhân dịp xuất cung này thử cố quên y đi?

Chỉ là, nếu thật sự có thể quên y thì chắc hẩn cũng không cần phải đau khổ tới tận bây giờ?

Hẩn biết rõ đây chỉ là tự an ủi chính mình, nhưng vẫn muốn thử một lần xem sao, lúc này, đây là dũng khí duy nhất còn lại của hẩn.

“Hoàng thượng, tuyệt đối không thể được! Nước một ngày không thể không có vua, nếu hoàng thượng xuất cung, vậy lúc có việc quan trọng chúng thần phải làm sao đây? Còn nữa, ngoài cung không biết có bao nhiêu hiểm nguy, hoàng thượng phải suy xét thật cẩn thận!” Chư thần vội vàng khuyên nhủ, trên trán đã toát đầy mồ hôi lạnh.

Hẩn liếc nhìn xung quanh một cái làm cho tất cả cùng im lặng, sau đó mới nói: “Trẫm đã an bài tốt rồi, Hồng Tích thống lĩnh cấm quân trấn thủ hoàng thành, tứ vương gia hiệp trợ bảo vệ ngoài thành. Hồng

Phong mang năm cao thủ theo trẫm ra cung hộ giá, còn về đại sự triều đình thì có các đại thần trung thành và tận tâm như các ái khanh lo, Trẫm còn phải lo lắng điều gì nữa chứ?”

Chúng thần im lặng nhìn nhau, không nói lên lời, hoàng thượng đã có chủ ý như vậy, bọn họ nhiều lời cũng vô ích, cuối cùng, chỉ có thể khuyên nhủ hoàng thượng nên mang theo nhiều người hộ giá hơn mà thôi.

Triệu Tĩnh uống ba chén rượu cùng chư thần, sau đó nói mọi người ở lại vui vẻ, còn mình thì về cung để chuẩn bị cho chuyến đi.

33. Chương 33

Hoàng thượng vừa rời đi không lâu thì Cần vương cũng đứng dậy tạm biệt mọi người.

Hai người này vừa đi, không khí liền sôi nổi hẳn lên, mọi người vui vẻ, say sưa thưởng thức những món đồ ăn ngon miệng trong cung.

Trong hoa viên ở Cần vương phủ, chiếc đèn ***g xinh đẹp tỏa sáng lên thắm cổ đại. Một bóng người dựa vào lan can, y lặng lẽ ngửa mặt lên trời nhìn ánh trăng xinh đẹp trên cao như mộng như ảo.

Đôi mắt tuyệt đẹp đón lấy ánh trăng nhưng lại phát ra vài tia lạnh lùng.

“Vì sao đột nhiên hần muốn xuất cung? Rốt cuộc là vì mục đích gì?”

Y có thể nắm chặt trái tim hần, nhưng lại không bao giờ biết được hần nghĩ gì, đây cũng chính là điều làm y luôn cảm thấy bất an.

Rất nhanh, việc hoàng thượng vì phục xuất cung đã bị người của Ngọc Diệp sơn trang biết.

Nhị thiếu trang chủ cùng tam thiếu trang chủ mấy ngày gần đây đều ở Cần vương phủ, sau khi nghe được tin liền lập tức chạy tới hỏi Cần vương—

“Muội phu, hoàng đế xuất cung rồi, đây là cơ hội tốt! Sao chúng ta không thừa cơ đoạt lại ngôi vị hoàng đế...”

Triệu Hồng Lân đi ra đóng kín cửa, rồi nhẹ giọng nói: “Việc này không nên quá cấp bách, dù hoàng đế đã xuất cung, nhưng còn có Hồng Tích thống lĩnh mười vạn cấm quân trấn thủ, và tứ vương gia Triệu Kỳ hiệp trợ, không thể thành công được.”

“Tứ vương gia với hoàng đế không phải không hợp nhau ư? Sao muội phu không mượn sức hần?”

“Không, huynh đệ bọn họ tuy là không hợp, nhưng không hiểu vì sao ở thời khắc mấu chốt, lão tứ luôn đứng bên hoàng đế, người này không cùng phe với chúng ta đâu.” Y đã từng đến phủ tứ vương gia, Triệu Kỳ so với Triệu Tĩnh chỉ hơn không kém, rõ ràng có thể dễ dàng cướp lấy tất cả của Triệu Tĩnh, nhưng lại chỉ ở một bên án binh bất động.

Người này, tương lai sẽ là trở ngại lớn nhất của y!

Dù đã nói đến thế, nhưng Triệu Hồng Lân vẫn không thể ngăn cản được quyết tâm muốn báo thù cho muội muội bảo bối của họ.

Trùng mắt nhìn, nhị thiếu trang chủ lạnh nhạt nói: “Ta không rõ vì sao muội phu phải kế hoạch này kế hoạch nọ! Ta chỉ biết phải giết Triệu Tĩnh mới có thể báo thù cho muội muội! Người biết hần đi đâu không?”

“Nhị ca, huynh muốn làm gì?”

“Hành thích! Hoàng đế không phải không có võ công sao, giữa đường giết hần, ai mà biết được!” Vừa nói, hần vừa rút bảo kiếm ra.

Triệu Hồng Lân vươn tay đoạt lấy kiếm của hần, lạnh nhạt nói: “Huynh tỉnh táo chút đi! Huynh tưởng rằng hoàng đế dễ bị ám sát thế sao? Bên người hần có người của Hồng Diệp sơn trang bảo vệ, không những thế còn có những người bí mật đi theo, chẳng những huynh không thể thành công, mà ngược lại còn uống phí tính mạng nữa!”

“Hong Diệp sơn trang không ai là đối thủ của muội phu, muội phu lo gì chứ?”

“Nhị ca, huynh đừng xúc động, như vậy sẽ làm hỏng đại sự mất!” Tam thiếu trang chủ che miệng huynh trưởng lại để cho hắn khỏi nhiều lời. Nhị ca của hắn từ nhỏ đã nuôi chiều tiểu muội, coi tiểu muội như bảo bối, cho nên hắn có thể lý giải tâm tình của nhị ca, nhưng vì đại nghiệp, bây giờ bọn họ phải nhẫn nại.

“Muội phu, ta nghĩ tốt nhất ta nên cùng nhị ca về nhà trước đã.” Mới ba ngày ở vương phủ, mà ngày nào nhị ca nóng nảy của hắn cũng la hét đòi vào cung giết hoàng đế, tối hôm qua biết hoàng cung tổ chức yến tiệc, nhị ca còn muốn trà trộn vào hành thích nữa! Nếu không có hắn liều mạng ngăn cản, hôm nay nhị ca có lẽ đã nằm trong quan tài rồi!

Triệu Hồng Lâm giao kiếm cho tam thiếu trang chủ, gật đầu nói: “Phiền tam ca trở về khuyên nhủ nhạc phụ không nên manh động, hơn nữa, mấy người ở Thanh Vân bảo kia, nhất định phải cẩn thận!”

“Ta hiểu rồi!”

Trở lại phòng lấy bao quần áo, bọn nô tài đã sớm dẫn ngựa ra cửa sau vương phủ, hai người liền nhảy lên ngựa, ôm quyền tạm biệt rồi rời đi.

Triệu Hồng Lâm đứng ở cửa nhìn bóng lưng bọn họ, âm thầm nhíu mi.

Xem thần sắc của nhị thiếu trang chủ trước khi đi, nhất định hắn sẽ không cam lòng.

Không hiểu sao, trong lòng Triệu Hồng Lâm cảm thấy rất hỗn loạn, lẫn trong đó là nỗi sầu lo khó hiểu.

Đứng im lặng trong chốc lát, y liền thở dài bước vào trong phủ.

34. Chương 34

Trung thu đi qua, thời tiết dần trở nên lạnh hơn, cuối thu không khí trong lành, mát mẻ, gió từ từ thổi, bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Tối giờ thân, ánh mặt trời không chói chang như giờ Ngọ, gió nhẹ khẽ thổi qua càng làm cho mọi người cảm thấy mát lòng mát dạ.

Một đội xe ngựa chạy trên con đường dẫn tới trấn Thiên Xương, ngựa tốt xe đẹp, cộng thêm bảy người tráng kiện mặc trang phục tùy tùng, chắc chắn chủ nhân của họ không phải người giàu sang thì cũng là người có địa vị quyền quý.

Chỉ là, bọn họ ăn mặc lại rất tầm thường, nhìn không ra một chút phú quý nào.

Chắc họ sợ ăn mặc hoa lệ quá sẽ rước tới phiền phức không đâu, cho nên mới ăn mặc như vậy chăng?

Lúc này, trong xe ngựa bỗng phát ra một giọng nói trẻ con: “Phụ... thân, bên ngoài thật là đẹp! Chúng ta đừng về nhà có được không?”

“Ha ha...” Một tiếng cười khẽ trầm thấp vang lên, bị lời nói của con trẻ chọc cười, người này liền ôm lấy nó đặt lên đùi mình, hỏi: “Không về thì con muốn đi đâu? Ở bên ngoài không có chỗ ngủ đâu nha!”

“Vậy thì ngủ luôn trong xe ngựa là được rồi, có thể được dạo chơi khắp nơi, vui vẻ vô cùng!”

“Được thôi! Chúng ta chơi chán rồi mới về.” Nghe giọng nói, chắc chắn đây là một người cha hiền từ.

Chỉ là thanh âm tuy ung dung, nhưng mơ hồ lại mang theo chút mệt mỏi.

“Kiến Nhi, đừng ồn ã cha con, đến chỗ mẹ cùng thất thúc nào.”

Yên tĩnh vài giây, màn xe đột nhiên bị xóc lên, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn. Nhìn hắn mặc thanh sam áo vải, mái tóc dài được tùy tiện buộc lên cao bằng vải thô, cả người không hề có trang sức, trông như một người dân tầm thường. Chỉ là, trên trán lại lộ ra vẻ cao quý uy nghiêm, khuôn mặt lạnh lùng, hai tròng mắt sắc bén nhìn quanh khiến kẻ khác cảm thấy kính sợ.

Xung quanh có vài người đi đường vội vã đi qua tò mò nhìn hắn, trong lòng không khỏi rung mình, quả là một người anh tuấn uy vũ!

Người trong xe làm như không thấy cảnh sắc trước mặt, hấn cứ thể vô tâm thưởng thức. Đôi mắt sâu thẳm mặc dù như đang ngắm cảnh, nhưng lại có chút hoảng hốt và toát ra một chút thần sắc u buồn lơ đãng.

Thẳng đến một toà thành nho nhỏ, tiếng của người bán hàng rong cùng tiếng âm ỉ mua bán trên phố đã gọi hồn người trên xe trở lại.

Nhìn sắc trời vẫn còn sớm, kẻ làm cha thấy con mình đã chen đến chỗ cửa sổ xe, mở to đôi mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cùng với vẻ mặt đầy tò mò. Vì vậy hấn liền cho dừng xe, nói với thê tử: “Bây giờ ăn cơm thì sớm quá, không bằng đưa Kiến Nhi đi dạo chơi một chút, cho nó biết này biết nọ cũng tốt.”

Phu nhân ôn nhu xinh đẹp gật đầu.

Vì vậy xe ngựa liền dừng lại, bảy người tùy tùng đứng xung quanh mang theo thần sắc sốt ruột, lo lắng làm cho người qua đường phải tò mò ngoái lại nhìn, một số người đang định tới gần thì bị đám tùy tùng trắng kiện kia ngăn lại, càng khiến bọn họ thêm tò mò hơn!

Một vị thiếu niên tuấn tú khoảng mười hai, mười ba tuổi bước xuống xe, sau đó tới cửa xe bên cạnh, ôm một tiểu hài tử trắng trẻo đáng yêu xuống, lập tức bốn người tùy tùng vây tới bảo vệ.

Tiếp theo, một đôi tuấn nam mỹ nữ xuất hiện, khiến toàn bộ dân chúng trong trấn phải ngây người. Dung mạo cùng với khí chất này tuy chỉ mặc áo vải, nhưng cũng khó mà che giấu được! Đám dân chúng tầm thường đã bao giờ được gặp qua?

Lát sau, vị phu nhân xinh đẹp phân phó cho phu xe đánh xe về khách *** Thiên Phong phía trước chờ bọn họ.

Từ lúc đó, trên con đường tại trấn Thiên Xương, xuất hiện một khung cảnh—

Bốn người trang phục tầm thường, nhưng dung mạo lại vô cùng quý phái, cùng với bảy tên tùy tùng cao lớn uy vũ chậm rãi đi dạo phố. Vị tiểu chủ tử kia như chưa từng ra khỏi nhà, nhìn vật nào cũng tò mò hỏi đông hỏi tây. Xung quanh bọn họ lại không thiếu những người dân chỉ chỉ trỏ trỏ, khiến con đường càng trở nên náo nhiệt hơn!

Có thể do cảm thấy mọi người bị dân chúng chú ý, nên vị nam chủ nhân liền cho đám tùy tùng về khách *** Thiên Phong trước.

Đám tùy tùng kinh sợ, nhất quyết đòi đi theo.

Vị nữ chủ nhân liền cười nói: “Các người cứ về khách *** trước đi, người ở đây nhiều sẽ không sao đâu, hơn nữa còn có ta mà!”

Nam chủ nhân cũng nghiêm mặt liếc mắt trừng bọn họ, lúc này, bọn họ mới bắt an mà tránh ra.

Bức tường bảo vệ biến mất, khiến tiểu chủ tử vui mừng hoan hô, chứng kiến người bán hàng rong cầm một chuỗi viên màu đỏ, liền kêu lên: “Thất thúc, kia là gì thế? Thật là ngon miệng!”

Thiếu niên mà nó gọi thất thúc cũng nháy nháy mắt, bởi nó cũng chưa bao giờ được nhìn thấy thứ này.

“Đây là đường hồ lô, ngọt ngọt chua chua ăn ngon lắm.” Vị nữ chủ nhân xinh đẹp hào phóng cười cười vẫy người bán hàng rong mua hai chuỗi, rồi đưa cho hai đứa trẻ không biết thế sự là gì kia.

Nhìn chuỗi hồ lô, nam chủ nhân bỗng lâm vào trầm tư, mọi người gọi hấn, hấn cũng không nghe thấy gì.

Khi hấn tám tuổi, món quà sinh nhật duy nhất của hấn chính là đường hồ lô. Lúc ấy, phụ hoàng và mẫu hậu đều quên đi sinh nhật của hấn, cho nên hấn chỉ có thể cô đơn đứng ngắm người ở Ngự Hoa viên. Lúc này, cửu hoàng thúc mới mười lăm tuổi chạy tới, trong tay cầm một chuỗi đường hồ lô đưa cho hấn, hy vọng hấn vĩnh viễn đáng yêu như đường hồ lô, làm cho người ta không nhịn được mà muốn cắn một cái...

Nhớ lại chuyện xưa, nét u buồn trong mắt hấn bỗng hiện lên ý cười, nhưng trong chốc lát lại biến mất ngay. Bây giờ, cửu hoàng thúc đúng là thật sự hận đến muốn cắn chết hấn đây!

35. Chương 35

Thì ra, đây chính là đoàn người của Triệu Tĩnh, nhân thời tiết mát mẻ nên đi về phía nam thưởng ngoạn.

Vốn chỉ định để Hồng Linh và Hồng Phong theo thôi, ai ngờ đại hoàng tử Triệu Kiến Thành quần quít lấy hần đòi đi theo, lại còn muốn cả thất hoàng thúc cùng đi với nó. Nghĩ đến Kiến Nhi thích nhất là thất đệ, mà thất đệ cũng rất sủng Kiến Nhi, Triệu Tĩnh bất đắc dĩ đành đồng ý, cho nên phải tăng thêm mấy thị vệ theo cùng.

Thế này đâu giống vi hành? Nhiều người như vậy, không bị chú ý mới là lạ.

“Tĩnh ca, đi nhanh lên, Kiến Nhi kéo thất đệ chạy xa quá rồi kìa.” Nhìn con mình cùng thất hoàng đệ sắp rẽ vào khúc quanh, Hồng Linh sốt ruột kéo ống tay áo Triệu Tĩnh.

Triệu Tĩnh lấy lại tinh thần, lúc này mới nhớ tới hần cùng Hồng Linh đã thống nhất, khi ở ngoài cung, nàng gọi hần là Tĩnh ca, còn hần gọi nàng là Linh Nhi.

Đã ở ngoài cung, Hồng Linh cũng không để ý đến quy củ, bởi vì lo lắng cho con, nên chỉ vội vàng kéo Triệu Tĩnh đi.

Rẽ vào khúc quanh là con phố ẩm thực, lại thêm đúng giờ cơm tối, nên người mua thức ăn rất đông. Liếc mắt nhìn quanh, nàng không thấy hai tên tiểu tử kia đâu.

Hồng Linh sợ hãi, chẳng lẽ đã...

Còn chưa kịp gọi, phía trước bỗng truyền tới tiếng khóc lạnh lạnh: “Ta không có trộm... Mẫu hậu... Mẹ! Cha! Cha mẹ ở đâu... oa oa oa...”

Đây không phải là thanh âm của Kiến Nhi sao? Vợ chồng Triệu Tĩnh vội vàng chạy tới, sau khi hỏi rõ tình huống, mới đỡ khóc đỡ cười không biết làm sao. Thì ra hai tên tiểu tử này lấy con điều của người ta rồi bỏ đi, không biết phải trả tiền, làm cho người ta tưởng là bọn trộm ranh nên mới bắt lại.

Sau khi thanh toán xong, Hồng Linh nhân cơ hội giáo huấn con trai một trận: “Sau này không được chạy lung tung nữa. Nếu lại xảy ra việc này, người ta nhất định sẽ bắt con lại rồi đánh cho một trận như đòn đó.”

Triệu Kiến Thành ngoan ngoãn gật đầu. Từ nay nó không dám thế nữa, người kia thật hung ác quá đi! Nó hơi sợ mà ôm chặt bắp đùi của phụ thân, đôi mắt đáng thương ngước lên hỏi: “Phụ hoàng, người bên ngoài thật hung dữ! Con không muốn chơi nữa, chúng ta hồi cung có được không?”

“Là ai ầm ĩ đòi đi theo hả? Bị hù dọa một tý đã muốn hồi cung, thì ra Kiến Nhi vốn là một đứa trẻ nhát gan, không thể làm một nam tử hán đâu đội trời chân đạp đất được!” Triệu Tĩnh kéo nó ra, nghiêm túc nhìn nó.

Oa oa... phụ hoàng của nó cũng thật hung dữ!

Tiểu quỷ ầm ục chui vào lòng thiếu niên, ôm chặt thắt lưng hần, nước mắt chảy ròng ròng.

Thiếu niên một tay xoa đầu nó, một tay vỗ nhẹ lưng nó, cúi đầu an ủi: “Kiến Nhi không sợ, không sợ... Thất hoàng thúc sẽ bảo vệ con...”

Triệu Tĩnh sững sờ, trong lòng không kìm được đau xót. Tình cảnh này, vốn quen thuộc như thế, gần ngày trước mắt, nhưng sao lại xa xôi đến vậy?

Ngay sau đó, sắc mặt Triệu Tĩnh biến đổi, ôm lấy nhi tử từ trong lòng thất đệ, con người mở to, nhìn chăm chăm thất đệ, vốn là không thể tin, lại cũng như bị ai.

Hồng Linh đầu tiên không biết vì sao, nhưng thấy ánh mắt hần tràn ngập bi thương, trong lòng cũng thấy nhói đau. Hai tay nàng nắm chặt lại... cũng quay đầu tàn nhẫn nhìn chăm chăm thiếu niên.

Chỉ mới mười hai tuổi, thất vương gia Triệu Hâm ngu ngơ đứng yên, không biết vì sao hoàng thượng với hoàng hậu lại nhìn hần như vậy? Không lẽ hần đã làm sai chuyện gì sao?

Thấy bộ dạng không biết làm sao của hắn, Triệu Tĩnh hơi nhú mi, cảm thấy chán nản vì mình đã phản ứng như vậy. Thất vọng cùng Kiến Nhi lớn lên, cho nên cưng chiều nó cũng là tự nhiên, huống chi hai đứa vẫn chỉ còn là trẻ con, mình quá đa tâm rồi.

Triệu Tĩnh buông con trai ra, nói: “Chúng ta không đi dạo phố nữa, về khách *** thôi.”

“Ồ, Hồng Linh đâu?” Triệu Tĩnh quay đầu lại, đã thấy nàng như đang nghĩ cái gì, liền hỏi: “Nàng đang nghĩ gì thế?”

“VẬY... chàng đang suy nghĩ gì?” Hồng Linh hỏi ngược lại, sau đó tình nghịch cười, khiến người đi đường nhất thời nhìn nàng đến xuất thần.

Lần này đến lượt Triệu Tĩnh nhìn nàng, hắn biết Hồng Linh thông minh, chẳng lẽ nàng đã đoán được điều gì đó sao?

“Được rồi, đi thôi, mọi người không đói bụng sao?” Hồng Linh tươi cười hỏi.

Hai tiểu hài tử nhìn đại nhân (ý chỉ nhìn Triệu Tĩnh và Hồng Linh a), rồi liếc mắt nhìn nhau một cái. Ôi! Thế giới của người lớn thật khó hiểu!

Hai ngày sau, trấn Thiên Xương xuất hiện hai người lạ mặt, một người cao gầy, một người lùn béo đang phi ngựa tới khách *** Thiên Phong nổi danh nhất nơi đây.

Vừa vào khách sạn, bọn họ đã gọi đồ rồi ăn ngấu nghiến, lại còn tranh thủ kêu tiểu nhị chuẩn bị ít lương khô.

Xem ra hai vị này có việc rất gấp nên mới vội vàng như vậy.

Đang ăn, bỗng nghe khách nhân bàn bên vừa uống rượu vừa hâm mộ nói: “Mấy người hôm trước thật là hào phóng, nhìn bọn họ ăn mặc bình thường, không ngờ lại nhiều tiền như vậy. Hèn chi có hẳn bảy vị bảo tiêu tráng kiện, lại còn có một phu nhân xinh như ngọc như hoa, tiểu tử kia thật là may mắn!”

Một người khác cười nói: “Lý đại ca, huynh hâm mộ cũng vô dụng thôi, người ta chẳng những có tiền, tướng mạo lại còn anh tuấn ngời ngời, nói không chừng là một vị đại quan nào đó đang đi vi hành.”

“Nói đùa! Nào có ai đi vi hành lại mang theo gia quyến? Nghe nói vị phu nhân kia có võ công đấy! Có lẽ là người trong giang hồ.”

“Dáng vẻ cũng đâu giống lắm! Bọn họ trông rất cao quý, người trong giang hồ làm sao mà so sánh được. Mặc dù mặc quần thô áo vải, nhưng ngay cả tiểu hài tử mới năm sáu tuổi cũng khó mà che dấu được nét cao quý. Nói không chừng bọn họ là hoàng tộc đó.”

36. Chương 36

Nghe những khách nhân đoán mò, tiểu nhị đang bưng đồ ăn cũng tiếp một câu: “Chẳng biết thế nào, nhưng ngày mới tới, bọn họ nói là họ Triệu, đây chính là quốc họ đấy. Một người theo hầu hình như còn gọi ai đó là Hồng đại nhân, Lục đại nhân gì ấy.”

Sau một khắc, tiểu nhị bị xách lên, quay đầu lại nhìn, thì ra là hai vị khách nhân một gầy một béo kia.

Tên gầy trừng mắt nhìn tiểu nhị, quát hỏi: “Những người ngươi nói đi đâu rồi?”

“Ồ ơ... bỏ tiểu nhân xuống trước được không...”

“Ít nói nhảm! Nói mau!” Tên gầy nâng hắn lên cao hơn, thật không nhìn ra hắn lại khỏe đến thế.

Mà tên béo cũng không ngăn đồng bọn, chỉ cười cười nhìn.

“Tiểu nhân không biết...”

Chát!

Một cái bạt tai khiến tiểu nhị oa oa kêu lớn.

“Không nói đại gia sẽ thiên người!” Tên gầy hung tợn nói.

Tiểu nhị sợ run lên, lắp bắp nói: “Đại gia tha... tha mạng, tiểu nhân thật... thật không biết bọn họ... đi đâu!”

Lúc này tên béo mới khuyên nhủ: “Đại ca bớt giận, buông hấn ra trước đã.”

Tên gầy trừng mắt, buông hấn ra, tiểu nhị ngã bịch xuống đất. Tên béo cười cười đứng trước mặt hấn, cúi đầu hỏi: “Người biết họ đi hướng nào không?”

Cái này thì hấn biết, tiểu nhị sợ hãi, vội vàng trả lời: “Bọn họ đi về phía nam...”

Vừa dứt câu, chỉ thấy bóng người lướt qua, nhị vị đại gia đã ở ngoài cửa, một khối bạc vụn bay vụt tới, rơi bịch xuống mặt đất.

Tiểu nhị vội vàng vừa nhặt tiền vừa nói lời cảm ơn, nhưng ngoài cửa bóng dáng hai người kia đã biến mất tự lúc nào.

Trong góc khách *** vắng vẻ, có bốn thiếu niên ngồi vây quanh, yên lặng mà xem động tĩnh.

Chờ hai người kia rời đi, một vị thiếu niên cục mịch liền không kiềm chế được, nói với bằng hữu: “Nhìn hai người này thần sắc bất thiện, mà võ công cũng không phải kém, chắc chắn là muốn đi kiếm chuyện với người ta. Dù sao cũng đang nhàn rỗi, không bằng chúng ta đi xem một chút đi.”

Một thiếu niên khác trông nhả nhặn mỉm cười khuyên nhủ: “Chúng ta không nên quản chuyện thiên hạ làm gì...”

Chưa nói hết câu, thiếu niên cục mịch đã trợn mắt trừng hấn: “Nói ít thôi! Người không đi thì thôi, chuyện của bốn thiếu gia không cần người trông nom!” Vừa nói vừa phi ra ngoài, nhảy lên ngựa phóng về phía nam.

Còn về tiền cơm, ba tên còn lại sẽ tự trả tiền.

“Này... Nam Cung! Chờ một chút!” Một thiếu niên anh tuấn cũng đuổi theo sau.

Còn lại hai vị thiếu niên nhìn nhau, sau đó một thiếu niên nhả nhặn cười nói: “Bắc Minh, xin lỗi không tiếp được.” Lời vừa dứt, người đã phi ra khỏi khách ***.

“Đông Phương!” Thiếu niên tên Bắc Minh gầm nhẹ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm ra cửa, trên khuôn mặt tuấn mỹ đột nhiên nở nụ cười, khiến kẻ khác nổi cả da gà.

Hừ, tạm thời tha cho các người, món nợ này, ta sẽ đòi cả vốn lẫn lãi.

Trả tiền xong, Bắc Minh liền đuổi theo ba người.

Nam Cung chạy đầu tiên thấy ba người theo sau, liền hừ lạnh với Đông Phương: “Không phải người nói không nên quản việc thiên hạ sao, chạy tới đây tính đầu thai hả?”

Đông Phương cười hì hì trả lời: “Ta chỉ đi coi náo nhiệt thôi, thuận tiện thay người nhặt xác.”

Một câu nói đã làm Nam Cung như nổi điên: “Đông Phương Thiên Âm!”

“Ôi, gọi ta chuyện gì?” Đông Phương vẫn như cũ cười hì hì, nhìn tên kia giận dữ, tâm tình thật vui vẻ.

“Hai người các người một ngày không cãi nhau không chịu được hả?” Tây Môn không biết khi nào đã đuổi kịp ba người, nhìn thấy bọn hấn âm ỉ, liền lên tiếng thu hút sự chú ý của bọn họ: “Chọn xem nên đi đường nào đã rồi hãy cãi nhau.”

Quả nhiên, phía trước là ngã ba đường, xa xa bất tận, không thấy điểm cuối.

Đông Phương vững vàng ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, nhàn nhàn nhìn mọi người, một điểm cũng không giống người đang suy nghĩ.

Còn Nam Cung thì nhả nhặn mặt mày trừng mắt nhìn ba con đường, hận không thể hợp nhất thành một, miễn cho phải suy nghĩ phiền toái.

Bắc Minh ruổi ngựa tiến lên, cẩn thận xem xét, rồi quay lại nói.

“Đi bên trái!” Nam Cung khẳng định.

“Bên phải!” Bắc Minh cũng khẳng định.

Hai người này đồng thời mở miệng, nhưng phương hướng lại không giống nhau.

Tây Môn bất đắc dĩ nhìn về phía Đông Phương, không khỏi bội phục định lực của hắn, đến bây giờ mà vẫn bình tĩnh tươi cười.

“Tóm lại đi bên trái là được!” Nam Cung mặc kệ bọn họ, thúc ngựa.

“Này, xem dấu vết trên đường, hai người vừa nãy chắc chắn đi phía bên phải.” Bắc Minh hô to.

Không ngờ, Đông Phương cũng quay đầu phi ngựa về bên trái.

Bắc Minh trợn tròn mắt, không thể tin nổi mà hỏi Tây Môn: “Hắn chính là Đông Phương Thiên Âm, người mà cha người nói là chừng chạc đáng tin sao?”

Tây Môn cười ha ha, xem như là khẳng định, rồi cũng phi ngựa về bên trái, hô lớn: “Đừng xem thường trực giác của Nam Cung và mạn bất kinh tâm của Đông Phương, người cứ theo là được rồi...”

Mạn bất kinh tâm sao*? Là loạn thất bát tao** thì có. Thế mà chương môn của tứ đại gia tộc lại nói hắn chừng chạc nhất, mấy lão già này hoa mắt rồi.

Tâm tuy không phục, nhưng Bắc Minh vẫn đuổi theo ba người kia.

Hắn muốn xem ai mới là kẻ đúng ở đây!

*Mạn bất kinh tâm: thờ ơ không thèm để ý.

** Loạn thất bát tao: lung tung, lộn xộn.

37. Chương 37

Mao Gia tập vốn là tập trấn đối diện bờ sông, lại có con kênh chảy qua trung tâm, rất nhiều đội thuyền vãng lai đi qua nơi này, bởi vậy hình thành một khu buôn thương quan trọng. Các cửa hàng, khách *** đều mở đối diện với bờ sông, dòng người đông đúc, nhộn nhịp qua lại, đủ biết Mao Gia tập phồn vinh đến mức nào.

Giữa trưa, một cỗ xe ngựa lắc lư chạy vào, đánh xe là một nam nhân chừng ba mươi tuổi, đôi mắt lóe lên tinh quang, xem ra không phải là một phu xe bình thường.

Đến cây cầu, xe ngựa dừng lại, từ bên trong có bốn người đi ra, một đôi nam nữ tuổi còn trẻ, cùng một thiếu niên chừng mười tuổi, và một hài đồng khoảng năm sáu tuổi. Thì ra đó chính là đám người Triệu Tĩnh, bởi vì không muốn gây chú ý nên bọn họ đã kêu bảy thị vệ đi đằng sau cùng Hồng Phong.

Sau khi xuống xe, bốn người liền thu hút sự chú ý của người qua đường. Ôi, thật là nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, tiểu hài tử lại càng đáng yêu vạn phần. Cả đời sống ở Mao Gia tập, dân thường như bọn họ làm sao gặp được những người như thế này.

Đi dọc theo hai bên bờ, hàng liễu xanh mượt mà rủ xuống dòng sông, từng đoàn thuyền rẽ nước mà đi, khung cảnh xinh đẹp như vùng sông nước Giang Nam. Mà nơi này, lại là Hà Nam, chỉ cách Hồ Bắc một ngọn núi.

Do hai hôm nay thời tiết nóng nực, cảm thấy cả người dính dính không thoải mái, vậy nên Triệu Tĩnh đã chậm lại hành trình.

Hắn lững thững đi, mi gian khó nén được đau buồn. Xuất cung đã được nửa tháng, có thể có tử ở bên làm bạn, nhưng trong lòng hắn lại càng nhiều nút thắt.

Quốc gia đại sự đã có các đại thần xử lý, cũng không lo lắng lắm. Chỉ là, muốn nhân dịp này quên đi bóng hình tuyệt sắc đã in sâu trong tim hơn mười năm kia, nhưng đã nửa tháng nay, bóng hình đó luôn hiện lên trước mắt, khiến hắn trong lòng không yên.

Mọi khi ở trong cung, hần chỉ muốn thượng triều để được nhìn thấy mặt y, cho dù y thường xuyên ngang ngạch không thấy đâu, nhưng hần vẫn chờ ở đó, chờ cái lúc y xuất hiện. Cho nên, khi đó hần không cảm thấy có gì khác thường. Hôm nay xuất ngoại, trái tim đã quen chờ đợi càng không biết làm sao, nỗi nhớ nhung ngày càng tăng lên...

Ôi!

Hồng Linh nắm chặt tay con mình, nhìn trượng phu ngày một gầy gò, âm thầm bi thương. Vốn muốn xuất cung để rời xa cuộc sống phiền nhiễu, tiện thể bồi đắp tình cảm, kết quả nằng lại si tâm vọng tưởng.

Đồng sàng nhưng dị mộng, mỗi lần hần nói mơ, đều gọi tên cửu hoàng thúc. Hần có từng để ý tới tâm tình người nằm cạnh hần không?

Loại hành hạ vô hình này, nằng không biết bản thân còn có thể nhẫn nại đến khi nào nữa.

Thất vương gia Triệu Hâm cô đơn đi đằng sau nằng. Từ ngày hôm đó, hoàng hậu không cho hần tới gần Kiến Nhi, ngay cả Kiến Nhi muốn tìm hần chơi đùa cũng không được! Hần không rõ vì sao lại thế?

Mọi người đều có tâm sự riêng, cho nên chưa từng phát hiện, phía sau đã xuất hiện thêm một trung niên nam nhân, lưng đeo một túi hành lý nặng, xem ra trông hơi quá sức. Ngã rẽ phía trước, có một thư sinh đi tới, hữu ý vô ý nhìn lướt qua bọn họ vài lần.

Nhóm người Triệu Tĩnh đi vào một tửu lâu, lúc vào mới biết hôm nay quán rất đông khách, cả một phòng kín người, may mà dưới lầu còn vài chỗ trống.

Nghĩ tới bọn họ ăn mặc cũng bình dân, vậy thì xuống dưới lầu ngồi cũng chẳng lạ.

Sau khi bốn người ngồi vào bàn, Hồng Phong liền gọi tiểu nhị mang rượu và thức ăn ra.

Chỉ chốc lát, trung niên nam nhân cũng theo vào tửu lâu.

Tiếp đó là một đám người bước vào, cầm đầu là một công tử trẻ tuổi, mặc quần áo hoa lệ, theo sau có bảy tùy tùng tráng kiện, vừa bước vào đã la hét tiểu nhị mang rượu và thức ăn, rồi ngồi xuống bên cạnh bàn Triệu Tĩnh.

Lại tiếp đến, một đám khoảng sáu bảy người cũng bước vào, nhìn quét xung quanh một cái, rồi cũng ngồi xuống cái bàn trống gần đó.

Tiểu nhị bận bịu chạy ngang chạy dọc mang rượu và thức ăn lên, chạy qua bàn Triệu Tĩnh, đến thẳng chỗ công tử hoa lệ kia.

“Đợi đã!” Triệu Tĩnh đang buồn bực, thấy tiểu nhị mang đồ cho người đến sau, liền vươn tay ngăn cản, quát: “Cái tên tiểu nhị nhà ngươi không có mắt à? Chúng ta tới trước, sao lại mang đồ ăn cho người tới sau?”

Khách nhân xung quanh quay đầu lại, tò mò xem có chuyện gì xảy ra.

Tiểu nhị lại càng hoảng sợ, mặt nhẵn mày nhí nói: “Đại gia, ngài có thể chờ...”

“Ít nói nhảm đi! Còn không mau mang thức ăn lại đây!” Công tử hoa lệ hét lên.

“Không được! Là chúng ta tới trước! Tiểu nhị, đặt thức ăn xuống!” Triệu Tĩnh cũng khó lay chuyển nổi tính tình, lạnh lùng trừng mắt nhìn công tử hoa lệ.

Khí tức uy nghiêm khiến công tử hoa lệ nhất thời ngẩn ngơ. Song từ khi sinh ra tới giờ, làm gì có người nào dám hét lên với hần. Vì vậy liền không cam lòng mà trừng mắt nhìn lại, khuôn mặt tuấn tú lộ ra khí phách điên cuồng: “Tiểu nhị mau tới đây!”

“Không cho qua!” Triệu Tĩnh nhìn chằm chằm vào tiểu nhị.

Tiểu nhị đáng thương bị kẹp giữa hai người, tiến không được mà lui cũng chẳng xong, hai bên đều là khách nhân, không thể đắc tội, hơn nữa công tử hoa lệ này lại càng không thể đắc tội được.

Hồng Linh cùng Hồng Phong đầu tiên là sững sờ nhìn Triệu Tĩnh, sau thì lại dở khóc dở cười, nghĩ không ra hần đường đường là một hoàng đế, lại theo người ta tranh đoạt thức ăn, truyền ra chẳng phải sẽ làm thiên hạ cười đến rụng răng sao?

“Hoàng... thiếu gia, xin bớt giận. Người ta đến trước, sao chúng ta không nhường họ đi.” Sáu bảy đại hán bên cạnh khuyên chủ tử nhà mình, sau đó nháy mắt với Hồng Linh, ý là nàng cũng nên khuyên ngăn Triệu Tĩnh, chứ nếu cứ cãi nhau, sợ rằng cơm cũng chẳng có mà ăn nữa.

38. Chương 38

Hồng Linh hiểu ý, cũng không muốn nhìn Hoàng thượng thất thố, liền cười khuyên nhủ: “Tĩnh ca, đại Tổng chúng ta lấy lễ nghi làm trọng, nếu chỉ vì việc nhỏ này mà khắc khẩu, há chẳng phải sẽ làm chuyện cười cho thiên hạ sao?” Thực ra nàng đang nhắc nhở Triệu Tĩnh đừng quên thân phận của mình.

Vốn là vô tâm nói thôi, ai ngờ người kia nghe thấy, sắc mặt liền biến đổi,

Còn vị hoàng công tử kia lại cười cười, ôm quyền cất cao giọng nói: “Tiểu mỹ nhân nói thật đúng, việc nhỏ này mà khắc khẩu, thật sự không nên, thôi mời các vị dùng trước vậy.”

Hắn nói vậy, khiến đám thủ hạ sợ đến sững sốt, sững sờ nhìn nhau – Thiếu gia của bọn họ, từ lúc nào đã học được nhường nhịn thế này?

Triệu Tĩnh cũng thấy xấu hổ, tự dừng cãi nhau với người ta, chỗ nào giống vua một nước chứ?

Hồng Phong cùng bảy tên đại hán đều trừng mắt nhìn công tử hoa lệ kia, hắn dám gọi hoàng hậu là tiểu mỹ nhân! Thật quá vô lễ!

Mấy người kia không biết vì sao họ trừng mình, liền trừng lại, xem ai sợ ai!

“Cha, con đói bụng quá, có thể ăn được chưa?” Triệu Kiến Thành cong miệng hỏi, nhìn thức ăn mà không được ăn vốn là chuyện rất thống khổ đó nha!

Đúng lúc này, thức ăn của bàn công tử hoa lệ kia cũng đến, Triệu Tĩnh liền ôm quyền nói: “Công tử, xin mời!”

Bên kia cũng đáp lễ lại, sang sảng cười nói: “Không cãi nhau không quen biết, tại hạ họ Đoàn, không biết huynh đài họ gì?”

Đoàn? Mới vừa rồi không phải bọn họ gọi hắn là hoàng thiếu gia sao?

Triệu Tĩnh cũng học hắn mà trả lời: “Tại hạ họ Triệu.”

Hồng Linh và Hồng Phong cảnh giác nhìn bọn họ, trực giác cho biết đám bang nhân này chắc chắn không tầm thường.

Bất giác trong đám người, năm tên nam nhân kia vừa nghe thấy từ “họ Triệu”, trong mắt liền hiện lên đầy đặc sát khí!

Sau khi cơm no rượu say, khách nhân trong *** sớm đã ra về gần hết. Triệu Tĩnh cùng đám người Đoàn công tử cũng đứng dậy tính tiền, cuối cùng Đoàn công tử đi trước một bước, đã thanh toán hết tiền cơm rượu cho nhóm Triệu Tĩnh.

“Đoàn công tử, công tử và ta không quen biết, sao lại để công tử trả tiền được!” Triệu Tĩnh sai người trả lại bạc cho người ta.

Nhưng Đoàn công tử lại từ chối, nói: “Triệu huynh, gặp nhau tức là có duyên, tại hạ với huynh vừa gặp như đã thân, chỉ chút tiền này có đáng là gì? Được rồi, không biết Triệu huynh định đi về hướng nào?”

“Tại hạ chỉ là cùng gia quyến đi du sơn ngoạn thủy, cũng không có mục đích. Trước mặt, chắc tại hạ sẽ tới trấn Tam Hội, vì xung quanh đây, ngoài trấn Tam Hội đều là hoang dã không chỗ nghỉ chân.”

“Thật trùng hợp, tại hạ cũng muốn đi về phía nam, không bằng chúng ta cùng đi?”

Triệu Tĩnh đồng ý, nhưng Hồng Linh lại âm thầm cười lạnh, rốt cuộc đã tới rồi sao?

Hai đoàn xe ngựa cùng mười bốn nhân mã xuất phát mà không biết, phía sau đã sớm có người gửi bỏ câu đưa tin.

Xế chiều sắc trời càng lúc càng âm u, mây đen ùn ùn kéo tới, không có ánh mặt trời, nhưng lại nóng nực khiến người ta cảm thấy bất an.

Cây cối hai bên quan đạo không chút đong đưa, chỉ có tiếng xe ngựa lọc cọc cùng tiếng ngựa phi vang lên.

Hai đoàn xe ngựa chạy song song, trước sau đều có nhân mã bảo vệ, cả quãng đường không ai nói chuyện với ai.

Triệu Hâm với Triệu Kiến Thanh dù sao vẫn còn nhỏ, không quan tâm điều gì mà lăn ra ngủ.

Không lâu, đường đi hẹp lại, không cách nào chạy song song được, nên Triệu Tĩnh đành phải nhường xe của Đoàn công tử đi trước, còn xe ngựa của mình thì chạy sau, bảy tráng hán chia ra, ba đi trước bốn theo sau bảo vệ xe ngựa.

Hồng Linh xóc rèm lên xem, trong lòng suy nghĩ, nhìn bộ dạng khẩn trương của bọn hán, không giống đi ám sát người, mà ngược lại, còn như đang sợ bị ai đó tập kích.

Gần một canh giờ sau, bốn phía đều là rừng cây rậm rạp, con đường mòn khúc khuỷu kéo dài không thấy kết thúc. Qua khỏi rừng cây này, là sẽ tới trấn Tam Hội.

Mọi người ai cũng nhăn mặt nhăn mày, lau mồ hôi lấm tấm trên trán, tuy rừng rậm nguy hiểm, nhưng đây là con đường duy nhất, không thể không tiến lên được.

Đoàn người đứng ở cửa rừng, Hồng Phong lớn tiếng nhắc nhở kẻ dưới đề phòng, không được phạm sai lầm!

Hai đội xe ngựa trừ ra phải cẩn thận ngoại địch đánh lén, còn phải đề phòng lẫn nhau.

Xa xa, tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới, càng lúc càng gần, một lúc sau liền chậm lại rồi dừng hẳn, thì ra là bốn vị thiếu niên kia.

Một thiếu niên đặc ý nói: “Bắc Minh, thế nào, ta đã nói bọn họ đi đường này mà!”

Thiếu niên tên Bắc Minh lườm hán một cái, hừ lạnh không đáp lời, bởi vì Nam Cung thật sự đoán đúng.

“Ra vẻ gì chứ? Không phải đã đi nhầm qua hai con đường, ba con sông, bốn thôn xóm, năm chỗ rẽ, sáu cái cầu, trễ hơn một ngày mới đuổi kịp sao.” Đông Phương thần nhiên trào phúng.

Ngay lúc Nam Cung định bộc phát, thì Tây Môn đã xen vào: “Nam Cung, sao không khớp với chúng ta hỏi thăm? Không phải là một xe ngựa và bảy người hầu sao, thế nào lại biến thành hai xe ngựa và mười bốn người hầu? Rốt cuộc có phải bọn họ không đấy?”

Nam Cung không nhịn được liếc mắt xem thường, nói: “Sao ta biết được, đi hỏi là biết ngay.”

“Hỏi thế nào? Người xác định bọn họ mà người chúng ta muốn tìm? Chẳng lẽ người hỏi: Lão huynh, có người gây phiền phức cho người đứng không? Chỉ dựa vào mấy câu nói của hai tên gây với béo kia, người đã khẳng định bọn hán sẽ đi tìm những người này gây phiền toái sao?” Đông Phương không chút lưu tình mà cười nhạo.

39. Chương 39

Nam Cung nắm chặt cây thương trong tay, hận không thể một thương đâm thẳng vào cái miệng thối của kẻ kia, để xem hán còn cười thế nào! Y cũng biết như vậy không ổn, nhưng muốn y thừa nhận sai lầm, chẳng khác nào hướng Đông Phương cúi đầu. Loại chuyện ngu xuẩn này, y còn lâu mới làm. Vì vậy liền nói: “Ai đi hỏi thì đi! Bốn thiếu gia cứ đi theo bảo vệ bọn họ đấy! Dù sao sự thật cũng sẽ thắng hùng biện!”

Ôi, loại người cường từ đoạt lý này chung quy thích nói người khác nói xạo. Ba người thầm than, rồi đi theo sau hán, “bảo vệ” đoàn xe phía trước.

Vào rừng cây, nhóm Nam Cung tăng tốc lên trước đám người, đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Nam Cung đi đầu, thi thoảng quay đầu lại nhìn đám người Triệu Tĩnh, nở nụ cười đẹp trai, anh tuấn, đủ để mê đảo hàng đồng cô nương.

Đông Phương thấy vậy, cả người không thoải mái, đùa cợt nói: “Người khoe rằng hay là trúng gió hủ, cười như cái tên mê gái thích trêu hoa ghẹo nguyệt? Đáng tiếc người ta đã làm mẹ rồi.”

Quả nhiên! Kiếp trước bọn họ đã là cừu nhân, cho nên kiếp này cứ gặp nhau là đổ mắt! Nam Cung hung tợn trừng mắt nhìn hắn: “Ít nhất ta thật thà, không giống như cái tên hồ ly nhà người, trước mặt thì nhã nhặn, sau lưng thì ác độc.”

Ôi ôi... lại nữa? Tây Môn đầu đầu nhú mào, thời tiết đã nóng muốn chết, bọn họ còn muốn chế tạo bao nhiêu hoa lửa nữa đây?

Đông Phương đang định cãi lại, nhưng đoàn người phía trước đã rầm rập ngã xuống.

Thì ra đoàn nhân mã của Đoàn công tử bị trúng mai phục, rơi xuống hố mất mạng, may mà chỉ còn một người.

Trong nháy mắt, từ trên cây có hai mươi mấy tên hắc y bật mặt nhảy xuống, cầm trong tay lưỡi dao sắc bén đánh về phía xe ngựa đằng sau! Thậm chí có người còn chửi: “Bà mẹ nó! Không phải nói chỉ có một xe bầy bảo tiêu thôi sao? Thế nào giờ lại nhiều như vậy?”

Vừa dứt lời, trong rừng cây đột nhiên xuất hiện mười mấy tên hắc y bật mặt cầm trường kiếm khác, chứng kiến có người đã sớm ra tay, không khỏi lặng đi một chút. Bất quá trong chớp mắt, tên đầu lĩnh vung tay lên, mười mấy tên liền xông tới cỗ xe ngựa!

Nếu cùng mục đích, trông nom bọn chúng là ai, cứ sống vai cùng hành động thôi!

“Mau mau! Mau bảo vệ hoàng thượng!” Nhóm bảo tiêu khẩn trương rút dao kiếm ngăn cản.

Mười bốn bảo tiêu chống lại bốn mươi tên sát thủ, tiếng đao kiếm leng keng hòa lẫn cùng tiếng kêu thảm thiết, vang vọng cả bầu trời, lũ chim cũng sớm bị sát khí làm sợ hãi bay đi.

Hai tiểu hài tử bị thanh âm khác thường làm bừng tỉnh, thấy Hồng Linh vén màn xe lên nhìn tình hình bên ngoài, còn Triệu Tĩnh thì nắm chặt góc áo đến trắng bệch.

“Phụ hoàng (hoàng thượng), chuyện gì thế ạ?”

Hai tiểu hài tử tò mò vén rèm lên xem, bị Triệu Tĩnh vươn tay che khuất tầm mắt của bọn nhỏ. Ngoài cửa sổ xe, một tên thị vệ ngăn cản thế công của sát thủ, lại bị một tên sát thủ khác cầm đao chém bay đầu, máu đỏ tươi như nước suối phun mạnh ra, bắn tung tóe, một vài giọt còn dính cả lên mặt bọn nhỏ. Cái đầu đó bay vòng cung trên không trung, rơi bịch xuống mặt đất, đôi mắt trừng lớn đỏ quạch.

Hai đứa nhỏ sợ ngây người, sắc mặt trắng bệch, Triệu Kiến Thành sợ đến phát run, nói không nên lời!

Mặc dù Triệu Tĩnh giết không ít người, nhưng tay chưa từng dính máu, chưa hề thấy hình ảnh đầm máu này bao giờ, nói không sợ là giả, nhưng hắn cố gắng trấn tĩnh, ôm chặt lấy hai đứa nhỏ, vỗ về an ủi: “Đừng sợ, không sao đâu...”

Thật sự không sao ư?

Triệu Tĩnh không dám xác định, chẳng qua hắn chỉ đang an ủi bản thân và hai tử mà thôi.

Bên ngoài xe, không ít người đã ngã xuống, hoặc tử vong, hoặc bị thương. Mười bốn bảo tiêu, giờ chỉ còn sáu người còn sống, vậy mà sát thủ còn tới hơn hai mươi người, thắng bại gần như đã định!

Nhìn đám người trước mắt, bốn vị công tử lú lỏi, Nam Cung khó hiểu nói: “Không phải chỉ một béo một gầy thôi sao? Thế nào lại có nhiều người vậy?” Nhìn đã thấy mệt rồi, sao mà thắng được đây?

“Nam cung, là ai nói hành hiệp trượng nghĩa phải trừ gian diệt ác, bảo vệ kẻ yếu? Giờ sợ rồi hả?” Đông Phương liếc mắt, thái độ trông rất xem thường.

Nam Cung bị hắn nói khích, liền cầm lấy thương, kẹp bụng ngựa tiến lên, đâm thẳng vào một tên hắc y bật mặt, rồi quay đầu lại nói: “Chỉ có sợ chết mới đứng ngoài xem!”

Ba người nhìn nhau, trông bọn họ giống sợ chết lắm sao? Đương nhiên không giống, cho nên ba người liền cưỡi ngựa xông lên, ai dám ngăn cản liền giết chết kẻ đó!

Thì ra bọn họ tới cứu mình?

Có bọn họ gia nhập, Hồng Phong dễ dàng không ít, Lạc Anh kiếm pháp phát huy toàn lực, trong nháy mắt đã đâm bị thương không ít đối thủ. Rồi sau đó lùi lại bên xe ngựa bảo vệ, hẳn vẫn không thể hoàn toàn tín nhiệm bốn vị thiếu niên kia, kể cả Đoàn công tử. Ai mà biết được bọn họ có âm mưu gì?

Võ công của hắc y nhân cũng không kém, sau khi đã thương sáu tên bảo tiêu khiến bọn chúng không thể di chuyển, đám hắc y nhân chia đôi, một nửa ngăn cản bốn công tử, một nửa khác lại chia hai hướng lao vào hai cỗ xe ngựa.

Bốn công tử bị đối thủ cuốn lấy không thoát ra được, đành phải cẩn rằng lấy một chọi ba, nhất thời không rõ thắng thua.

Mà đoàn xe ngựa có thể gặp nguy hiểm, bên Triệu Tĩnh dù sao còn có Hồng Phong bảo vệ, nhưng bên Đoàn công tử lại chẳng còn ai.

40. Chương 40

Thấy tình hình khẩn cấp, Hồng Linh nhanh chóng nhảy qua cửa sổ xe, giơ kiếm đâm chết hai tên sát thủ, đồng thời xoay người bay lên đỉnh xe, rồi đâm thẳng xuống tên sát thủ bên kia. Đáng thương, cây đao của tên sát thủ vừa giơ lên, đầu đã bị đâm thủng!

Mà phía trước xe ngựa, sáu tên sát thủ đã xông tới đâm tứ phía, đao kiếm lóe lên, người trong xe không thành tổ ong mới là lạ!

Đột nhiên, đỉnh xe nổ tung, một thân ảnh màu vàng bay lên, rồi đậu xuống đỉnh xe, khuôn mặt tuấn tú hiện đầy băng sương, ngạo mạn nhìn đám sát thủ đang sững sờ.

Cùng lúc đó, trong rừng cây bỗng vọt ra hai người bịt mặt, một béo một gầy, quát lớn: “Người ở phía sau, giết!”

Ba tên sát thủ đang vây quanh Đoàn công tử vội vàng phi thân về phía sau, tám tên sát thủ đang vây đánh bốn vị công tử thì lao về phía trước, còn lại bốn tên thì lao thẳng về phía xe ngựa của Triệu Tĩnh! Xem ra mục tiêu của đám này không giống nhau.

Bốn vị công tử thoáng cái đã rảnh rồi, ngạc nhiên nhìn nhau, rốt cuộc bọn họ nên giúp bên nào đây?

“Ầm... ầm...”

Đao quang kiếm ảnh lóe lên, hai cỗ xe ngựa đồng thời tứ phân ngũ liệt.

Thân ảnh màu vàng nhẹ nhàng đáp xuống đất, ngón tay vừa điểm, ba tên sát thủ liền đi đời nhà ma!

Mà Triệu Tĩnh, mặc dù võ công kém cỏi, nhưng phản ứng lại nhạy bén, vội vàng lăn xuống bảo vệ hai hài tử. Lúc đứng dậy, đã thấy Hồng Linh, Hồng Phong và bốn vị công tử đang đứng vây quanh, đối mặt với đám sát thủ. Triệu Tĩnh liếc mắt, nhìn thấy Đoàn công tử cũng được người vây quanh, kẻ thì chết, người bị thương, liền giương giọng nói: “Đoàn công tử, mau tới bên này, mọi người có thể bảo vệ lẫn nhau.”

Đoàn công tử biết hẳn không có võ công, cười nói: “Triệu huynh, huynh cẩn thận đó.” Khi nói, không thấy y cầm đao kiếm, mà chỉ vung tay lên, thế mà sát thủ đã ngã xuống.

Bên Triệu Tĩnh cũng không rảnh rồi, hai tên sát thủ đến sau võ công ngang ngửa với Hồng Phong. Mà Hồng Phong chiến đấu đã lâu, thể lực suy giảm. May mà có bốn vị công tử giúp đỡ, cùng Hồng Linh, nhất thời đã đánh ngã được mấy tên.

Đoàn công tử vừa đánh vừa lui, dần dần hướng về phía Triệu Tĩnh. Lúc cách đó khoảng hơn trượng, hắc y nhân nhìn thấy người này võ công tà môn, bản thân không phải là đối thủ, tuyệt không thể để y tới gần! Vì vậy liền phá vòng vây lao vào, trường kiếm đâm thẳng vào Triệu Tĩnh, la hét: “Họ Triệu kia, lưu cái mạng chó của ngươi lại!”

Không ngờ, một hồng ảnh chợt lóe, cây thương hất tung cây kiếm, thuận thế giơ tay ngăn cản, còn cười lạnh một câu: “Lão huynh, khi lấy tính mạng người khác, cũng phải cẩn thận cái mạng chó của mình ở đâu chứ!”

“Bốn tên nhóc con, dám phá đại sự của lão tử.” Hắc y nhân giận dữ, trường kiếm trong tay phun ra một làn khói, rồi đâm thẳng về phía Nam Cung.

Hồng Linh ở bên nhìn thấy, tung chiêu “lạc anh tân phân”, khiến ý đồ của tên hắc y nhân tan thành mây khói.

Hắc y nhân thấy vậy, cũng không lên tiếng, vung tay giơ hết tuyệt chiêu ra, đồng thời nháy mắt về hai người kia...

Nhóm Hồng Linh vội vàng ứng phó chiêu thức độc ác của bọn hắc, cho nên không đề phòng, bỗng một mũi tên lao tới, bắn thẳng vào tim Triệu Tĩnh!

Hồng Linh hoảng hốt, quay mũi kiếm ngăn tên, hoàn toàn không để ý vai trái bị đâm một nhát!

Mũi tên bị nằng hất ra, không ngờ lại bay về phía Triệu Kiến Thành!

“Kiến Nhi, mau tránh ra!” Hồng Linh kêu to.

Triệu Kiến Thành sớm đã bị cảnh tượng trước mắt hù dọa, không dám nhúc nhích, làm sao tránh được đây?

Hồng Linh nghĩ giờ cũng không kịp ngăn cản, liền uất hận đỏ mắt, quay về phía đám sát thủ. Nhưng nằng không phát hiện, từ trong rừng lại có một mũi tên lao về phía Triệu Tĩnh!

“Phụt” Tiếng mũi tên đâm vào da thịt vang lên.

Trái tim Hồng Linh co thắt, không dám quay lại nhìn, chỉ như điên cuồng lao vào đám hắc y nhân, chém bọn chúng đến tan xương nát thịt.

Bỗng nằng nghe thấy tiếng Triệu Tĩnh: “Đoàn công tử! Đoàn công tử... Thất đệ! Thất đệ...”

Một mảng màu đỏ trước mắt khiến Triệu Kiến Thành tỉnh táo lại, nhìn thấy Triệu Hâm ngực mang mũi tên té ngã xuống đất, sợ quá liền lao tới khóc lớn: “Thất hoàng thúc, thất hoàng thúc, thúc tỉnh lại đi... thất hoàng thúc...”

Hồng Linh quay đầu lại, chỉ thấy Đoàn công tử dựa vào người trượng phu, cùng té ngã trên mặt đất, mà vai trái của y bị mũi tên xuyên qua, quần áo thấm đẫm máu đen...

Có độc!

“Hoàng thượng, hoàng thượng...”

Đám thủ hạ của Đoàn công tử kinh hô, cố gắng bò về phía này.

“Tên cẩu hoàng đế, đi chết đi!” Thừa dịp mọi người còn đang bị thương, tên hắc y nhân còn lại giơ kiếm đâm thẳng về phía Đoàn công tử cùng Triệu Tĩnh. Ai kêu tên họ Đoàn nhiều chuyện, vì báo thù cho người nhà, hắc không ngại giết thêm một người nữa!

Đột nhiên, một viên đá bắn vào cổ tay tên hắc y nhân, viên khác thì bắn vào phong phủ huyết của hắn, cây kiếm rơi xuống, người hắn đứng yên tại chỗ. Xa xa, một hắc y nhân phi thân đến, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt mọi người, một mỹ nhân tuyệt sắc, nhu mì như nước, nhưng trên người lại tỏa ra khí tức lạnh như băng...

Triệu Tĩnh ôm Đoàn công tử ngồi dậy, toàn lực chú ý vẫn tập trung trên người hắn, như chưa hề phát hiện ra có người đến, vừa lắc người hắn, vừa la lên: “Đoàn công tử, Đoàn công tử...”

Thấy người mới đến, Hồng Linh hừ lạnh: “Cần vương, ngài tới thật kịp thời nha!”

Cần vương quay lại, nhìn hiện trường, hơi chút nhíu mày, rồi đi tới trước mặt Triệu Tĩnh, cũng không quỳ xuống, chỉ nói: “Vi thần cứu giá chậm trễ, làm hoàng thượng sợ hãi.”

Nhìn thấy y, hai tròng mắt Triệu Tĩnh bỗng sáng lên, vội kêu lớn: “Cứu hoàng thúc, người tới đúng lúc! Mau cứu Đoàn công tử, cả thất đệ nữa...”

“Hoàng thượng... hoàng thượng...” Mấy kẻ thủ hạ của Đoàn công tử cuối cùng cũng bò tới đây, quỳ gối bên cạnh Đoàn công tử, khóc kêu: “Hoàng thượng! Hoàng thượng tỉnh lại đi! Hoàng thượng đừng hù dọa chúng thần mà! Hoàng thượng...”

Người trong lòng Triệu Tĩnh giật giật, khuôn mặt tuần tú giờ phút này đã biến thành màu đen, cau mày nói: “Các người gọi hồn hử... Trẫm còn chưa chết đâu! Dù là... độc bọ cạp... cũng không làm gì được Trẫm...”

Trẫm? Hoàng thượng? Hửn là hoàng đế?

Mọi người giật mình kinh ngạc!

Họ Đoàn.. chẳng lẽ là... Quốc vương Đại Lý quốc?

41. Chương 41

Sắc trời tối tăm, tiếng sấm ầm ầm, tia chớp giống như những con rắn bạc xé rách bầu trời bao la.

Giọt mưa lộp bộp rơi trên mặt đất càng lúc càng nhanh, chỉ chớp lát sau, trời mưa tầm tã, cả mặt đất như bốc hơi.

Huyện gia huyện Minh Nguyên – Huyện quan lão gia đang bận rộn ngâm chân.

Huyện quan tên gọi Hà Tiêu, là một vị thanh quan. Bởi vì không muốn nịnh hót bề trên, lại khinh thường đám quan lại tham lam, cho nên đã mười lăm năm vẫn giậm chân tại chỗ. Bất quá ông cũng không để trong lòng, quan lớn hay quan nhỏ cũng đều nên vì dân, quan lớn bị chém đầu cũng rất nhiều, cho nên làm Huyện quan cũng tốt hơn so với quan lại trên kinh thành.

Cứ như vậy, vị Huyện quan không có chí lớn của chúng ta vẫn sống bình an đến bây giờ.

Nhưng đêm nay, một đội nhân mã đầy huyết đã đánh vỡ bao năm yên bình của ông, làm ông sợ đến hai chân run cầm cập.

Hoàng thượng lại ở trong phạm vi quản hạt của ông mà gặp phải thích khách. Hoàng hậu trọng thương, thất vương gia lại bị trúng độc.

Ông là người đứng đầu huyện này, vậy mà để trong huyện phát sinh đại sự như thế, liệu ông còn có thể giữ được cái đầu sao?

Hà Huyện gia cơ hồ chân không chạm đất mà chạy đến Huyện đường, mặt trắng bệch không còn chút máu, thở hồng hộc gọi người đi mời đại phu tốt nhất huyện tới. Nhìn bọn hạ nhân vội vã, Hà Huyện gia sờ sờ đầu mình, may qua, vẫn còn ở trên cổ.

Ông trời phù hộ, phù hộ hoàng hậu cùng thất vương gia bình an.

Phù hộ... vị hoàng đế kia cũng bình an...

Ông không biết chuyện gì xảy ra, mà lại có thêm một vị hoàng đế đồng hành cùng hoàng đế Đại Tổng của ông, mà vị này cũng bị trúng độc. Chỉ mong ngài ấy không sao, nếu không, quốc gia bọn họ nhất định sẽ lấy lý do hoàng đế chết ở Đại Tổng mà tấn công biên cảnh mất.

Dù không phát sinh chiến tranh, nhưng người đứng đầu huyện này như ông cũng sẽ trở thành vật hy sinh.

Ông trời phù hộ! Ông trời phù hộ!

Tại sương phòng ở hậu viện Huyện nha, đêm nay tràn ngập ánh sáng đèn dầu leo lắt, đông đảo hạ nhân bận rộn chạy tới chạy lui, ra ra vào vào. Thi thoảng lại nhìn mưa bão lác đác đầu thằm mắng, không thấy bọn họ đang bận rộn muốn chết sao, thế mà lại còn nổi mưa nổi bão, ông trời đánh lòi làm gì, không thấy phiền hử?

Sương phòng ở hậu viện Huyện nha không nhiều lắm, ở trong căn phòng lớn nhất, có ba người bị thương nằm trên ba chiếc giường. Một người thì mặt trắng bệch, hai người còn lại thì sắc mặt đen xì, nhưng tất cả đều đang hôn mê bất tỉnh.

Triệu Tĩnh nhìn đại phu bằng bó cho hoàng hậu, nghe đại phu nói cũng không đáng lo, lúc này mới yên tâm phân nửa. Ánh mắt liền nhìn về phía hai đại phu kia, nhưng thấy bọn họ nhú mày lắc đầu, trái tim không khỏi thất lại, vội hỏi: “Đại phu, bọn họ sao rồi?”

Đại phu lắc đầu: “Hai vị này bị trúng độc, tuy đã tạm thời ngăn chặn được độc tính, nhưng thuốc này cũng không thể giải trừ được độc tố, giờ phải nhanh tìm được giải được. Lão hủ vô năng, chỉ có thể cầm máu cho họ mà thôi, thỉnh ngài mời vị cao minh khác.”

“Lang băm! Lang băm!” Ngay cả độc cũng không biết giải, còn làm đại phu gì nữa. Triệu Tĩnh tức giận đuổi ba vị đại phu đi.

Sau khi bọn họ trúng độc, Triệu Tĩnh vốn nhờ Triệu Hồng Lân cứu trị nhưng y từ chối. Nhớ tới Bình thái y có cho hắn một lọ giải độc, liền thử cho bọn họ uống, không ngờ độc vẫn không thể giải...

“Oa oa... thất hoàng thúc... thất hoàng thúc... thức tỉnh lại đi!” Triệu Kiến Thành không ngừng khóc la, lúc thì gọi mẫu hậu, lúc thì kêu thất hoàng thúc, thật khiến người khác cảm thấy đau lòng. Đến khi biết mẫu hậu không sao, nó lại chuyên tâm khóc kêu thất hoàng thúc. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt nhào vào lòng Triệu Tĩnh, nước nỡ hỏi: “Phụ hoàng, thất hoàng thúc sẽ không chết đúng không? Phụ hoàng mau cứu thất hoàng thúc đi... oa oa...”

“Kiến Nhi ngoan nào, không khóc. Thất hoàng thúc của con không sao đâu, phụ hoàng sẽ nghĩ cách mà.” Triệu Tĩnh an ủi con mình, trong lòng cũng loạn cả lên. Sớm biết xuất cung sẽ xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn hắn sẽ không đi.

Hồng Phong đang thắm vấn thích khách, còn đám thủ hạ thì đang băng bó vết thương. Kẻ bị thương nặng thì nằm mê man trên giường, còn nhẹ thì đứng ở bên ngoài lo lắng chờ đợi.

Đám thủ hạ của Đoàn công tử gấp như kiến bò chảo nóng...

“Oa oa... chúng ta phụng mệnh bảo vệ hoàng thượng, nhưng bây giờ hoàng thượng lại sinh tử chưa biết... Lúc về làm sao công đạo với ngũ vương gia được đây? Chi bằng ở đây lấy tử tạ tội cho rồi!” Nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại âm hiểm xảo trá của ngũ vương gia... oa oa... Bọn họ tình nguyện tự vận cũng không muốn chịu cực hình của ngũ vương gia đâu!

“Tính mạng là quý nhất, sao có thể xem thường mà tự vẫn?” Triệu Tĩnh đi ra, sắc mặt nghiêm trọng nhìn bọn họ. Sau đó lướt mắt liếc bóng đen đứng dưới mái hiên, liền đi tới đó: “Cửu hoàng thúc, Trẫm biết người có cách cứu họ.”

Triệu Hồng Lân quay đầu nhìn hắn một cái, thanh âm dễ nghe nhẹ nhàng phun ra, trong tiếng mưa rơi tầm tã nhưng lại vô cùng rõ ràng: “Trừ phi... người quỳ xuống cầu xin ta.”

Mọi người như bị sét đánh, giật mình sững sờ, chỉ còn lại tiếng mưa rơi ào ào bên ngoài kia.

Không dám tin! Y dám yêu cầu vua một nước phải quỳ xuống? Đây là mạo phạm thánh thượng, là tội mất đầu đó nha!

Triệu Tĩnh giật mình, một hồi lâu không nói nên lời. Y lại muốn mình trước mặt bao người, lại còn cả khách nhân dị quốc, quỳ xuống cầu xin? Y cũng biết, đường đường là một hoàng đế lại quỳ trước hạ thần, chẳng những khiến bản thân hèn nhục nhã, mà còn làm cho Đại Tổng bị mọi người nhạo báng nữa.

42. Chương 42

Trong không gian yên tĩnh, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Người còn một canh giờ để suy nghĩ, nếu không, bọn họ chắc chắn sẽ chết.”

“Cửu hoàng thúc... Đoàn huynh là quốc quân Đại Lý, nếu bị sát hại ở đất Đại Tống ta, hai nước tất sẽ chiến tranh. Người nhần tâm nhìn dân chúng hai nước rơi vào nước sôi lửa bỏng sao? Cửu hoàng thúc, mong người cẩn thận suy nghĩ.”

Triệu Hồng Lâm không trả lời, chỉ chấp tay đứng đó, nhìn giọt mưa trong đêm.

Tiếng sấm uỳnh uỳnh cùng tiếng mưa rơi rào rào cũng không phá tan được không khí khẩn trương im lặng trong phòng.

Một lúc sau, có người quỳ xuống – vốn là thủ hạ của Đoàn thị, thỉnh cầu nói: “Vương gia, cầu xin ngài cứu hoàng thượng của chúng tôi.”

Nghe vậy, mọi người cũng liền quỳ xuống thỉnh cầu y.

Trong bóng tối, thân ảnh mờ lung vẫn đứng yên không di chuyển, quả thật là tuyệt lãnh vô tình!

Triệu Tĩnh chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt thành từng mảnh, đau đến run rẩy cả người.

Nếu tiếp tục thế này, chỉ sợ không còn kịp nữa, hắn đành cắn răng nói: “Được! Đoàn huynh vì cứu Trầm mà bị trúng độc, còn thất đệ vì hoàng nhi của Trầm, nếu có thể cứu bọn họ, Trầm tình nguyện quỳ xuống.” Lời vừa dứt, Triệu Tĩnh liền vén vạt áo, hai chân khuỵu xuống...

“Hoàng thượng...” Tuyệt đối không thể!

Bọn thị vệ của Triệu Tĩnh hoảng sợ vạn phần, còn đám thủ hạ của Đoàn thị thì đang cảm kích rơi nước mắt. Vì cứu hoàng thượng của bọn họ, mà hoàng đế Đại Tống lại tình nguyện quỳ xuống cầu xin hạ thần.

Một đôi tay nhẹ nhàng nâng Triệu Tĩnh lên: “Bỏ đi, cái quỳ của hoàng thượng, vi thần không chịu nổi đâu.”

“Cửu hoàng thúc...”

Thân ảnh quyền rũ từ bóng tối đi ra, mang theo một cơn tức giận khó hiểu bước vào sương phòng. Triệu Tĩnh chạy theo đằng sau, mà bọn thị vệ thì đứng chen chúc ở cửa.

Thấy hắn sốt ruột như vậy, Triệu Hồng Lâm hừ lạnh một tiếng, phát tay áo đi về phía Triệu Hâm, dứt cho nó ăn hai viên giải độc. Sau đó lại chậm rãi đi về phía Đoàn công tử, nhìn chăm chú hắn trong chốc lát, rồi mở miệng hắn ra, ném vào đó một viên giải độc.

“Chờ chút...” Thấy y muốn rời đi, Triệu Tĩnh liền túm lấy tay y, nói: “Cửu hoàng thúc, vì sao thất đệ uống hai viên giải độc, còn Đoàn công tử chỉ có một?”

Triệu Hồng Lâm rút tay về, không nói một tiếng, đi về phía cửa. Song, đám thị vệ lại không có ý định nhường đường.

“Cửu hoàng thúc...”

“Hâm Nhi còn bé, độc khí đã thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, cho nên cần nhiều dược. Còn tên họ Đoàn kia nội lực không tệ, bảo vệ được tâm mạch không cho độc tính xâm nhập, vì thế chỉ cần một viên, nếu dùng quá nhiều sẽ bị phản tác dụng.” Triệu Hồng Lâm cũng không quay đầu lại, nói một mạch rồi lạnh lùng nhìn quét qua đám thị vệ.

Bọn thị vệ làm sao địch nổi ánh mắt của y, liền vội vàng lui hết về sau. Triệu Hồng Lâm vừa mới nhấc chân ra khỏi cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng bọn thị vệ hoảng hốt hô: “Hoàng thượng! Hoàng thượng!”

Triệu Hồng Lâm vốn không muốn quan tâm, nhưng vẫn không nhịn được mà quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt Triệu Tĩnh tái nhợt, cả người ngã về phía sau.

Thì ra khi biết hai người kia không sao, Triệu Tĩnh cũng an tâm, đột nhiên trước mắt tối sầm, liền lâm vào hôn mê.

Bọn thị vệ sợ hãi kêu to, đã thấy bóng người chột lóe, đỡ lấy Triệu Tĩnh sắp ngã xuống đất ôm vào lòng.

Thật nhìn không ra, thân thể thon gầy kia lại khỏe như vậy, có thể dễ dàng ôm lấy người còn cao to hơn mình.

Nhìn Triệu Tĩnh hôn mê, Triệu Hồng Lâm cau mày. Hình như hấn gầy đi? Sao lại nhẹ vậy?

Y vô thức ôm chặt lấy người trong lòng, đôi mắt tuyệt mỹ trừng đăm thị vệ: “Các người chăm sóc cho hoàng thượng thể nào đây hả?”

Mặc dù y không uy nghiêm như hoàng thượng, nhưng khí tức lạnh lùng này một chút cũng không kém, khiến bọn thị vệ sợ hãi quỳ sụp xuống đất: “Vương gia, thời gian gần đây hoàng thượng ăn uống rất ít, hoàng hậu với quốc舅 khuyên mãi cũng không được...”

Triệu Hồng Lâm nghe xong, liếc nhìn khuôn mặt tuần tú gầy gò trong lòng, rồi ôm hấn đi ra ngoài.

“Vương gia, hoàng thượng...”

“Các người ở đây bảo vệ họ, hoàng thượng tự có bốn vương chiếu cố.”

Ôm Triệu Tĩnh về sương phòng của mình, Triệu Hồng Lâm ngầy ngẩn, đứng ở mép giường nhìn bàn tay...

Vừa rồi, y làm cái gì đây?

Một đêm mưa gió trôi qua, không khí trở nên lạnh hơn một ít.

Triệu Tĩnh tỉnh lại, cảm thấy cả người thoải mái. Nhưng khi hấn mở mắt, lại thấy mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, không ai hầu hạ.

Đang lúc mê mang, phòng bên liền truyền tới tiếng hoan hô của Triệu Kiến Thành: “Thất hoàng thúc! Thất hoàng thúc tỉnh lại rồi! Oa oa...”

Chắc, thật là một tiểu quỷ thích khóc, vui quá cũng muốn khóc.

Triệu Tĩnh nghĩ tới chuyện hôm qua, liền đứng lên, bất chấp hình tượng mà chạy vào phòng bên.

Thấy cả ba người đều đã tỉnh, con mình thì đang ôm thất đệ mà khóc rống, Hồng Linh thì đang cảm ơn Đoàn công tử. Triệu Tĩnh đi qua nắm lấy tay hấn: “Đoàn huynh, đa tạ ơn cứu mạng của huynh. Chỉ là, Đoàn huynh thân là vua một nước, sao lại liều mạng cứu người không quen đây?”

Đoàn công tử phản cảm tay hấn, cười nói: “Sao lại không quen? Tĩnh ca làm hoàng thượng rồi nên quen chuyện quá khứ rồi sao?”

“Hả?” Hấn gọi mình là Tĩnh ca?

Triệu Tĩnh ngơ ngác nhìn hấn, không nhớ rõ mình quen biết quốc quân Đại Lý lúc nào.

“Đệ là Vô Ngân đây, huynh nhớ chưa?” Đoàn Vô Ngân lôi miếng hồng ngọc trên cổ Triệu Tĩnh ra, cười khanh khách nhìn hấn.

“Là đệ? Là đệ thật sao?” Triệu Tĩnh vui mừng, vén tay áo của Đoàn Vô Ngân lên, quả nhiên trên cổ tay hấn có chiếc vòng tay khắc hình con rồng. “Nghĩa đệ, thật là đệ rồi! Huynh còn tưởng cả đời này không còn gặp lại đệ được nữa...”

43. Chương 43

“Tĩnh ca, là tiểu đệ đây.” Đoàn Vô Ngân cười nhìn Triệu Tĩnh. Thấy bộ dạng lã chã chực khóc của hấn, không khỏi cười cười. Vài chục năm không gặp, huynh ấy vẫn thích khóc như xưa. Vươn tay vỗ vỗ lưng hấn, cảm thán nói: “Trước kia huynh vì đệ đã suýt mất mạng, lần này xem như chúng ta huê nhau, không biết vết thương xưa còn lưu lại sẹo không?”

“Hết rồi, khi đó đệ cũng đã ăn được của cửu hoàng thúc, hấn là biết được đó hữu hiệu đến mức nào mà...”

Một tiếng ho khan cắt đứt hai người đang thân mật trò chuyện. Triệu Tĩnh quay đầu lại, có lẽ là do vui vẻ vì gặp Đoàn Vô Ngân, cho nên hấn đã vô thức mà cười nói với Triệu Hồng Lâm: “Cửu hoàng thúc, người còn nhớ Vô Ngân không? Khi đó chúng ta suýt bị giết chết, là người đã cứu chúng ta, thật không ngờ giờ lại là Vô Ngân cứu ta.”

Triệu Hồng Lâm phảng phất như không nghe thấy gì, chỉ kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười của Triệu Tĩnh, trong lòng bỗng cảm thấy nhói đau...

Thấy sắc mặt y bất thiện nhìn chằm chằm vào mình, nụ cười trên mặt Triệu Tĩnh cứng lại. Sao hắn lại quên, giờ đây cứu hoàng thúc coi hắn như kẻ thù, nhắc lại chuyện xưa thì có ích lợi gì cơ chứ?

Cảm thấy hào khí giữa hai người này có chút không ổn, Đoàn Vô Ngân nhướn mi. Chẳng lẽ lời đồn kia là thật sao? Triệu Tĩnh thật sự đã giết thê tử của Cần vương? Nếu như vậy, vì sao sáu năm nay Cần vương không tìm Triệu Tĩnh báo thù, ngược lại trong lúc hiểm nguy còn cứu huynh ấy?

“Cứu hoàng thúc, sao ngài lại ở đây?” Hồng Linh lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc, từ lúc nhìn thấy thân ảnh kia đi vào, nàng đã giẫy dụa ngồi dậy, trừng mắt nhìn y.

Triệu Hồng Lâm nghiêng đầu liếc nàng một cái, càng thêm xác định đây là mưu kế của nàng, muốn dụ y ra tay. Hừ, ngu xuẩn, muốn mạo hiểm cũng phải chuẩn bị sẵn sàng. Nếu y không kịp chạy tới, chẳng phải Triệu Tĩnh đã bị giết chết rồi sao? Nghĩ vậy, y lại càng cười lạnh: “Bổn vương chỉ là lo lắng hoàng thượng trên đường gặp phải bất trắc, cho nên mới đuổi theo thôi.”

“Cần vương quả nhiên trung tâm hộ chủ, không biết ngài đã tra ra kẻ đứng đằng sau thích khách chưa?” Hồng Linh oán hận trừng y, không vì nguyên nhân y vừa cứu Triệu Tĩnh mà thay đổi.

“Việc này phải hỏi quốc cữu, ngài ấy suốt đêm thẩm vấn thích khách, chắc cũng có kết quả rồi.” Triệu Hồng Lâm nhướn mi, ánh mắt đảo qua nàng, rồi rơi vào người Triệu Tĩnh: “Hoàng thượng, thân phận của ngài đã bại lộ, tốt nhất nên hồi cung ngay.”

Triệu Tĩnh gạt đầu, nắm lấy tay Đoàn Vô Ngân, cúi đầu nhìn hắn, mỉm cười: “Nghĩa đệ, thương thế của đệ cần phải tĩnh dưỡng thêm. Hơn nữa thuộc hạ của đệ cũng bị thương rất nặng, ở bên ngoài lại nguy hiểm, không bằng theo huynh hồi cung đi.”

Đoàn Vô Ngân cười đáp ứng, giẫy dụa muốn ngồi dậy. Triệu Tĩnh ở bên liền dìu hắn, nhưng vừa quay đầu đã thấy Triệu Hồng Lâm đang lạnh lùng nhìn chằm chằm, nụ cười trên miệng không khỏi biến mất tăm.

Thái độ khác thường của bọn họ làm Đoàn Vô Ngân chớp chớp mắt, trong con ngươi thoáng hiện lên nghi ngờ. Chẳng lẽ, lời Triệu Tĩnh nói khi còn bé là thật sao? Huynh ấy đã làm vậy rồi ư?

Tuy hào khí giữa bọn họ rất căng thẳng, nhưng trong mắt họ chỉ nhìn thấy lẫn nhau, tựa hồ không ai có thể xen vào được.

May mà ngay lúc đó Hồng Phong tiến vào. Trông hắn vô cùng uể oải, sau khi hành lễ liền an vị trên ghế, uống ừng ực một chén trà. Ánh mắt hung hăng trừng về phía Triệu Hồng Lâm, rồi mới mở miệng nói: “Đến cái tên cũng không tra ra được! Bọn chúng cứ một mực nhận mình là chủ mưu. Hơn nữa... hoàng hậu, hoàng hậu có biết tên đả thương hoàng hậu là ai không? Hắn chính là con trai của tiền binh bộ thượng thư – người đã bị xử trảm. Bọn họ nói muốn báo thù nên mới ám sát hoàng thượng. Theo vi thần nghĩ, cái tên cả gan giấu khâm phạm triều đình mới là chủ mưu.”

“Như vậy chỉ cần tra ra ai là phản tặc dám giấu khâm phạm là được rồi?” Hồng Linh hỏi ca ca, hai tròng mắt nhưng lại bay về phía Triệu Hồng Lâm.

Hồng Phong cũng nhìn Triệu Hồng Lâm, tức giận nói: “Mấy năm nay Hồng Diệp sơn trang vì tra chuyện này đã hao binh tổn tướng rất nhiều. Mặc dù tra ra, nhưng người này có hai thân phận, nếu không có chứng cứ sẽ rất khó bắt hắn nhận tội.” Tên Triệu Hồng Lâm chết tiệt, dám giết sạch đám thám tử của Hồng Diệp sơn trang.

“Được rồi, quốc cữu, nếu không có chứng cứ, không được ăn nói lung tung.” Triệu Tĩnh thần nhiên đảo qua mỹ nhân đang thông dong nhân nhả đứng kia, trong con ngươi hiện lên một tia ưu sầu, nhưng rất nhanh đã biến mất: “Thích khách đã bắt được, khanh cũng đã bận rộn cả đêm rồi, đi nghỉ trước đi. Ngày mai chúng ta hồi cung, Trẫm còn muốn áp giải thích khách về kinh nữa.”

Hồng Phong liếc nhìn Triệu Hồng Lâm cái nữa, rồi phất tay áo rời đi. Nếu để hắn tìm được chứng cứ, chắc chắn sẽ cho Triệu Hồng Lâm chết không có chỗ chôn.

Hồng Linh hậm hức thu hồi ánh mắt, nhìn về phía con trai: “Kiến Nhi, con không sao chứ?”

Triệu Kiến Thành rưng rưng lacr đầu: “Kiến Nhi không sao, nhưng mà thất hoàng thúc...” Vừa nói, nước mắt nó lại rơi xuống.

Đoàn Vô Ngân chẳng giống người bị thương chút nào, hần cười hì hì nhìn Triệu Tĩnh: “Tĩnh ca, con của huynh thật giống hệt huynh khi đó, đặc biệt thích khóc.”

Vừa dứt lời, mọi người đã thấy Triệu Tĩnh xấu hổ trừng mắt nhìn Đoàn Vô Ngân. Nhưng trong mắt mọi người lúc này, ánh mắt của Triệu Tĩnh lại như ánh mắt của thiếu nữ đang giận dỗi. Thầm nghĩ, thì ra hoàng thượng cũng có mặt đáng yêu như thế.

“Kiến Nhi, thất hoàng thúc không sao, không phải bây giờ thúc rất khỏe sao? Kiến Nhi đừng khóc...” Triệu Hâm nằm trên giường, kéo Kiến Nhi đến trước giường, lau nước mắt cho nó, mỉm cười: “Thất hoàng thúc sẽ không chết, Kiến Nhi ngoan, đừng khóc.”

“Thật không? Thất hoàng thúc nói phải giữ lời đó nha!” Triệu Kiến Thành vừa nghe hần mở miệng nói, đã sớm cao hứng mà nở nụ cười. Thật đúng là trẻ con, vừa khóc như thế mà đã cười lại được ngay. Nó lôi kéo tay Triệu Hâm, lẩm bà lẩm bẩm nói: “Thất hoàng thúc, thúc đã nói vĩnh viễn ở bên Kiến Nhi, bảo vệ Kiến Nhi, không được nuốt lời đâu nha!”

“Được được, thất hoàng thúc không nuốt lời, vĩnh viễn ở bên Kiến Nhi, bảo vệ Kiến Nhi...”

“Hì hì...” Đoàn Vô Ngân cười cười, ai dè đụng đến vết thương, sắc mặt hần trở nên trắng bệch. Nhìn thấy Triệu Tĩnh lo lắng, hần liền suy yếu cười: “Ha ha... nhìn thấy hai đứa nó như vậy, làm cho đệ nhớ tới mấy chục năm trước, huynh cũng quần quít cứu hoàng thúc của huynh như thế...”

Lời vừa nói ra, hần không thấy được sắc mặt những người khác, nhưng lại rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt Triệu Tĩnh trắng không còn chút máu.

44. Chương 44

Hoàng đế hồi cung, chúng đại thần vui không kể xiết. Người quyết sách đã trở về, bọn họ cũng không cần mỗi ngày phải ở đây thương nghị đến mặt đỏ tía tai, tổn thương hòa khí lẫn nhau.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, hoàng đế bắt đầu lâm triều, ban thưởng cho các công thần.

Hoàng hậu vì cứu hoàng thượng mà bị trọng thương, thất vương gia Triệu Hâm cứu hoàng tử bị trúng độc, Hồng Phong cùng thị vệ bảo vệ hoàng thượng bị thương, tất cả đều được ban thưởng. Còn những thị vệ đã chết, người nhà sẽ được trợ cấp rất nhiều.

Khi hần triệu kiến bốn thiếu niên anh dũng cứu giá tiến vào điện, tứ bộ thượng thư mở to mắt, miệng há ra: Bốn tên tiểu tử này chạy đi cứu hoàng thượng ư?

Hoàng đế tỏ vẻ muốn cảm tạ bọn họ, cũng hỏi bọn họ có muốn ra làm quan không, nhưng bốn người đều đồng loạt lắc đầu.

Nam Cung ngẩng đầu nhìn thẳng vào hoàng đế đang ngồi trên long ỷ, thản nhiên nói: “Lúc cứu ngài, thảo dân không biết ngài là hoàng thượng, cũng không muốn được báo đáp gì. Thảo dân đã quen với cuộc sống tự do tự tại trong giang hồ, mặc dù thường xuyên ăn uống đạm bạc, ngủ ngoài trời, nhưng chung quy...” Ngắm nhìn hai hàng quan lại đứng trên điện, hần nói tiếp: “Chung quy còn thoải mái hơn làm cái tượng gỗ!”

“Bốp!” Một tiếng động vang lên, khiến trăm quan nghi hoặc nhìn về phía phát ra âm thanh đó.

“Tiểu tử thú, dám đứng ở Kim Loan điện ăn nói lung tung! Còn không mau quỳ xuống thỉnh tội với hoàng thượng.” Hình bộ thượng thư Nam Cung Kiếm đứng ở giữa điện phù phù thổi râu mép trừng mắt nhìn con trai.

“Cha, sao cha lại đánh người lung tung thế, con đâu nói sai!” Nam Cung xoa xoa đầu, vô hạn ủy khuất.

Dưới ánh mắt “nóng bỏng” của ba người phụ thân, sống lưng bốn thiếu niên chảy đầy mồ hôi lạnh, cảm thấy tiền đồ thật ảm đạm. Vì vậy liền liếc nhìn nhau, nhất trí đẩy Đông Phương làm lá chắn.

Bốn thiếu niên đồng loạt quỳ xuống, ánh mắt bắn về phía Đông Phương, khiến hần đành phải mở miệng: “Hoàng thượng, chúng thảo dân quen tự do tự tại rồi, thật không thể đảm đương được trách nhiệm hoàng thượng giao phó. Huống hồ phụ thân của chúng thảo dân đều đang làm thượng thư, nếu triều đình cần chúng thảo dân, chúng thảo dân tin tưởng bốn vị thượng thư sẽ “sử dụng triệt để” chúng thảo dân.” Đông Phương nhìn trộm lão cha một cái, quả thực đã thấy bọn họ tức giận đến trừng lớn hai con mắt.

“Ồ, Đông Phương, Nam Cung, Tây Môn, Bắc Minh, khó trách Trẫm cảm thấy họ của các người quen tai, thì ra là công tử của bốn vị thượng thư, thật đúng là hổ phụ không sinh khuyển tử. Nếu các người đã không muốn làm quan, Trẫm cũng không tiện miễn cưỡng, chỉ mong khi triều đình cần, bốn vị thiếu hiệp không nên từ chối là được rồi.” Hoàng đế hiểu rõ họ nghĩ gì, cũng không cưỡng ép, chỉ ban thưởng cho họ mỗi người một con tuần mã và ngàn hai hoàng kim.

Tứ bộ thượng thị sắc mặt đen xì nhìn đám nhi tử lúc ra ngoài điện còn làm mặt quỷ trêu chọc. Mà đám nhi tử sau đó cũng vội vàng cầm tiền cùng tuần mã chạy mất tiêu. Bọn họ cũng không muốn bị lão cha bắt được đầu nha.

Trên Kim Loan điện, hoàng đế tiếp tục phong thưởng, cũng nói rõ Đoàn Vô Ngân là quốc quân Đại Lý, và hai nước sẽ trợn đời giao hảo, không xâm phạm lẫn nhau.

Người được ban thưởng cuối cùng là... Cần vương Triệu Hồng Lân. Nếu không có y xuất hiện kịp thời, hôm nay sẽ không còn Triệu Tĩnh nữa. Cho nên, Triệu Tĩnh phong y làm Trấn Quốc công thần, phần thưởng là năm nghìn ấp.

Chúng thần kinh hãi không nhẹ, có tán thành, có phản đối, hơn nữa quốc trượng là phản đối kịch liệt nhất. Hoàng thượng biết rõ Cần vương có mưu muốn soán ngôi, vì sao vẫn sủng ái y? Chẳng lẽ thật sự hần bị sắc đẹp của y quyến rũ đến mức đó rồi sao?

Triệu Tĩnh mặt không chút thay đổi bác bỏ tất cả ý kiến phản đối: “Trẫm chỉ theo công lao mà ban thưởng, chúng ái khanh không cần nhiều lời.”

Mà Triệu Hồng Lân cũng không thấy vui mừng gì lắm, chỉ lạnh lùng thần nhiên tạ hoàng ân, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Triệu Tĩnh.

Rõ ràng hần biết ý đồ của y, lại còn gặp phải chuyện ám sát, tuy không phải y sai sử, nhưng chẳng lẽ Triệu Tĩnh chưa từng hoài nghi y ư? Dĩ nhiên có thể coi như không có việc gì mà ban thưởng cho y năm nghìn ấp, thật là khó hiểu.

Vì việc này, người trong thiên hạ đều khăng định, Cần vương vẫn được thánh sủng. Trong lúc nhất thời, hàng hà vô số quan viên tới nịnh hót nhờ cậy khiến cổng Cần vương phủ không lúc nào yên.

Đoàn Vô Ngân trải qua năm ngày nghỉ ngơi cùng nội công liệu dưỡng, thân thể từ từ khôi phục, đã có thể xuống giường đi lại.

Nhân dịp bầu trời đầy sao, Đoàn Vô Ngân cầm một vò rượu cùng Triệu Tĩnh đến hoa viên đối ẩm. Mặc dù đã sang thu, nhưng trong Ngự Hoa viên, trăm hoa vẫn đua nở, có thể thấy được viên giám quan đã vô cùng khổ cực chăm chỉ.

Trong màn đêm không có ánh trăng, chỉ có bầu trời đêm điểm đầy những ngôi sao lấp lánh, trông càng tĩnh mịch lạnh lẽo.

Hai người ngồi ở thạch bàn đối ẩm.

“Tĩnh ca, thứ tiểu đệ nói thẳng, những lời huynh nói là thật ư?”

“Hả?” Triệu Tĩnh vẫn không hiểu hần đang ám chỉ chuyện gì.

“Chúng ta thân như huynh đệ, cho nên tiểu đệ không sợ phạm thượng mà hỏi thẳng, huynh vẫn thích Cần vương đúng không?” Đoàn Vô Ngân nói tiếp.

Mặc dù chỉ có hoa nến lắt léo, nhưng Triệu Tĩnh lại có cảm giác ánh mắt hần đang nhìn thấu qua mình. Rượu chưa uống, mà mặt đã hồng. Chẳng lẽ mình biểu hiện rõ ràng thế sao? Ngay cả người đã vài chục

năm không gặp, chỉ cần liếc mắt một cái đã rõ. Vậy thì những người khác? Nhất là Hồng Linh, nàng rất thông minh, có phải đã sớm nhìn ra rồi không?

Nghĩ vậy, Triệu Tĩnh đã sợ đến mức không nói nên lời.

“Huynh biết không, trên đường đến đây, tiểu đệ nghe dân gian đồn đãi không ít. Nói huynh bị sắc đẹp của Cần vương mê hoặc, cho nên mới vạn phần sủng ái y, thậm chí còn giết cả vương phi của y nữa...”

45. Chương 45

Triệu Tĩnh vừa nghe vừa uống cạn chén rượu, sau đó cười hỏi hần: “Người khác thích nói gì kệ họ. Nghĩa đệ đừng nói về ta nữa, mà đệ thì sao, vì chuyện gì lại bỏ quốc sự chạy tới Trung Nguyên?”

“Ách... tiểu đệ đặc biệt tới Trung Nguyên là để gặp huynh mà... Ha ha!” Đoàn Vô Ngân dờ ánh mắt, cúi đầu uống rượu, muốn mượn điều này để che giấu khuôn mặt xấu hổ.

“Thật cao hứng vì đệ còn nhớ tới huynh. Bất quá, sự thật chắc không phải vậy đâu nhỉ?” Triệu Tĩnh rót rượu cho hần, rồi lại tự rót cho mình, tiếp tục đối ẩm.

Đoàn Vô Ngân một hơi cạn sạch, cười cười nói: “Huynh cũng đang cố giấu sự thật mà?”

Nhìn hần một lúc lâu, Triệu Tĩnh cầm lấy chén rượu giữa đầu uống sạch, sau đó lại rót đầy hai chén, cười khổ nói: “Đêm nay cái gì cũng đừng nói, huynh đệ ta không say không về. Đệ tìm huynh không phải là vì muốn uống rượu sao?”

“Hảo! Không say không về... Nhất túy giải thiên sầu...”

“Đúng đúng, nhất túy giải thiên sầu... sầu... nào, uống!”

“Uống!”

Người tới ta đi, bất giác một bầu rượu đã cạn.

Thế nhưng, đến lúc này, vẫn không có “nhất túy giải thiên sầu”, mà chỉ có “nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm” mà thôi...

Trong Ngự Hoa viên, hai vị hoàng đế say rượu gục trên thạch bàn, một người không tự kìm hãm được mà kêu ngủ đi, còn một người thì trong mộng rơi lệ mà gọi cứu hoàng thúc.

Ngày kế tỉnh rượu, Triệu Tĩnh đã nằm trong tấm cung. Hần bỏ chăn ra, hỏi Tiểu Hòa: “Đêm qua ai đỡ Trẫm hồi cung?”

“Là hoàng hậu nương nương ạ. Đêm qua hoàng hậu tới thăm ngài, nô tài nói ngài cùng Đoàn vương gia đang uống rượu ở Ngự Hoa viên. Hoàng hậu tới đó, thấy hai ngài đều say, nên đã đỡ ngài hồi cung. Sau đó gọi nô tài đưa Đoàn vương gia về Nhân An cung.”

Là Hồng Linh?

Triệu Tĩnh nhú mày, hỏi: “Vậy lúc Trẫm say rượu, có nói gì không?”

“Nô tài không nghe thấy gì ạ.” Tiểu Hòa gục đầu xuống, ít nhất lúc hoàng hậu dịu dàng thương về, quả thật mình cũng không nghe thấy hoàng thượng nói gì.

Lúc này Triệu Tĩnh mới cảm thấy an tâm.

May quá!

Hần vội vàng rửa mặt rồi thay long bào đi vào triều.

Theo Đại Lý Tự thẩm tra, thích khách là nhi tử của tiền binh bộ thượng thư, dù bị trọng hình vẫn một mực khẳng định chính mình là chủ mưu, vì vậy Đại Lý Tự đã phán lập tức xử tử.

Hoàng đế ngồi trên long ỷ gập đầu, nhưng ánh mắt lại đặt trên thân ảnh thon dài đứng thứ nhất ở bên phải. Người nọ sau khi nghe được phán quyết vẫn bất động thanh sắc, phẳng phất như đang ngồi thiền.

Có lẽ không phải là y chủ mưu?

Triệu Tĩnh nghĩ vậy, cũng hy vọng sự thật là thế.

Sau khi bãi triều đến Ngự Thư phòng, Triệu Tĩnh đã thấy Đoàn Vô Ngân đến từ biệt. Triệu Tĩnh cố sức giữ lại, nhưng ba ngày sau, Đoàn Vô Ngân cũng sẽ phải về nước.

Triệu Tĩnh biết hẳn cũng không thể ở lại lâu hơn, vì vậy đành phái một đội Ngự Lâm quân hộ tống hẳn. Cũng hạ chiếu cho các châu phủ quan viên ven đường phải tận lực bảo vệ đoàn người.

Mấy ngày nay làm bạn với Đoàn Vô Ngân, Triệu Tĩnh cũng không biết thất đệ hiện tại ra sao. Cho nên sau khi dùng cơm trưa xong, Triệu Tĩnh đã khởi giá đến Nhân Hòa cung của Triệu Hâm thăm hẳn.

Đến nơi, nghe người trong cung nói Triệu Hâm đang ở hậu hoa viên, Triệu Tĩnh liền kêu bọn họ không được quấy rầy, rồi đi thẳng tới đó. Chứng kiến Triệu Hâm ngồi trong đình ngắm ngợ, hẳn mở miệng hỏi:

“Thất đệ, đang suy nghĩ gì thế?”

Triệu Hâm lấy lại tinh thần, lập tức quỳ xuống: “Thần đệ không biết hoàng thượng giá lâm, mong hoàng thượng...”

“Được rồi, thất đệ, nơi này chỉ có huynh đệ chúng ta, đừng đa lễ nữa.” Triệu Tĩnh nâng hẳn dậy, thấy khí sắc hẳn không tệ, cũng yên lòng. Nhìn lướt qua xung quanh một phen, nhưng lại không thấy thân ảnh đáng lẽ phải xuất hiện ở đây, không khỏi cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Thất đệ, sao Kiến Nhi không đến chơi với đệ? Không phải nó thích nhất dính chặt lấy đệ sao?” Cái tên tiểu quỷ kia, một khắc không thấy thất đệ đã ầm ĩ cả lên cơ mà.

“Nó...” Triệu Hâm thoáng buồn bã, ngẩng đầu lên nhìn Triệu Tĩnh, trên khuôn mặt trẻ thơ như ẩn như hiện nỗi buồn. “Hoàng thượng, vì sao hoàng hậu không cho thần đệ gặp Kiến Nhi? Ngay cả Kiến Nhi muốn tìm thần đệ cũng không được...” Một ngày nay, chỉ có một mình hắn nằm trên giường bệnh, Kiến Nhi vừa tới liền bị hoàng hậu phái người mang về.

Kéo hẳn vào lòng, vuốt ve đầu hẳn, Triệu Tĩnh không khỏi cảm thấy buồn bã. Thất đệ với Kiến Nhi rất giống hẳn với cửu hoàng thúc, chẳng lẽ đây là báo ứng sao?

Ai cũng nói Triệu Tĩnh hẳn giết cha giết huynh, cướp lấy ngôi vị hoàng đế, mê luyện sắc đẹp của người khác, đến mức giết chết thê tử người đó, nhất định sẽ gặp báo ứng...

Nhưng mà, người ngoài làm sao biết được sự thật đây?

“Hoàng thượng?” Triệu Hâm nhìn không thấy mặt hẳn, nhưng lại có thể cảm thấy hẳn đang run rẩy, trông vô cùng bi thương.

“Thất đệ, đệ thích Kiến Nhi không?” Triệu Tĩnh giờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hẳn lên, hỏi.

Triệu Hâm gật đầu.

“Vậy đệ có bằng lòng cả đời bảo vệ nó, ở bên nó không?”

Sắc mặt hoàng thượng trông đầy nghiêm túc, Triệu Hâm mở to mắt nhìn hẳn, cũng kiên định mà gật đầu: “Đệ nhất định sẽ bảo vệ Kiến Nhi, ở bên Kiến Nhi.”

“Vậy thì tốt, hoàng huynh sẽ cho Kiến Nhi tới tìm đệ, sau này nhất định phải chăm sóc nó, nghe rõ chưa?”

“Đệ nhất định sẽ chăm sóc Kiến Nhi!” Triệu Hâm gật mạnh một cái, ánh mắt vô cùng chăm chú.

“Hy vọng sau khi lớn lên, đệ vẫn nhớ rõ ước hẹn này.” Cũng đừng giẫm vào vết xe đổ của ta...

Triệu Tĩnh cô đơn rời đi. Hẳn không biết vì sao lại nói với thất đệ điều đó, chỉ là, có chút chuyện hẳn đã vô thức mà nói ra. Bây giờ hai đứa còn nhỏ, có lẽ chuyện sẽ không nghiêm trọng như hẳn nghĩ. Nhưng mà hẳn không muốn tương lai hai đứa sẽ phải nếm loại đau đớn khổ sở này.

46. Chương 46

Đông Kinh phồn hoa, cửa hàng tấp nập, người qua kẻ lại, thỉnh thoảng còn giẫm lên gót chân người đi trước.

Ngay lúc mọi người đang nhàn nhã, tiếng vó ngựa dồn dập từ xa vọng tới, một con tuấn mã màu đỏ phóng như bay, trên lưng ngựa là một lão nhân, theo sau có hai trung niên nam nhân. Nơi này tuy không phải ngự phố, nhưng cũng phồn hoa không kém. Vậy mà ba người có vẻ rất gấp gáp, nên không ghìm cương chạy chậm lại, khiến cả phố lộn xộn bụi tung mịt mù.

Dưới tiếng mắng chửi ầm ĩ của dân chúng, ba con ngựa dừng lại ở cổng Cần vương phủ. Chỉ thấy đám thị vệ vốn hằng ngày dùng mũi nhìn người lập tức cúi đầu mời ba người vào phủ.

Ba người cứ tự nhiên đi thẳng vào thư phòng, quả thực như coi đây là nhà của mình.

Triệu Hồng Lân đang ở trong thư phòng, nhìn thấy ba người bọn họ liền vội vàng đứng dậy chào đón.

“Nhạc phụ, nhị ca, tam ca, mọi người đến lúc nào thế?”

Ngọc gia ba phụ tử tự tìm chỗ ngồi xuống, quản gia sau khi mang trà vào cũng lui ra ngoài luôn. Mà cả ba người cũng không uống trà, chỉ nhìn chăm chăm vào Triệu Hồng Lân.

Xem ánh mắt của bọn họ, Triệu Hồng Lân hiểu rõ lý do họ tới đây, lập tức bước vào chỗ của mình, bình tĩnh nói: “Mọi người đường xa vất vả, mau uống ngụm trà giải khát đi...”

“Hiền tể, ta nghe lão nhị nói, ngày đó là con cứu Triệu Tĩnh, tại sao?” Ngọc lão trang chủ mắt lộ tinh quang nhìn y.

Ngọc nhị trang chủ từ ghế nhảy bật lên, tức giận nói: “Đáng lẽ ngày đó Triệu Tĩnh đã đi gặp diêm vương, vì sao ngươi lại xuất hiện cứu hắn?”

“Quả nhiên, người ở trong rừng là huynh.” Triệu Hồng Lân không trả lời họ, mà chỉ lẳng lặng nhìn nhị trang chủ, hỏi: “Lân đó là do huynh an bài? Người ở trong rừng bắn ám tiễn cũng là huynh đúng không? Không phải đệ đã kêu huynh dừng xúc động hành xử lỗ mãng rồi sao?”

“Hừ! Chỉ cần có thể giết Triệu Tĩnh là được! Vốn ta có thể thành công, nhưng kết quả lại bị ngươi phá hư!” Nhị trang chủ tức giận tàn nhẫn trừng mắt nhìn y, nói tiếp: “Hay là ngươi được thánh sủng, không nỡ để hắn chết!”

Một câu nói, không khí trong thư phòng nháy mắt như ngưng kết lại.

Triệu Hồng Lân lạnh lùng nhìn hắn.

Lão trang chủ vội khiển trách lão nhị không được nói bậy, còn lão tam thì tươi cười hỏi: “Muội phụ, lý do đệ cứu Triệu Tĩnh là gì?”

“Lý do?” Triệu Hồng Lân lạnh lùng cười: “Huynh cũng biết đây là kế sách của Hồng Diệp sơn trang đúng không? Vì dụ chúng ta ra tay, nên Ngự Lâm quân cùng tinh anh của Hồng Diệp sơn trang vẫn đi theo sau bọn họ. Nếu Triệu Tĩnh thật xảy ra chuyện, huynh còn có thể chạy thoát sao? Cần vương phủ cùng Mai Ngọc sơn trang, chỉ sợ sớm đã bị Ngự Lâm quân san bằng rồi!”

“Cái gì?” Ba người kinh hãi giật mình, lão nhị lại càng gào lên: “Con mẹ nó, tên cầu hoàng đế cùng Hồng Lôi lão quỷ cũng quá độc rồi! Chẳng những như âm hồn không tan theo sát chúng ta, lại còn muốn một lưới bắt hết cả đám chúng ta!”

Lão trang chủ trừng mắt liếc lão nhị một cái, tiện thể nhân cơ hội giáo huấn: “Nhìn con sau này còn dám làm việc không suy nghĩ nữa không? Nếu bọn họ thật sự vì phục xuất cung, thì còn cho trăm quan biết làm gì? Lân này đánh rắn động cỏ, sau này muốn giết hắn càng khó hơn!”

Lão nhị cúi đầu, ngay thẳng mà thừa nhận sai lầm: “Xin lỗi, là con không đúng! Sau này con nhất định sẽ nghe mọi người khuyên bảo.”

Còn muốn có sau này? Lão trang chủ trừng mắt, thật là, từng tuổi này mà còn lỗ mãng.

Ba người lại ngồi xuống, bưng trà uống tiếp.

Bọn họ sẽ không chỉ vì cái này mà chạy tới đây đâu nhỉ? Triệu Hồng Lâm không yên lòng chờ bọn họ nói ra mục đích của mình.

Thấy bộ dáng này là biết y sẽ không chủ động mở miệng, vì vậy lão trang chủ khụ khụ vài tiếng, rồi nói ra ý đồ: “Hiền tể, chúng ta vì báo thù đã chuẩn bị bảy năm, rốt cuộc khi nào mới báo được thù đây? Bây giờ Hồng Diệp sơn trang nhìn chăm chăm vào Thanh Vân bảo, không cần thận chỉ sợ gặp tai ương, lão phu sợ đêm dài lắm mộng.”

Thì ra là thế, Triệu Hồng Lâm ổn định chỗ ngồi, không vội vàng mà nói: “Chuyện báo thù không thể cấp bách được. Nếu nóng nảy, chúng ta sẽ tự loạn trước, đến lúc đó chẳng phải sẽ cho Hồng Diệp sơn trang cơ hội sao? Chúng ta cần đợi một thời cơ chín muồi, mới có thể động thủ...”

“Vậy lúc nào mới là thời cơ chín muồi? Cũng đã bảy năm rồi!” Lão nhị mới nhận sai, vậy mà bây giờ tính nóng lại nổi lên: “Chỉ là báo thù thôi mà, cần gì phiền toái thế. Lấy võ công của đệ, ra vào hoàng cung như chỗ không người, muốn giết Triệu Tĩnh không phải rất đơn giản sao?”

Triệu Hồng Lâm nhíu mày, thản nhiên cười nói: “Một đao giết hấn thật quá tiện nghi cho hấn rồi? Nhìn cừu nhân thống khổ muốn sống không được, muốn chết không xong, mới là phương pháp báo thù tốt nhất!”

Buổi nói chuyện làm ba người trầm mặc, lão trang chủ âm thầm cảm thán: “Thật khó tưởng tượng, lúc đầu con rể ôn nhu nho nhã như thế, hôm nay lại trở nên lạnh lùng vô tình. Xem ra cái chết của nữ nhi đối với y là một đả kích rất lớn, cũng thật sự làm khó cho y.”

Nhưng mà, chuyện kéo càng lâu sẽ càng bất lợi, vì vậy lão liền nói: “Lão phu biết con rất thương tâm vì cái chết của Ngọc Diệp, lão phu cũng không biết con hành hạ cừu nhân thế nào. Nhưng việc này rất trọng đại, cần tốc chiến tốc thắng, cứ kéo dài như vậy, chỉ sợ sẽ xảy ra việc không hay.”

“Đúng vậy! Không bằng đêm nay chúng ta lên vào hoàng cung hành thích!” Nghĩ có thể giết Triệu Tĩnh, Ngọc lão nhị đã xoa nắm đấm, nhiệt huyết sôi trào.

“Không được!” Triệu Hồng Lâm đột nhiên lớn tiếng phản đối.

Ba người trợn mắt nhìn y, ngay cả y cũng sửng sốt...

Vì sao y lại kích động thế này?

Lão trang chủ dùng đôi mắt khôn khéo nhìn y không rời, giống như muốn xuyên thấu qua y vậy.

Triệu Hồng Lâm tỉnh táo lại, nói: “Trải qua sự việc ám sát lần này, thủ vệ trong cung càng đông đảo hơn, cấm quân của Hồng Tích một khắc cũng không dám trễ nải, nếu mạo muội đi vào, chỉ sợ cầm chắc cái chết!”

“Vậy con có kế gì?” Lão trang chủ hỏi.

“Nhạc phụ đại nhân, việc này phải chờ phong ba qua đi mới quyết định được, phải đợi bọn họ mất cảnh giác đã.”

Lão trang chủ không nóng không lạnh cười nói: “Chỉ sợ không chỉ bọn họ buông lỏng, mà ngay cả tâm báo thù của con cũng sẽ phai nhạt theo thời.”

Lão vốn là nhân vật thế nào chứ, võ lâm danh túc, chủ nhân của Mai Ngọc sơn trang, tuyệt không thể không nhìn thấy một thoáng chần chừ trong mắt y. Y chần chừ, có phải là không muốn giết Triệu Tĩnh không?

Cho nên lão đã nói, kéo dài càng lâu sẽ càng bất lợi. Không chỉ bên Triệu Tĩnh, mà lão sợ con rể sẽ vì huyết thống mà mềm lòng.

Nhìn y chần chừ thế kia, chính là minh chứng tốt nhất!

Lão trang chủ nói khiến Triệu Hồng Lâm trợn to mắt. Tâm báo thù của y sẽ phai nhạt? Sao lại như thế được!

“Triệu Tĩnh giết thê tử của con, con vì báo thù mà đã làm bao việc. Tuyệt đối, con tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn!” Triệu Hồng Lâm nắm chặt tay, nhíu mày nói.

Lão trang chủ nhìn y hồi lâu: “Chỉ mong con có thể làm được.”

47. Chương 47

Sắc trời âm trầm, vài chiếc lá còn sót lại trên cây bị gió thổi mà rung rung như muốn rơi xuống.

Cảnh sắc mùa đông luôn tiêu điều như thế, bầu trời cũng u ám làm lòng người khó chịu, phảng phất như bị cái gì đó đè nặng đến không thở nổi.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân nhè nhẹ, một đoàn người đi tới, nhìn thấy người kia đều ngậy người vì kinh diễm quá độ.

Đẹp quá! Thiên tiên chắc cũng không thể hơn được!

Đang lúc kinh ngạc, mỹ nhân bỗng biến mất, như thần tiên bay đi.

Chẳng lẽ hôm nay gặp phải tiên nữ rồi?

Dưới thời tiết u ám gặp được tiên nữ, chẳng những khiến người ta cảm thấy tỉnh táo lên, mà còn phấn chấn hơn cả nhật được bạc nữa.

Mà không biết, thiên tiên trong mắt bọn họ thực ra còn giống ác ma hơn.

Trước đó không lâu, y đã giết ba người, vốn là thám tử của Hồng Diệp sơn trang. Còn người y vừa mới giết, là quản gia của Hồng Diệp sơn trang, cũng là thủ hạ mà Hồng Lô tin nhiệm nhất.

Một năm nay, từ khi hoàng đế vi phục đi tuần bị hành thích, người của Hồng Diệp sơn trang chỗ nào cũng nhúng tay vào. Bọn họ ngàn phòng ngự, vạn phòng ngự, vẫn không cẩn thận làm cho người của Hồng Diệp sơn trang trốn được vào trong Thanh Vân bảo. Những kẻ kia cũng đã nắm giữ được chứng cứ về thân phận của y, cùng với việc y đang liên thủ với các bang phái. Nếu không có y kịp thời phát hiện, phong tỏa hành động của bọn họ, chỉ sợ chứng cứ này đã rơi vào tay Hồng Lô.

Hừ! Hồng thị thật đúng là âm hồn không tan. Nếu không cho hắn một chút giáo huấn, chị sợ hắn sẽ cho Triệu Hồng Lâm y là loại người dễ bị bắt nạt. Giết quản gia Hồng thị, như chặt đứt một cánh tay của Hồng Diệp sơn trang, bây giờ Hồng Lô chắc đang tức giận muốn thiên đao vạn quả y đây.

Trở lại kinh thành, nghĩ đến mỗi lần dung mạo của mình đưa tới phiền toái – gây tắc đường, Triệu Hồng Lâm lại dịch dung dẫn ngựa đi bộ.

Y không thèm để ý, cứ đi, cái gì cũng không nghĩ.

Y không muốn suy nghĩ nhiều, chuyện vương phủ, chuyện Thanh Vân bảo... kể cả chuyện báo thù.

Khó có dịp được thanh tĩnh, tâm tình nặng nề của y cũng có chút buông lỏng.

Nhưng rất nhanh, câu chuyện nghe được trên đường lại làm y suy nghĩ.

Ba ngày sau là thọ thần của hoàng thượng, trăm quan tặng lễ, nước láng giềng tiến cống, lại nghe nói quốc quân Đại Lý mang theo muội muội xinh đẹp như thiên tiên – Hồ Diệp công chúa đến mừng. Gần nửa tháng nay, kinh thành càng thêm náo nhiệt.

Hoàng thượng thọ thần?

Triệu Hồng Lâm đột nhiên nhớ tới việc mà y đã sớm quên từ lâu, mấy năm nay, y ở bên ngoài hành tẩu, cũng chẳng để ý tới bao giờ.

Có nên tặng quà cho hắn không? Bất quá, chắc Hồ Diệp công chúa là lễ vật hắn thích nhất rồi đi?

Hừ, Đoạn Vô Ngân có ý gì ai cũng rõ ràng. Nếu không, việc gì hắn lại mang theo một công chúa đến chúc thọ.

Trở lại Cẩn vương phủ, quản gia hầu hạ y đi tẩy trần. Đợi sau khi y uống trà giải khát, mới nhắc nhở y. Ba ngày sau là thọ thần của hoàng thượng, mấy năm nay vương gia ở bên ngoài, đều là quản gia tự chủ trương chuẩn bị hậu lễ mang vào cung. Hôm nay vương gia trở về, chắc sẽ tự chuẩn bị lễ vật rồi.

Triệu Hồng Lâm gật đầu, nhưng chưa đem việc này để trong lòng, chỉ là không hiểu sao có chút xúc động.

Cho đến 17 tháng 11 – ngày thọ thần của hoàng thượng, lục bộ thượng thư tới bái phỏng Triệu Hồng Lân, mời Càn vương cùng đi chúc thọ. Lúc này Càn vương mới nghĩ đến mình chưa chuẩn bị thọ lễ, liền để bọn họ đi trước, còn mình sẽ đi sau.

Lững thững ra vương phủ, rất nhanh, trên con đường từ vương phủ tới Ngự phố, có không ít người qua kẻ lại.

“Đồ ngu, đúng là bản tính khó đổi. Bị cái loại tiểu yên tinh hồ mỵ này quyến rũ rồi sao? Xem lão nương thu thập người như thế nào!”

Một âm thanh chua ngoa vang lên, còn có thể nghe thấy tiếng nam nhân oa oa kêu đau. Không ít người quay đầu lại, thấy một đôi vợ chồng trung niên, thê tử đang véo cái lỗ tai của trưởng phu, miệng không ngừng mắng sắc quỷ, nhưng hai tròng mắt của nam nhân vẫn không rời Triệu Hồng Lân.

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi bật cười. Đôi vợ chồng này mới từ nơi khác tới, được nhiên không biết người kia là đệ nhất mỹ nam hách hách nổi danh khắp đại Tống – Càn vương Triệu Hồng Lân. Mà Càn vương, lại thống hận nhất kẻ khác nói y như phụ nữ, huống hồ còn mắng y là tiểu yên tinh hồ mỵ...

Quả nhiên, đôi mắt câu hồn của Càn vương trừng thẳng về phía cặp vợ chồng kia, cả người phát ra hàn khí lạnh như băng đủ đông chết người: “Bổn vương không đánh phụ nữ, lần này tha cho các người, sau này đừng xuất hiện trước mặt bổn vương, nếu không...”

Nếu không thế nào? Điều này đôi vợ chồng không dám hỏi, ánh mắt đờ đờ sát khí của y đã thay cho câu trả lời. Vì vậy liền đỡ nhau, bỏ chạy như gặp quỷ.

Trừng mắt nhìn bóng lưng của bọn họ biến mất sau hẻm, Triệu Hồng Lân mới thu hồi ánh mắt, trầm than: “Mình làm sao thế này, loại việc này mình sớm đã không thèm để ý rồi mà? Nhưng sao hôm nay lại vô cùng tức giận, rất muốn tìm người để cãi nhau!”

Y biết mình đang thiên nộ. Nhưng mà, vì sao lại tức giận? Đâu có ai đến chọc giận y.

Giật mình nhìn quanh, thấy người bán hàng rong đang chào hàng, lúc này sắc trời cũng không còn sớm, hai tay vẫn đang trống trơn.

Bỗng phía trước không xa, một chuỗi hồ lô màu đỏ đã hấp dẫn ánh nhìn của y.

“Phiền toái. Bán cho ta hai chuỗi đường hồ lô.”

Làm hoàng đế cái gì cũng có, cho nên thần tử luôn nghĩ đủ biện pháp tìm những thứ đặc biệt làm thọ lễ. Một thứ đồ ăn vặt tầm thường dân gian, tin tưởng đại thần chắc chắn không dám tặng. Vậy sao mình không tặng hân cái này đi?

48. Chương 48

Hai quan tiền là có thể mua thọ lễ cho hoàng đế. Xem ra chắc chắn đây là lễ vật rẻ nhất trong số các lễ vật rồi.

Sau khi cầm lấy đường hồ lô, Triệu Hồng Lân cảm thấy có chút không đúng. Chẳng lẽ y cứ thế mang vào cung? Dù trăm quan không cười chết, thì cũng sẽ làm cho Hồng thị lấy có nhạo báng y.

Tìm khắp toàn thân chỉ có mỗi cái khăn đen, y đang muốn bọc lại, rồi lại thôi. Đi tới tiểu quán mua một cái khăn trắng tinh, rồi mới quấn lại nhét vào trong lòng.

Vào cung, thái giám nói ngự yến ở Thừa Đức điện, một khắc nữa sẽ bắt đầu. Xem ra, y đến thật đúng lúc.

Trên Thừa Đức điện, trăm quan ngồi đúng vị trí của mình, vị trí phía trên trống không, đó là chỗ của hoàng đế. Mà bên phải đã thấy mang rượu thịt lên, có hai người ngồi đó, một là Đoàn Vô Ngân, người còn lại là một cô nương mặc phục sức dân tộc thiểu số, mắt ngọc mây ngài, thần thái sáng láng, xinh đẹp động lòng người, đích thị là Hồ Diệp công chúa.

Càn vương tiến vào điện, cùng trăm quan chúc rượu. Rồi tới thủ tọa bên phải ngồi xuống chỗ của mình, cách cô công chúa kia có một bàn, nên y càng thấy rõ hơn...

Vốn là một mỹ nhân, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi!

Ánh mặt quét về phía Đoàn Vô Ngân, thấy Đoàn Vô Ngân cũng đang nhìn y, trên khuôn mặt tuần tú lộ ra nụ cười như có như không, con ngươi lạnh lẽo lên tia dò hỏi, thậm chí còn như khiêu khích.

Triệu Hồng Lân lạnh lùng nhìn hấn, đột nhiên cảm thấy hấn còn chướng mắt hơn cả cô công chúa kia.

Hai người không ai nhường ai, tỏa ra khí thế bức người, khiến trăm quan chú ý tới. Ngay cả Hồ Điệp công chúa cũng cảm thấy kỳ lạ, hai người này một câu cũng chưa nói, sao lại như kẻ thù thế này?

Chốc lát sau, hoàng thượng cùng hoàng hậu giả lâm, chúng thần đứng dậy nghênh đón, làm cho hào khí giăng co biến mất tăm.

Nhìn thấy y, Triệu Tĩnh lặng đi một chút. Thật không ngờ y cũng tới?

Hấn ngồi xuống, nghe trăm quan cùng kêu to: “Hoàng thượng vạn thọ vô cương.”

Có thể là do lâu rồi không cười, cho nên dù hôm nay rất vui vẻ, Triệu Tĩnh cũng chỉ nhếch miệng lên một chút, nâng rượu một hơi cạn sạch cùng chúng thần.

Trong tiệc rượu, chúng thần một chén một chén mà kính hoàng thượng. Còn Đoàn Vô Ngân, một phát kính liền ba chén, còn cả Hồ Điệp công chúa cũng kính một chén, Triệu Tĩnh vốn không thắng được rượu lực, rất nhanh đã bị túy ngã.

Triệu Tĩnh để chúng thần tận hứng, liền đứng lên để hoàng hậu dìu hấn về. Bị rượu ý làm khóe mắt ẩm ướt, ánh mắt Triệu Hồng Lân tung bay đến người kia, mà người kia cũng đang ngắm hấn, ánh mắt chưa từng rời đi.

Ít đi hoàng đế cùng hoàng hậu, chúng thần thoải mái không ít, thỉnh thoảng có tiếng cười truyền ra. Mặc dù không đứng cùng lập trường, nhưng giờ phút này ai cũng là bằng hữu.

Chỉ trừ Đoàn Vô Ngân cùng Triệu Hồng Lân ra, từ đầu đến giờ, hai người này cũng chưa từng cho nhau một ánh mắt thiện cảm.

Đoàn Vô Ngân vốn là cao thủ võ lâm, đối với chốn giang hồ cũng rất hiểu. Với mạng lưới tình báo của hấn, dù là bí mật nào, cũng không thể che giấu được. Một năm nay, hấn cho kẻ dưới điều tra về Triệu Hồng Lân, không ngờ biết được bí mật động trời mà y không cho ai biết. Vì vậy thừa dịp thọ thần, hấn mới tới đây nhắc nhở nghĩa huynh. Nào ngờ, Triệu Tĩnh đã sớm biết Cần vương có cử chỉ đại nghịch, vậy mà vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua. Đoàn Vô Ngân tức giận bất bình, người kia có gì đáng giá để có được tình yêu của nghĩa huynh chứ?

Triệu Hồng Lân nhìn hấn không vừa mắt cũng là khó hiểu, chán ghét một người vốn đầu căn lý do.

Khi tàn cuộc, mọi người dìu nhau rời đi, Triệu Hồng Lân cũng cùng trăm quan xuất cung.

Đoàn Vô Ngân với Hồ Điệp công chúa là khách quý từ xa tới, tất nhiên là được ở lại trong cung.

Triệu Hồng Lân về phủ, đang muốn cởi áo ngoài chuẩn bị đi ngủ, bỗng chạm vào một vật cứng ở ngực, đột nhiên nhớ tới y còn chưa tặng lễ vật.

Chờ đến giờ tỵ, đêm khuya tĩnh lặng, trên mái ngói Cần vương phủ, xuất hiện một bóng người.

Thoáng qua thủ vệ hoàng thành cùng cấm quân, người nọ quen thuộc bay đến Thanh Trữ cung, phảng phất như nhà riêng của mình.

Thấy tấm cung xa xa không có ngọn đèn dầu, thầm nghĩ chắc hấn say rượu nên ngủ sớm. Vì vậy lặn vào phòng, nhưng lại không nghe thấy tiếng hít thở. Nường theo ngọn đèn ngoài cửa sổ, y thấy trên giường vẫn gọn gàng, không có ai nằm.

Nhớ lại lúc hoàng hậu dìu Triệu Tĩnh về, chắc hấn đang ở Phượng Nghi cung?

Hừ! Hòa thượng chạy trốn cũng không chạy được miếu, ta không tin Triệu Tĩnh người vĩnh viễn không quay lại Thanh Trữ cung!

Triệu Hồng Lân nheo mắt, trong lòng cảm thấy khó chịu, đứng chốc lát rồi phi thân rời đi.

Ngày kế vào triều, thấy Triệu Tĩnh uể oải mệt nhọc, làm y cảm thấy càng không hài lòng, ánh mắt lạnh như muốn đông chết người, khiến chúng đại thần không ai dám bắt chuyện với y.

Màn đêm buông xuống, Triệu Hồng Lâm lại lên vào trong cung. Đêm nay Thanh Trữ cung sáng ánh đèn, bất quá, vẫn làm Triệu Hồng Lâm nghiêng răng nghiêng lợi...

Cô công chúa Hồ Điệp kia đang ở trong tẩm cung Triệu Tĩnh, mặc dù bọn họ chỉ đứng trước án, tựa hồ như đang vẽ tranh. Nhưng lúc này đêm khuya tĩnh lặng, cô nam quả nữ cùng ở một phòng, lại còn vai dựa vai gần thế kia, tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì không cần nghĩ cũng biết!

Đồ nữ nhân không biết xấu hổ!

Triệu Hồng Lâm đầy bụng tức rời đi, trở lại phủ cũng trần trọc khó chịu, liền đứng dậy mặc áo ra khu vườn trụi lủi kia luyện công.

Y tức giận! Triệu Tĩnh là món đồ chơi của y, là cấm luyện của y, tùy tiện y hành hạ, nhục nhã! Nhưng hẳn lại không biết thân phận của mình, tối hôm qua một nữ nhân, đêm nay lại một nữ nhân khác! Được lắm, đêm qua nữ nhân kia là thê tử của hần, y không còn gì để nói. Nhưng đêm nay, nữ nhân kia cùng hần đâu có quan hệ gì... Hừ! Không thể tha thứ được!

49. Chương 49

Ầm một cái, mặt đất bằng phẳng đã bị y làm thủng một hố to.

Thị vệ vương phủ tưởng thích khách đột nhập, bất quá chỉ chốc lát đã thấy đó là kiệt tác của vương gia nhà mình, đám người liền đỡ khóc đỡ cười lui ra ngoài. Bọn họ đã quên, vương gia khác hẳn với người hoàng tộc. Võ công vô cùng cao siêu, nào có kẻ ngu ngốc đến ám sát vương gia chứ? Làm hộ vệ của vương gia kỳ thật cũng rất hạnh phúc, bởi có thích khách tới thì vương gia cũng tự mình giải quyết luôn.

Ngày kế, bọn thị vệ vào vườn nhìn, không khỏi lú lười.

Thật không biết vương gia làm thế nào mà cái đình duy nhất ở đây cũng bị phá hủy tan nát. Khó trách hôm nay tối trưa còn chưa rời giường, chắc mệt quá đây mà?

Buổi trưa, Triệu Hồng Lâm gọi người đem thức ăn đưa vào tẩm phòng, sau khi ăn xong lại nheo mắt, nhìn như đang ngủ. Suốt ngày nay, y nhốt mình trong phòng không ra ngoài.

Đến đêm, ánh trăng bị mây đen che khuất, mưa phùn nhẹ tung bay, cơn gió lạnh thổi trên mặt đất, như một tầng băng sương mờ ảo.

Một bóng đen thừa dịp đêm tối chạy tới hoàng thành. Trời đông giá rét, nửa đêm y còn đi dạo, lại phải lén lút, không giống như đang đi bắt gian tại giường chút nào.

Lên vào Thanh Trữ cung, tuy ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng ló lắt, nhưng lại không thấy người. Triệu Hồng Lâm nhíu mày, hẳn thật đúng là bận rộn nhỉ!

Đến khi hết kiên nhẫn chờ đợi, đúng lúc Triệu Tĩnh trở về, hần ra lệnh cho thái giám Tiểu Hòa cũng về nghỉ ngơi. Nghe bọn họ nói chuyện, hình như Tiểu Hòa bị nhiễm phong hàn. Tiểu Hòa nói muốn đi gọi Tiểu Thuận đến thay mình hầu hạ, nhưng lại bị Triệu Tĩnh ngăn cản, nói là đã quá muộn, hần muốn nghỉ ngơi, không cần ai hầu hạ.

Sau đó không lâu, Triệu Tĩnh đi vào phòng, nhìn thấy thân ảnh đang đứng bên cửa sổ, hai tay khoanh lại nhìn chăm chăm vào mình, không khỏi giật mình sửng sờ.

“Cửu hoàng thúc? Sao ngươi lại ở đây?”

“Hừ! Hai đêm nay ngươi thật bận bịu!” Triệu Hồng Lâm đi tới, một tay túm lấy hần đẩy té xuống giường, con người băng lãnh mơ hồ lóe lên điểm quang.

Không ngờ Triệu Tĩnh đột nhiên nhảy dựng lên, đẩy y ra, ánh mắt phức tạp nhìn y nói: “Cửu hoàng thúc, Trẫm mệt muốn nghỉ sớm, ngươi đi đi.” Hôm kia là say rượu, đêm qua lại bị nghĩa đệ cùng Hồ Điệp công

chứa quần đến đêm khuya. Đêm nay sau khi đi thăm thất đệ lại tới chỗ đại ca hàn huyên hồi lâu, giờ đây hẳn đã rất muốn ngủ rồi.

Triệu Hồng Lân tiến lên túm lấy hắc, nhưng lại bị hắc đẩy ra, ai ngờ đụng vào đúng vật kia. Y mới nhớ ra, liền thò tay vào lấy cái thứ được bọc trong khăn trắng ném cho hắc, ngữ khí bức mình nói: “Cho người, thọ lễ.”

Ồ? Y tặng quà cho mình sao?

Triệu Tĩnh kỳ quái nhìn Triệu Hồng Lân một cái. Từ khi chuyện đó xảy ra tới nay, đây là lần đầu y tặng quà cho mình.

Cẩn thận mở từng lớp khăn trắng, không ngờ bên trong là hai chuỗi đường hồ lô.

Thì ra y còn nhớ rõ, lần đầu tiên y tặng mình chính là thứ này.

Không biết vì sao, trong lòng đột nhiên đau xót, nhiệt lệ đã ngập đầy vành mắt. Triệu Tĩnh cúi đầu xuống nhắm mắt một cái, cổ bức nước mắt quay lại, không muốn y chứng kiến bộ dạng yếu ớt của mình, dù rằng ở trước mặt y, hắc đã không còn chút tôn nghiêm nào.

Triệu Hồng Lân nhìn chuỗi đường hồ lô trên tay hắc mà cau mày. Có lẽ là do đặt ở trong lòng lâu quá, nhiệt độ cơ thể đã làm đường tan chảy dính vào khăn tay, trông thật khó nhìn!

Lúc này, Triệu Tĩnh tràn đầy cảm động, tự nhiên sẽ không chú ý tới điều đó, chỉ há miệng ngậm một viên, mùi vị ngọt ngọt tiến vào yết hầu, cùng tâm lý chua xót, tạo nên một tư vị thật khó nói.

Ngẩng đầu, Triệu Tĩnh thản nhiên cười với y: “Cửu hoàng thúc, người đúng là biết tính toán, tặng Trẫm một lễ phẩm giá rẻ thế này. Người không biết còn tưởng Cần vương phủ nghèo lắm đấy! Nếu Cần vương phủ nghèo như vậy, Trẫm cũng không nhận hết, trả lại người một chuỗi nè.” Vừa nói vừa đem chuỗi hồ lô còn lại trong khăn tay đưa cho y.

Triệu Hồng Lân nhìn hắc một hồi lâu, khuôn mặt u buồn hiện lên chút ý cười, làm trái tim y không hiểu sao cảm thấy đau đớn. Y không muốn chứng kiến nụ cười kia...

Vươn tay, nhưng không phải nhận lấy chuỗi đường hồ lô trên tay trái Triệu Tĩnh, mà là túm lấy tay phải của hắc, khẽ liếm lên vết cắn kia. Rồi thừa dịp hắc kinh ngạc, y đã hôn lên môi hắc.

50. Chương 50

“Cửu... ưm...”

Quả hồ lô đang ngậm trong miệng bị Triệu Hồng Lân thừa dịp hắc nói chuyện mà đẩy mạnh vào trong, nường theo đầu lưỡi như linh xà, không ngừng lộn qua lộn lại. Quả hồ lô sau khi chạm vào chân răng, được đầu lưỡi trơn trượt mềm mại mơn trớn, mang theo vị ngọt ngào...

Một lát sau, Triệu Tĩnh cảm thấy không cách nào thở nổi, liền dùng sức thúc vào người Triệu Hồng Lân. Lúc này y mới buông hắc ra, thấy một tay hắc vỗ vỗ ngực thở dốc, khuôn mặt do thiếu dưỡng khí mà đỏ lên, mất đi vẻ trang nghiêm bình thường, làm cho y cảm thấy hắc vô cùng đáng yêu.

“Cửu... hoàng thúc...” Triệu Tĩnh thở phì phò ngẩng đầu, ý định kêu y trở về, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt y, hắc lại không nói ra được.

Hai tròng mắt câu hồn vẫn phủ đầy băng sương, giờ phút này đang nhìn hắc, không có cửu hận, không có oán khí, không có lửa giận, chỉ có một chút quang mang khó hiểu, phảng phất như đáy biển sâu xinh đẹp, làm người ta không tự chủ được mà mê muội, hãm sâu vào đó, chết cũng cam lòng!

Nhìn chăm chú lẫn nhau một hồi lâu, Triệu Hồng Lân cảm thấy có một thứ gì đó ở trong lòng mình chui ra, nhưng trực giác cảnh cáo y không thể làm cho nó thoát được. Nội tâm đang giao chiến, Triệu Tĩnh đột nhiên chủ động dán lên môi y...

Đã như thế, Triệu Hồng Lâm liền bỏ qua phiền não trong lòng, hưởng ứng hần, làm nụ hôn càng thêm sâu sắc. Hai tay y bắt đầu kéo vạt áo hần xuống, không biết vì sao, đêm nay y tựa hồ rất xúc động, hạ phúc sớm đã ngo ngoe muốn di chuyển.

Hai mắt tương giao, hào khí bình thần chưa từng có, cái gì mệt mỏi sớm đã bị quẳng mất tiêu!

Triệu Tĩnh cho rằng đây có lẽ là một cơ hội tốt, cũng chủ động cởi quần áo cho y.

“Cửu hoàng thúc, ta...” Triệu Tĩnh nhìn y, muốn nói lại thôi, dục vọng bị y xoa nắn bắt đầu cương lên, hần không nhịn được mà nói: “Cửu hoàng thúc, đêm nay có thể... để ta... chủ động được không?”

Nghe vậy, Triệu Hồng Lâm sững sốt, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, y nhéo cằm hần, cười lạnh: “Hai đêm trước, hoàng hậu cùng Hồ Diệp công chúa không thể thỏa mãn dục vọng của hoàng thượng sao?”

Ồ? Y nói cái gì?

Triệu Tĩnh khó hiểu nhìn khuôn mặt y biến sắc.

“Đừng vọng tưởng dùng cái thứ đồ vật đã chạm vào người khác mà đụng vào ta!” Triệu Hồng Lâm một tay ản hần ngã xuống giường, tay còn lại cầm dục vọng cương cứng của hần, dùng lực mà bóp.

“Cửu hoàng thúc, đau quá...” Y lại còn tăng thêm lực đạo, cứ như muốn mưu sát hần không bằng.

Hừ lạnh một tiếng, Triệu Hồng Lâm thả lỏng tay ra, một tay tìm xuống huyết khẩu của hần. Cảm thấy hậu huyết kia do khẩn trương mà chặt lại, mới tự tiểu phi tiểu nói: “Trên người người cùng chỉ có nơi này là sạch sẽ nhất, không ai dùng qua, cũng không ai dám, mà người có dùng khí dùng cũng chỉ có bốn vương! Nếu bị người dùng qua, bốn vương cũng không muốn gặp lại người nữa!”

Triệu Tĩnh cắn môi dưới không nói nên lời, lần nào cũng vậy, y luôn dùng ngôn ngữ nhục nhã hần, chà đạp thân thể của hần, đâm đập lên trái tim sớm đã nghiền nát của hần... Bây giờ, hần càng hy vọng mình có thể chết trong tay y, chung quy còn tốt hơn cái loại cảm giác sống không bằng chết này!

Triệu Hồng Lâm cũng mặc kệ tâm tình hần thế nào, chỉ mãi mê chơi đùa phân thân của hần. Sau khi phóng thích, y dùng ngón tay dính đầy dịch thể mà luồn vào cơ thể hần.

Ngay cả như vậy, Triệu Tĩnh vẫn cảm thấy đau đớn mà hừ một tiếng, rụt lui thân thể muốn chạy trốn.

“Mới một ngón tay đã chịu không được rồi sao?” Triệu Hồng Lâm cười lạnh, cầm lấy một chân hần giơ lên, lộ ra cục huyết đang ngậm chặt lấy ngón tay y, rồi lại tiếp tục đưa ngón thứ hai vào. Quả thật, mật huyết của hần càng thêm chặt, mới hai ngón tay mà đã khó có thể nhúc nhích được. Đây cũng là một việc y cảm thấy kỳ lạ đã lâu, trải qua bao năm như vậy, vì sao hậu đình của hần vẫn chặt như đêm đầu tiên, không quen bị y xâm nhập?

“Đau quá... cửu hoàng thúc... đừng...” Triệu Tĩnh không khỏi run lên, bởi vì mỗi lần bắt đầu cũng đều làm hần vô cùng thống khổ.

“Đừng? Là ai vừa nói muốn thưởng bốn vương?” Triệu Hồng Lâm không kiên nhẫn mà rút ngón tay ra.

Thoáng cái Triệu Tĩnh mở to mắt nhìn y, không thể tin được, cửu hoàng thúc lại hảo tâm buông tha cho hần sao?

Nhưng hần ngạc nhiên không được lâu, thân thể run rẩy của hần đã bị ép lật lại, tay y cố định trên lưng hần, bắt buộc hần nâng cái mông lên, sau đó vỗ nhẹ lên người hần, muốn hần trầm tĩnh lại, nếu không nơi này càng chặt làm người ta không thể tiến cũng không thể lùi được.

“Cửu hoàng thúc, cầu người... đừng làm nữa...” Triệu Tĩnh bất chấp cảm giác xấu hổ cùng tôn nghiêm mà quay đầu lại xin y.

“Hừ, thật sự không muốn sao?” Triệu Hồng Lâm cười nhạo: “Lần nào cũng nói đừng làm, thế mà cuối cùng cũng không phải rất hưởng thụ sao! Người đứng là dễ tiện, đường đường là một hoàng đế bị thần tử đặt dưới thân đã là nổi sỉ nhục lớn lao, vậy mà người còn *** dâng mở hai chân ra cho bốn vương thưởng! Đại Tổng có cái loại hoàng đế này mới thật sự là sỉ nhục đó!”

Triệu Tĩnh đem mặt chôn ở gối đầu, cắn răng thề không cầu xin y nữa!

Xuyên qua mái tóc bù xù của hắn, Triệu Hồng Lân mơ hồ nhìn thấy một màu đỏ thẫm. Y cảm thấy kỳ quái mà vén mái tóc hắn lên, thì ra hắn vẫn đang nắm chặt chuỗi đường hồ lô đó.

Triệu Hồng Lân tà ác cười cười, tuy Triệu Tĩnh không thấy vẻ mặt y, nhưng bằng thanh âm đó, hắn đã có cảm giác không ổn. Đột nhiên ngón tay bị vặn bung ra, khiến hắn không khỏi nhìn một cái, thì ra chuỗi đường hồ lô trong tay hắn đã bị lấy đi, mà chính hắn cũng đã quên còn đang nắm chặt lấy nó!

Bất quá, rất nhanh, hậu huyệt bị một vật lạnh lẽo gì đó tiến vào, Triệu Tĩnh vội quay đầu lại nhìn, đã thấy cửu hoàng thúc đang tháo mấy viên hồ lô xuống, vặn bung cúc huyệt hắn ra, bắt đầu nhét vào!

“Cửu hoàng thúc...”

“Là người kêu bốn vương đừng làm mà, bây giờ không tính là làm rồi chứ?” Triệu Hồng Lân cười tươi như hoa đào nở, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy ý bức người, rồi lại tà ác đến cực điểm. Viên hồ lô lạnh lẽo chôn vào trong cơ thể hắn, tiến vào chỗ sâu trong, cái loại cảm giác dị thường này làm cho người ta thật sự bất an. Triệu Tĩnh càng không ngừng dấy dựa, nhưng mặc hắn trốn tránh thế nào, Triệu Hồng Lân vẫn luôn tại thời điểm hắn chạy trốn mà túm được mắt cá chân hắn kéo lại.

Một lần té ngã, viên hồ lô liền bị đẩy ra, Triệu Hồng Lân lại nhặt lên bắt hắn ăn nó.

Triệu Tĩnh đau chịu, bất quá Triệu Hồng Lân có thừa thủ đoạn, một tay nắm lấy cảm hắn, Triệu Tĩnh liền không tự chủ được mà mở miệng ra, viên hồ lô màu đỏ lập tức bay vào trong miệng.

Thừa dịp y buông tay, Triệu Tĩnh vội nhổ cái thứ đó ra, giương mắt chống lại là hai tròng mắt đoạt hồn hừng hực lửa.

Dám không nghe y nói?!

Triệu Hồng Lân nhìn hắn, trong con ngươi lạnh lẽo như lóe lên ngọn lửa giận dữ, khiến người khác cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Một khắc sau, y cầm lấy dục vọng của mình nhắm ngay vào mật huyệt của Triệu Tĩnh, từng chữ từng chữ phun ra: “Nhớ rõ cho ta, nơi này, chỉ có bốn vương mới có thể vào. Thứ người khác đã dùng qua, bốn vương tuyệt không chạm vào!”

Đau quá! Triệu Tĩnh nắm chặt sàng đan, chôn mặt thật sâu vào gối, nước mắt chảy ra dàn dụa.

Ngoài nỗi đau đớn của con tim, ở sâu trong lòng còn tồn tại một cảm giác khác thường, khiến ủy khuất cùng thương tâm trong tim Triệu Tĩnh tràn ra, càng khiến hắn khóc không thôi.

Hắn muốn ôm cửu hoàng thúc, muốn chạm vào cửu hoàng thúc, nhưng không phải thế này. Cho dù bị y đặt dưới thân, kỳ thật cũng không sao, hắn chỉ muốn được chạm vào trái tim y. Một thân thể không có trái tim, chiếm được thì sao chứ?

Tiếng rên rỉ mắt hỏn đầy thống khổ mang theo ngọt ngào mơ hồ truyền ra.

Hoàng hậu cứng ngắc đứng bên ngoài, khuôn mặt xinh đẹp ngập tràn nước mắt.

Thương tâm thống khổ, phần nộ oán hận, nhất nhất đang bùng lên.

Triệu Hồng Lân! Lại là y!

Nàng tới không lâu, nhưng cũng nghe thấy từng lời nói của Triệu Hồng Lân.

Trong mắt nàng hiện lên tia oán độc, nàng lau khô nước mắt, khôi phục ánh mắt tự nhiên như cũ, rồi chậm rãi rời đi.

51. Chương 51

Đầu tháng mười hai, quân sự phương bắc cấp báo, Hồi Cốt bộ lạc liên kết rất nhiều dân du mục xâm phạm biên cảnh đại Tống, đánh đuổi tướng sĩ thủ thành, cướp bóc của cải lương thực của dân chúng, khiến biên cảnh lòng người sợ hãi, thỉnh cầu triều đình phái binh đến đánh đuổi lũ giặc cướp.

Kỳ thật việc này năm nào cũng phát sinh, Hồi Cốt bộ lạc lấy du mục làm việc chính, theo khí hậu thay đổi mà di chuyển. Vào đông, tuyết rơi kín thảo nguyên, dân du mục không kiếm được lương thực, nên mới bắt đầu làm loạn ở biên cảnh đại Tống, chỉ là quy mô cướp đoạt nhỏ, nhưng năm nay, hành vi đánh đuổi tướng sĩ thủ thành mới lần đầu phát sinh, vì vậy binh bộ vô cùng coi trọng, vội vàng trình tấu lên triều đình.

Triệu Tĩnh hôn mê hai ngày sau mới tỉnh, thấy tấu chương, lập tức triệu kiến tứ vương gia Triệu Kỳ, lệnh cho hắn cấp tốc mang quân đội đến trấn thủ biên quan. Triệu Kỳ tuân lệnh định rời đi, nhưng lại bị hoàng thượng ngăn lại.

Triệu Tĩnh nằm trên giường, khí hư thể nhược, sắc mặt tái nhợt, thỉnh thoảng còn ho khan: “Tứ ca... nếu Trẫm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người hãy cố gắng phụ tá đại ca... bảo vệ đại ca nhé...”

“Hoàng thượng, ngài đừng nói vậy, ngài chỉ bị phong hàn thôi, vài ngày sẽ khỏe lại.” Triệu Kỳ hơi nhíu mày, đôi mắt lợi hại bắn vào khuôn mặt Triệu Tĩnh, nhìn không ra lo lắng hay gì khác.

Triệu Tĩnh từ trong ổ chăn vươn đôi tay gầy guộc chỉ còn da bọc xương ra, nắm lấy tay Triệu Kỳ, trịnh trọng nói: “Tứ ca, vua không nói chơi, người nghe Trẫm nói! Khụ khụ... đại ca lòng dạ hiền lành, dễ bị người khác lợi dụng, Trẫm tin người sẽ bảo vệ đại ca... khụ khụ... bảo vệ đại ca bình an vô sự.”

Thấy hắn như thế, Triệu Kỳ cũng trịnh trọng trả lời: “Hoàng thượng xin yên tâm, thần sẽ không tiếc tính mạng bảo vệ an nguy cho thái tử!”

“Vậy là tốt rồi, người đi đi.” Triệu Tĩnh mệt mỏi nhắm mắt lại, rồi thiếp đi.

Không biết khi nào bắt đầu, hắn cảm thấy thân thể mình không còn như trước, chỉ nói mấy câu cũng đã không thở nổi. Bây giờ hắn chỉ mới 25 tuổi, nhưng thể xác và tinh thần đã như lão nhân, sợ là không chống chọi được lâu nữa.

Mang theo trái tim tràn đầy bi thương rời đi nhân thế... Đây là nhân sinh ngắn ngủi của hắn sao?

Không lâu sau, Đoàn Vô Ngân cùng Hồ Điệp công chúa tới thăm, Triệu Tĩnh giãy dụa ngồi dậy, dựa vào gối lưng, suy yếu cười cười: “Hiếm khi hai người đường xa mà tới, nhưng Trẫm lại bị bệnh... khụ... không thể cùng hai người đi thăm thú cảnh đẹp đại Tống, chắc hai người mất hứng lắm.”

“Tĩnh ca nói gì thế, huynh bị bệnh nên cố gắng nghỉ ngơi đi, để tiểu đệ xem mạch cho.” Người luyện võ nào cũng hiểu chút ít về y thuật, mà Đoàn Vô Ngân lại là người tinh thông y lý, dựa vào mạch môn của Triệu Tĩnh, quả thật là phong hàn. Chỉ là, sao mạch tượng của huynh ấy lại yếu thế? Thật không giống mạch tượng ở tuổi này.

Lại nhìn sắc mặt của huynh ấy, cũng tái nhợt vô cùng, hai mắt buồn bã, quả nhiên là do bị thương quá độ ứ đọng đã lâu. Đoàn Vô Ngân kinh hãi, nếu không giải được khúc mắc trong tim, chỉ sợ huynh ấy không sống qua khỏi 30 tuổi!

“Tĩnh ca...” Đoàn Vô Ngân muốn khuyên hắn, nhưng nhìn thấy vạt áo của hắn bị tụt ra, sợ hắn chịu lạnh, liền vươn tay kéo lại. Ai ngờ... dấu vết tràn ngập khắp người hắn, thật không giống do hoàng hậu gây nên.

Triệu Tĩnh vội vàng kéo lại, nhìn về phía nghĩa đệ, sắc mặt càng lúc càng trắng.

Bộ dáng nóng lòng của hắn làm Đoàn Vô Ngân thêm khẳng định.

Dĩ nhiên... dĩ nhiên là vậy ư?

Đoàn Vô Ngân sợ hãi, một hồi lâu mới thu tay lại: “Tĩnh ca... huynh thật là...” Yêu y đến thế sao? Yêu đến mức khoan thứ cho mọi việc y làm, mặc y muốn làm gì thì làm. Nhưng mà, huynh hy sinh như vậy, kết quả được gì? Y không cảm động dù chỉ một chút, ngược lại còn tổn thương huynh, phản bội huynh! Huynh thật sự... rất là ngốc!

“Ta không sao, hai người mau đi đi... khụ khụ... cẩn thận lây bệnh.” Triệu Tĩnh mệt mỏi nhắm mắt lại, che dấu bi thương trong mắt.

Ôi! Khúc mắc một khi đã bế tắc, sợ là không cách nào giải được rồi!

Thở dài một hơi, Đoàn Vô Ngân kéo muội muội rời khỏi Thanh Trữ cung.

Tốt nhất không nên quấy rầy huynh ấy nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau, Đoàn Vô Ngân cùng công chúa quay về Đại Lý.

Triệu Tĩnh đã có thể xuống giường đi lại, chỉ là đặc biệt sợ lạnh, mặc áo lông cừu mà vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Đầu tháng chạp, tuyết càng rơi nhiều hơn, sáng sớm vào triều, đến khi trở về, tất cả đều đã được bọc bởi một màu trắng tinh khiết.

Tuyết như những cục bông bay phấp phới, rơi xuống mặt đất, ngưng tụ thành một mảnh trắng xóa mịn màng, đầy thanh tĩnh, không mang theo một tia hỗn tạp.

Cho lui đám thái giám thị vệ, Triệu Tĩnh một mình đi tới Ngự Hoa viên.

Trong góc hoa viên, chỉ còn trơ ra một gốc mai trắng, giờ phút này, trông nó càng thanh lệ cứng cỏi. Đóa hoa mai trắng ở trong tuyết đã phân không rõ là hoa hay tuyết, chỉ có mùi thơm thoang thoảng chứng minh nó đang tồn tại.

Nhìn nó, Triệu Tĩnh si mê, màu trắng, là màu hắn thích nhất, chỉ là thân ảnh màu trắng kia, hôm này đã thành quá khứ...

“Khụ khụ khụ...”

Mặc dù đã có thể đi lại, nhưng hắn luôn ho khan, lúc bị lạnh, lại càng khó dừng lại.

Bỗng trên người đột nhiên cảm thấy ấm áp, chiếc áo choàng lông cừu phi trên vai hắn. Quay đầu lại, thì ra là hoàng hậu, vẻ mặt nàng đầy lo lắng: “Hoàng thượng, coi chừng bị lạnh.”

52. Chương 52

Triệu Tĩnh nhìn nàng, đột nhiên phát hiện, trên trán nàng xuất hiện nét ưu sầu, thân hình cũng gầy yếu, sắc mặt không hồng hào như trong ký ức hắn. Cởi áo khoác lông cừu ra phi lên người nàng, Triệu Tĩnh yêu thương ôm nàng vào lòng, hỏi: “Hong Linh, nàng có phiền não hay tâm sự sao?”

“Sao hoàng thượng hỏi vậy?”

“Nàng gầy đi nhiều quá, chắc chắn là có tâm sự gì rồi.” Triệu Tĩnh ôm chặt hơn, quả nhiên nàng gầy đi rất nhiều.

Hong Linh quay người ôm lại hắn, vùi đầu vào ngực hắn, nước mắt bất giác chảy ra, vừa là do cảm động, vừa là do chua xót.

Nàng biết, trái tim hoàng thượng không dành cho nàng, nhưng chàng vẫn ôn nhu chăm sóc nàng, khiến nàng muốn quyết tâm không yêu chàng cũng không được.

Kỳ thật, hoàng thượng còn thống khổ hơn nàng. Yêu người không nên yêu, cũng không hận được người đã hành hạ mình, thể xác và tinh thần chịu đủ giày vò, rồi lại không cách nào chia sẻ với ai, chỉ có thể một mình chịu đựng đau khổ...

Nỗi đau này, rốt cuộc chàng phải chịu đến khi nào đây?

Cho dù chàng yên lặng mà tiếp nhận tất cả, nhưng nàng cũng không chịu được. Vì chàng si tình mà cảm thấy đau lòng, cũng vì mình si tình mà cảm thấy bị ai...

Chẳng lẽ cả đời này, bọn họ đều phải giã dựa trong tình yêu đơn phương sao?

“Hong Linh, có phiền não gì thì nói ra, chẳng lẽ Trẫm không thể giúp nàng ư?” Thấy người trong lòng không nói gì, Triệu Tĩnh thoáng đẩy nàng ra, chỉ thấy đôi mắt nàng ẩm ướt, vội vàng la lên: “Nàng sao vậy, đừng khóc mà!”

Hong Linh lắc đầu, mỉm cười nói: “Thần thiếp không khóc, là do vui mừng quá thôi... hoàng thượng quan tâm chăm sóc làm thiếp cảm thấy hạnh phúc lắm.”

Triệu Tĩnh hoài nghi nhìn nàng: “Hoàng Linh, Trẫm biết nàng rất kiên cường, nhưng có việc gì thì nói ra, Trẫm... khụ khụ... giúp nàng giải quyết được không?”

“Hoàng thượng, bên ngoài gió lớn, thân thể người mới khỏe lại, hay là về phòng thôi.” Hoàng Linh lại cởi áo khoác lông cừu xuống choàng lên người hần, rồi kéo tay hần đi về tẩm cung.

Nếu nàng không chịu nói, Triệu Tĩnh cũng không hỏi làm gì: “Lúc này cũng đến giờ dùng bữa rồi, nàng cùng ăn với Trẫm nhé.”

“Thần thiếp tuân chỉ.” Hoàng Linh tươi cười đáp lễ.

Bông tuyết bay múa đầy trời, êm ái mà đẹp đẽ, trắng nõn thanh tịnh, che khuất tất cả hết thảy tạp chất.

Cây mai trắng kiêu ngạo nở hoa, mùi thơm bay khắp Ngự Hoa viên.

Mùa xuân sang năm, biên quan khoái mã thông báo, tứ vương gia đã lấy lại được thành, cũng ký khế ước với Hồi Cốt bộ lạc, vĩnh viễn không phạm vào biên cảnh Đại Tống.

Trong triều trên dưới ai cũng tán thưởng tứ vương gia khôn khéo, lại trung thành và tận tâm, vì đại Tống lập không ít công lao hần mã.

Hoàng thượng nghe thấy tin tức báo về, cảm thấy vô cùng vui mừng, khuôn mặt nở nụ cười, không còn âm trầm như trước.

Trẫm quan cũng vui mừng, mùa xuân quả nhiên thật tuyệt vời!

Thân thể Triệu Tĩnh đã tốt lên, không còn ho khan như trước nữa, chỉ là vẫn còn rất gầy.

Buổi tối ở Ngự Thư phòng, sau khi phê duyệt tấu chương xong, Triệu Tĩnh nhìn trời, thấy thời gian còn sớm, liền tới Ly cung thăm thái tử. Kỳ thật, mỗi lần tới thăm thái tử, hần đều cùng đại ca nói chút chuyện triều đình. Mặc dù trên danh nghĩa, thái tử bị giam lỏng trong cung, trên thực tế, thái tử vẫn chủ quản chuyện quốc sự.

Thái tử cảm giác, hoàng thượng tựa hồ ngày càng chuyển giao triều chính cho y.

“Hoàng thượng, phụ hoàng với ngũ đệ thật là do hoàng thượng hại chết ư?” Thái tử đột nhiên hỏi hần, trong con mắt lóe lên tinh quang.

Không nghĩ tới đại ca hỏi cái này, Triệu Tĩnh ngây người một lúc, ánh mắt là lạ nhìn Triệu Trinh: “Vì sao đại ca lại hỏi vậy?” Hần giết cha giết huynh, là việc cả thế giới đều biết tới mà.

Triệu Trinh nhìn hần không tha, hận không thể nhìn thấu hần: “Hoàng thượng, việc này huynh đã sớm muốn hỏi đệ rồi. Đệ là huynh đệ ruột thịt đã ở bên huynh từ bé đến lớn, bản tính trong sáng thiện lương. Mặc dù đệ là người bị hiềm nghi lớn nhất là giết phụ hoàng cùng ngũ đệ, nhưng đến nay huynh vẫn không thể tin được! Đệ nhất định biết ai là hung phạm đúng không?”

Triệu Tĩnh từ trên nét mặt đại ca nhìn thấy y cũng chỉ là hoài nghi, chứ không phải xác định, liền lắc đầu nói: “Việc đã qua, nếu ai cũng bảo là do Trẫm gây nên, vậy đó chính là Trẫm làm, đại ca cần gì nhắc lại việc này đây.”

“Đệ nói như vậy... càng khẳng định không phải do đệ làm! Rốt cuộc là ai, vì sao đệ phải thay người đó chịu tội danh này!” Triệu Trinh kích động túm lấy bờ vai hần, dùng sức mà lắc.

“Không... không phải... đại ca buông tay ra...” Bị Triệu Trinh lắc lắc làm Triệu Tĩnh cảm thấy chóng mặt, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Triệu Trinh vội vã buông hần ngồi xuống: “Vi thần vô lễ, hoàng thượng không sao chứ?”

“Không sao...” Triệu Tĩnh ý bảo đại ca ngồi xuống, rồi cười nói: “Đại ca, tứ ca thật sự là một người được việc hiềm có, biên cảnh phản loạn tứ ca cũng đã bình định xong, lại còn cùng địch nhân ký kết hiệp ước không phạm lẫn nhau. Một tướng soái văn võ như thế, đúng là trụ cột của triều đình đó!”

Triệu Trinh nghe thấy chuyện Triệu Kỳ liền quay đi, không thềm để ý tới.

“Đại ca nghỉ ngơi đi, Trẫm cũng phải về rồi.”

Từ Ly cung đến Thanh Trữ cung cũng không quá xa, Triệu Tĩnh vừa đi vừa suy nghĩ, Tiểu Hòa và Tiểu Thuận thì theo sát phía sau.

Vì sao đại ca lại nghi ngờ chuyện quá khứ? Việc này chỉ có hai người biết, Hồng Linh cũng không rõ ràng lắm, người bên ngoài càng không thể biết được. Người kia tuyệt đối không nói cho đại ca, chẳng lẽ mình có sơ hở gì sao?

53. Chương 53

Trở lại tẩm cung, đang muốn đi ngủ, lại nghe thấy tiếng thét kinh hãi của Tiểu Hòa, Tiểu Thuận. Hai thái giám vội vàng cầm phong thư đưa cho Triệu Tĩnh.

Triệu Tĩnh cầm lấy tờ giấy, không khỏi sửng sốt.

“Tĩnh nhi, ngày mai đến sơn đình ở sườn dốc thành đông, chỉ cho phép một mình ngươi tới. Triệu Hồng Lâm”

Cửu hoàng thúc hẹn hẳn? Vì sao lại phải hẹn ở nơi hẻo lánh thế? Hay là... y đã chơi đùa chán rồi nên muốn giết mình?

Nắm chặt tờ giấy, Triệu Tĩnh cười cười, dù sao mình cũng sớm là một khối thịt di động, chết ở tay y cũng tốt, ít nhất trước khi chết còn được gặp mặt y lần cuối.

Không không... có lẽ cửu hoàng thúc đã tiếp nhận mình rồi. Tám năm nay y tùy thời có thể giết mình, cần gì phải đợi đến ngày hôm nay? Nhất định là vậy! Cho dù không phải tiếp nhận mình, nhưng ít nhất cũng sẽ không hận mình nữa, nếu không sao y lại hẹn mình đây?

Nghĩ vậy, tâm tình Triệu Tĩnh mừng rỡ vô cùng.

Ngày kế thượng triều, biết được Triệu Hồng Lâm cáo bệnh không đến, Triệu Tĩnh chỉ theo lệ gập đầu. Tan triều, hần hạ lệnh cho trung thư lệnh, binh bộ thượng thư, hộ bộ thượng thư lưu lại Ngự Thư phòng bàn chuyện quan trọng.

Đến trưa, ba vị đại nhân về mặt ngưng trọng đi ra khỏi Ngự Thư phòng, tâm sự nặng nề rời khỏi hoàng cung.

Vội vã dùng ngọc thiện, Triệu Tĩnh trở lại tẩm cung, hạ lệnh cho thái giám với thị vệ không được cho bất luận kẻ nào quấy rầy hần nghỉ ngơi.

Rồi hần vào phòng thay thường phục, sau đó một mình xuất cung.

Tâm tình buông lỏng, người cũng dường như có tinh thần hơn, Triệu Tĩnh chậm rãi đi tới, dọc theo đường đi nhìn ngắm phong cảnh, cảm thấy bình tĩnh vô cùng.

Thành đông vốn là nơi dân cư thưa thớt, mấy năm trước hỏa hoạn khiến dân cư lân cận lan truyền có quỷ, nơi này càng ít người đến hơn.

Huống chi hôm nay sắc trời không đẹp, bầu trời u ám như sắp mưa, không hợp cho đi du ngoạn chút nào.

Triệu Tĩnh đi đến, không gặp một ai, yên tĩnh khác thường khiến kẻ khác cảm thấy sợ hãi. Nhưng hần không sợ, bởi vì bây giờ hần vô cùng cao hứng, cước bộ cũng nhẹ như bay. Chỉ cần nghĩ đến có thể cùng cửu hoàng thúc giải tỏa hiềm khích, cả người hần đã thấy lâng lâng.

Đi tới sơn đình, hần không thấy một ai, sơn đình nhiều năm không tu sửa có chút sập xệ, rừng cây rậm rạp bao lấy xung quanh, tiếng chim kêu ríu rít, hoa dại nở khắp nơi.

Phủ lá khô trên ghế đá, Triệu Tĩnh ngồi xuống, một lúc lâu vẫn không thấy ai tới, không khỏi bắt đầu ngoài nghi cửu hoàng thúc đang trêu chọc hần? Nhưng lại cảm thấy không có khả năng, cửu hoàng thúc mặc dù hận hần thấu xương, nhưng cũng chưa từng làm cái chuyện nhảm chán này. Bây giờ chưa qua giờ mùi, có lẽ là do hần đến sớm quá thôi.

Tiếp tục chờ đợi, khí tức tĩnh lặng vây quanh, khiến Triệu Tĩnh bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, một câu hỏi làm hắn bưng bình tĩnh.

“Người là Triệu Văn Lễ?”

Triệu Tĩnh ngẩng đầu, trước mắt là hai người xa lạ, mặt đầy anh khí, chỉ tiếc ánh mắt lại không giống người chính phái. Hắn đề phòng nhìn bọn họ: “Ta là Triệu Văn Lễ, các người là ai?” Tên tự của hắn là Văn Lễ, trừ người thân ra, không ai biết được, làm sao bọn họ lại biết?

Nghe hắn xác nhận, ánh mắt hai người đột nhiên trở nên tà khí, cùng tiến lên túm lấy hắn.

“Người là Triệu Văn Lễ, vậy chúng ta không khách khí rồi!” Vừa nói bọn chúng vừa đẩy hắn ngã xuống thạch bàn, lột sạch quần áo hắn ra.

54. Chương 54

Không kịp đề phòng, Triệu Tĩnh bị hai tên kia túm chặt, da thịt tiếp xúc với gió núi lạnh lẽo mà nổi cả da gà, hắn cấp bách rống lên: “Các người làm gì? Mau buông ta ra, ta với các người không thù không oán mà.”

“Chúng ta vốn không thù không oán, nhưng buông người ra là chuyện không thể! Mặc dù người không phải là mỹ thiếu niên, bất quá xem tướng mạo anh tuấn của người, cộng thêm làn da trắng trẻo nhẵn nhụi này, đại gia dù không có tiền cũng phải chơi người một phen!” Hai người ha ha cười lớn, một bên hạ lưu vuốt ve da thịt hắn, một bên bắt mồm nói: “Hơi gầy, nhưng dù sao cũng có người ra tiền thuê, nên đại gia không chê đâu!”

Có người ra tiền thuê? Triệu Tĩnh nghe thấy mấy chữ này, liền lặng đi một chút, không phải cứu hoàng thúc hện mình tới ư...

Nghĩ vậy, sắc mặt hắn đột nhiên trắng bệch.

Không! Không đâu! Không thể nào! Sẽ không như hắn nghĩ đâu...

“Còn ca ít nói thôi, mau thượng đi! Hôm qua tiểu đệ hưng phấn cả đêm không thể ngủ được, phía dưới đã cương đến mức sắp nổ tung rồi đó!” Tên còn lại sốt ruột thúc giục, một tay ấn hai chân Triệu Tĩnh đang vùng vẫy, một tay cởi thắt lưng mình ra, để lộ dục vọng cương cứng đứng thẳng.

“Được rồi, thấy người sốt ruột như thế, ta nhường cho người trước đó.” Nam tử tên Côn ca đè hai tay Triệu Tĩnh xuống, rồi kêu kẻ còn lại thượng trước.

“Các người có dũng khí!” Triệu Tĩnh cấp bách rống lên, kinh sợ không thôi: “Trẫm vốn là đương kim hoàng thượng! Lập tức buông Trẫm ra! Nếu không Trẫm sẽ tru di cửu tộc các người!”

“Hoàng thượng?” Nam nhân tên Côn ca chần chờ một chút.

Tên còn lại bỗng cười nhạo: “Hoàng thượng không ở trong cung, lại mò tới cái nơi quỷ quái này làm gì? Còn đi một mình nữa chứ? Người muốn nói xạo cũng phải nghĩ ra lý do thông minh hơn chứ!”

Tên Côn ca cũng điên cuồng cười rộ lên: “Đại Sơn nói không sai, hoàng đế không phải rất hưởng phúc sao? Nhìn bộ dáng gầy gò của người, chắc là dân đói rồi!”

Triệu Tĩnh gấp đến độ thở hồng hộc: “Các người... Trẫm là hoàng đế! Các người...”

“Ha ha ha... dù người có là thiên hoàng, ta cũng sẽ thượng người!” Tên Đại Sơn đã sớm không nhần nại nổi, liền đem hai chân Triệu Tĩnh cố định tại thắt lưng, một tay đỡ lấy dục vọng đã nhỏ ra chất dịch màu trắng, một tay tách hậu huyết Triệu Tĩnh ra, dục vọng thô to thẳng tắp đâm vào hậu huyết không chút bồi trơn.

“A—!!! Đờng...” Tiếng thét thê lương vang lên, Triệu Tĩnh nhắm mắt cắn chặt môi dưới, tuyệt không hừ lên một tiếng dù đau đớn đến phé tâm phé liệt.

“Chặt quá! A... thật là sướng... a a...” Không ngờ hậu đình của Triệu Tĩnh lại chặt đến thế, khiến Đại Sơn sung sướng vô cùng. Hắn dùng sức quất xuyên vào, cảm thấy phân thân càng lúc càng nóng rực, khoái cảm lan tràn toàn thân, kích thích động tác của hắn càng thêm mãnh liệt, mồ hôi cũng đã chảy đầy người...

Thấy Đại Sơn như vậy, Côn ca cũng thấy trái tim ngứa ngứa, nói thầm: “Có làm không, nhanh như vậy đã thế này rồi! Thật sướng vậy sao?”

Đang dục tiên dục tử, Đại Sơn nghe thấy Côn ca nói thầm, cũng không rảnh đáp lời, thẳng đến khi phóng thích vào cơ thể Triệu Tĩnh xong, mới thở hổn hển nói: “Chờ huynh thử là biết ngay... Sướng lắm đó! Huynh thử xem!”

Vừa nói, hắn vừa chậm rãi rút phân thân ra, không ngờ chỗ đó của người dưới thân đã rất nhanh co rút lại mà bao chặt lấy hắn. Da thịt mềm mại chạm vào, một cảm giác tê dại ngứa ngứa cùng khoái cảm khó nói lại bùng lên, chờ hắn rút ra hoàn toàn, dục vọng đã lại bắt đầu cương lên như cũ.

55. Chương 55

Thấy thế, Côn ca không thể chờ đợi được mà kéo bảo bối cứng rắn trong quần ra, nhắm ngay vào huyết khẩu chịu đủ chà đạp đang chảy ra tơ máu cùng dịch thể. Vốn tưởng rằng, trải qua hoạt động kịch liệt cùng dịch thể bôi trơn như thế, hắn sẽ dễ dàng tiến vào, ai ngờ lại chặt như mới lần đầu tiên, cơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng đụng chạm của da thịt, khoái cảm tuôn trào khiến kẻ khác như muốn nổi điên!

Triệu Tĩnh đau đớn đến chết lặng, hai mắt rưng rưng lóe lên ngọn lửa căm thù, trừng mắt nhìn hai người đang muốn làm gì thì làm kia.

Tuy là đều bị người đặt dưới thân, nhưng cảm giác lại bất đồng, bọn họ không phải là Triệu Hồng Lân...

Không giết bọn chúng, Triệu Tĩnh thì không làm người!

Hắn cắn răng nhìn bầu trời u ám, cố gắng nhớ rõ bộ dáng của hai tên kia, cũng không biết bản thân đã cắn rách môi, miệng chảy đầy máu tanh.

Đại Sơn ấn chặt hai tay Triệu Tĩnh, nhìn Côn ca điên cuồng quất xuyên. Nghe thân thể tương giao mà phát ra tiếng *** mỹ cùng tiếng hô hấp rên rỉ dồn dập, toàn thân hắn lại khô nóng khó chịu, dục vọng cũng tự đứng lên. Hai mắt dục hỏa nhìn khoé miệng đang chảy đầy máu của Triệu Tĩnh, đột nhiên sáng ngời. Vội vàng kéo quần áo hắn ra rồi trói hai tay hắn lại, sau đó đẩy đầu hắn xuống thạch bàn, một tay捏o cầm hắn, khiến hắn mở miệng, lúc này, dục vọng đã không thể chờ đợi được mà nhét thẳng vào miệng Triệu Tĩnh.

“Ư ư...” Triệu Tĩnh nói không ra lời, đang muốn cắn hắn, nhưng cằm lại bị túm chặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn song bóng trước mắt, hận không thể đâm thủng nó ra.

Cảm giác trong miệng mặc dù không sướng bằng hậu đình, nhưng chung quy có còn hơn không, Hơn nữa mỗi lần hắn đều dùng lưỡi ngăn cản dị vật mà gây ra khoái cảm, càng khiến Đại Sơn muốn tiến vào sâu hơn.

Dị vật đâm vào yết hầu làm Triệu Tĩnh nghĩ muốn nôn, rồi lại không nôn được, nước mắt bị bức chảy ra, mông lung không nhìn thấy gì. Tri giác vốn chết lặng dần dần hồi phục cảm giác, có thể cảm nhận được hạ thân bị người hung hăng tiến vào, mỗi lần cũng đâm vào sâu trong, khoái cảm quen thuộc cũng chậm rãi trở về, tập trung ở tiền bụng.

Đang sung sướng, Côn ca nhìn thấy dục vọng Triệu Tĩnh từ từ đứng lên, không khỏi sửng sốt. Một tay cầm lấy dục vọng của hắn, một tay giơ vòng eo hắn lên, rồi sau đó dùng sức đâm mạnh vào trong, tựa hồ như muốn đâm thủng hắn. Một trận co rút, bạch dịch phun ra, bắn thẳng vào cơ thể Triệu Tĩnh. Lúc này Côn ca mới thở hổn hển, đắc ý nói: “Đại gia khô người... rất sướng đi! Người cũng.. có cảm giác rồi nè!” Vừa nói Côn ca vừa chơi đùa dục vọng của hắn, kỹ xảo cao siêu khiêu khích, chỉ chớp lát đã làm nó cương cứng lên.

56. Chương 56

Thân thể phản bội khiến Triệu Tĩnh xấu hổ đến mức chỉ muốn cắn lưỡi tự vẫn cho rồi, hắn không tin dưới tình huống này mà mình cũng sẽ cương. Bây giờ hắn chỉ thầm nghĩ muốn chết mà thôi.

“Ừ ư...” Yết hầu một lần nữa lại bị cự vật đâm vào, một luồng chất lỏng nóng rực phun ra, khiến Triệu Tĩnh sắc đến thở không nổi mà ngất đi.

Đại Sơn rút hung vật ra, buông đầu Triệu Tĩnh xuống, nhìn đầu Triệu Tĩnh lệch sang một bên, miệng đầy chất lỏng màu trắng theo khóe miệng chảy xuống, cộng thêm khuôn mặt tuần tú đỏ ửng, thoạt nhìn vô cùng mê hoặc.

“Hắn sẽ không chết đấy chứ? Huynh tìm đệ đến làm cùng có sao không?”

“Yên tâm, không chết được đâu, chỉ bất tỉnh thôi mà, hướng hồ, nhìn bộ dáng của hắn là biết, đây không phải là lần đầu tiên đâu. Dù sao người kia chỉ bảo chúng ta đừng chơi đùa chết hắn, cũng không nói ta không được tìm thêm người... Đệ xem, cái thứ kia của người lại cương lên rồi kìa, chẳng lẽ không muốn tiếp tục?”

“Đừng nói đùa, lão đệ có làm cả buổi cũng không thành vấn đề!”

Tháng hai khí trời thường bị bao phủ bởi âm vũ sương mù dày đặc, khiến kẻ khác không có ý định ra ngoài du ngoạn.

Triệu Hồng Lâm cũng vậy, y ngăn người trong thư phòng, cái gì cũng không muốn nghĩ tới, nhưng trong lòng thỉnh thoảng lại cảm thấy bức rứt khó chịu, y đứng dậy đi đi lại lại. Cho dù dùng nội công tâm pháp cũng không cách nào yên tĩnh được, cuối cùng khó chịu quá, y đành phải gọi quản gia vào giúp y mài mực, để y luyện chữ tĩnh tâm.

Bút hạ, nhưng hiện ra không phải chữ, mà là một bức tranh. Người trong tranh có một khuôn mặt u buồn, mi tâm nhú lại, trông vô cùng ưu sầu.

Là hoàng đế Triệu Tĩnh?

Đừng nói đến quản gia đang mài mực ở bên, mà ngay cả Triệu Hồng Lâm cũng sửng sốt, sao mình lại vẽ ra khuôn mặt Triệu Tĩnh thế này?

Oán hận mà vút bút long đi, Triệu Hồng Lâm xé nát bức tranh. Đang trong cơn giận dữ, chợt nghe bên ngoài có người hô bắt thích khách, không khỏi cười lạnh. Ban ngày ban mặt mà cũng dám tới Cẩn vương phủ giương oai, không muốn sống nữa sao?

Y phi thân ra cửa sổ, làm bụi hồng trang trí bên ngoài rung lên.

Đi vào vườn, gương mặt nhìn hắc y nhân bịt mặt đứng ở nóc nhà đối diện, thân hình nhẹ nhàng, khinh công cũng thuộc dạng khá. Y liếc mắt ý bảo bọn thị vệ không cần đuổi theo, còn mình thì phi thân như sao băng đuổi theo người kia, nháy mắt đã biến mất.

Hắc y nhân tựa hồ biết khinh công của y tuyệt hảo, cho nên cố hết sức nhảy về những nơi hẻo lánh để núp. Triệu Hồng Lâm mặc dù tiến lại gần được người này, nhưng người này hình như vô cùng quen thuộc y, tại thời điểm bị y sắp bắt được, người này lại có thể đào thoát khỏi tay y.

Hai người càng đuổi càng xa, một lúc sau đã tới thành đông.

Nếu để người kia trốn được vào núi thì rất khó bắt, Triệu Hồng Lâm rốt cục cũng thu hồi cái trò chơi mèo đuổi chuột, xuất ra mười thành công lực, như tia chớp mà bắn về phía bóng đen.

Mà hắc y nhân cũng không đơn giản, lắc mình một cái, liền mất đi bóng dáng, đợi đến khi Triệu Hồng Lâm phát hiện, thì hắc y nhân cũng đã ẩn ẩn hiện hiện trên đường lên núi.

Triệu Hồng Lâm cười lạnh một tiếng, vội vàng đuổi theo, y muốn xem người kia có thể chơi đùa cái gì.

Sau mấy lần ẩn hiện, làm Triệu Hồng Lâm sinh nghi, người này như đang dụ y vào bẫy?

Đang muốn quay đầu trở về, đã thấy bên trái sơn đình có hình bóng người đang di chuyển, như sợ kinh động đến đối phương. Triệu Hồng Lâm chân chờ trong chốc lát, người kia cũng không có ý rời đi. Chẳng lẽ muốn dụ y tới nơi này?

Không rõ ý đồ của đối phương, Triệu Hồng Lâm lén lút đi tới, đứng ở một chỗ cách nơi kia khá xa nhìn tình hình. Bỗng một cơn gió thổi tới, mang theo tiếng thở hổn hển như đã thú cũng tiếng rên rỉ đầy *** mỹ, Triệu Hồng Lâm hiểu rõ người trong sơn đình kia đang làm chuyện gì.

“Đừng... buông ta ra... a a...”

57. Chương 57

Đang muốn phát tay áo rời đi, Triệu Hồng Lâm bỗng dừng lại, chần chờ mà tới gần sơn đình. Minh nghe nhầm rồi ư? Sao mình lại nghe thấy thanh âm của Triệu Tĩnh?

Chậm rãi đến gần, rốt cục Triệu Hồng Lâm cũng nhìn thấy rõ tình hình bên trong, bọn họ dĩ nhiên lại ở trên núi đã hợp. Mà bất giờ là người đang bị hai tên đồng thời đưa bốn miệng cùng hậu đình kia lại chính là Triệu Tĩnh. Xem bộ dáng thế này, chắc cũng đã diễn ra một thời gian khá dài.

Triệu Hồng Lâm tức giận, nhưng sắc mặt vẫn không chút thay đổi mà nhìn chăm chăm vào sơn đình, bàn tay nắm chặt, mặc cho móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, y vẫn không cảm thấy có chút đau đớn nào. Nhìn bộ dạng vừa thống khổ lại vừa dục tiên dục tử của Triệu Tĩnh, xem ra hẳn vô cùng hưởng thụ đi? Thật đúng là dê tiện mà!

Triệu Tĩnh cũng không rõ ràng thời gian đã qua bao lâu, chỉ biết cả người mình không còn chút khí lực, nóng đến chết, mồ hôi tuôn ra như mưa. Hậu đình bị quất xuyên liên tục mang tới từng đợt khoái cảm làm hắn không nhận được mà rên rỉ, nhưng miệng lại bị hung vật nhét vào, cũng không biết mình đã nuốt bao dịch thể của bọn họ. Mặc dù trong lòng hắn tràn đầy thống khổ cùng cảm giác tội ác, nhưng từng đợt khoái cảm khiến hắn không tự chủ được mà khom người về phía trước, thân thể lay động như muốn càng nhiều thêm...

Trong朦胧 lung, tựa hồ hắn nhìn thấy ảo ảnh của cửu hoàng thúc.

Triệu Tĩnh cố gắng nhìn, đây không giống như ảo ảnh, không lẽ là cửu hoàng thúc thật sao?

Trong nháy mắt, như một chậu nước đá dội thẳng vào đầu hắn, máu trong người như ngưng lại, rung mình nhìn Triệu Hồng Lâm, Triệu Tĩnh đột nhiên nhớ tới lời y nói: “Nhớ rõ cho ta, nơi này, chỉ có bốn vương mới được tiến vào. Thứ người khác dùng qua, bốn vương tuyệt không chạm tới!”

Lần này, cửu hoàng thúc tuyệt đối sẽ chán ghét mình hoàn toàn rồi. Từ nay về sau, cửu hoàng thúc cũng sẽ không để ý tới mình nữa.

Mặc dù hắn cũng không muốn bị người quyền rũ xinh đẹp như cửu hoàng thúc đặt dưới thân, nhưng nếu chỉ có làm vậy mới được gặp y, hắn cũng có thể tiếp nhận... Mà từ nay về sau, chỉ sợ không còn cơ hội nữa, cửu hoàng thúc sẽ không bao giờ chạm vào hắn, cũng không bao giờ gặp hắn nữa.

Đột nhiên Triệu Tĩnh như nổi điên, dùng hết khí lực còn sót lại mà giãy dụa, hù dọa đến hai người trên thân. Bọn chúng nhìn theo ánh mắt của hắn, thì ra có người đang xem. Bất quá người kia cũng thật là đẹp, mặc dù lạnh lẽo như băng sương nhưng lại tỏa ra mỹ ý mê hoặc lòng người, sắc tâm không khỏi dâng lên, hai tên thở phì phò nói: “Tiểu mỹ nhân, đừng đứng xem như thế, có muốn cùng đến chơi đùa không?”

Triệu Hồng Lâm phảng phất như không nghe thấy bọn chúng nói gì, hai tròng mắt lạnh như băng vẫn chăm chú nhìn Triệu Tĩnh. Cũng không biết y có nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Triệu Tĩnh hay không, mà chỉ lạnh lùng nhếch miệng cười, không chút chần chờ xoay người rời đi.

Y kiên quyết vô tình làm Triệu Tĩnh bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

“Cửu hoàng thúc...” Hung vật trong miệng vừa rút ra, giờ phút này, hắn đã có thể mở được miệng, nhưng thanh âm lại như nghẹn ở yết hầu.

Vốn hắn vẫn không tin đây là do y sắp đặt, nhưng mà... nhưng mà...

Cửu hoàng thúc thật sự hận hắn đến vậy ư?

Y biết rõ hắn thương y, nhưng lại có thể không thêm để ý tới tính mạng của hắn!

Y có biết sau khi nhìn thấy tờ giấy kia, hắn đã vui mừng đến mức nào không, tưởng rằng cứu hoàng thúc có thể tha thứ cho hắn, hoặc ít nhất là không hận hắn nữa... Một lòng hy vọng, đến tận cùng chỉ là thương tổn vô tận cùng tuyệt vọng!

Người mà hắn dùng cả tính mạng để yêu, lại đối xử với hắn như vậy.

Lúc này, Triệu Tĩnh thật đã tâm tàn ý lạnh.

Cứ để hắn chết đi! Hắn đã không còn lý do cùng dũng khí để sống sót nữa rồi!

58. Chương 58

Bầu trời u ám, gió lạnh ẩm ướt.

Triệu Hồng Lân trở về vương phủ, khuôn mặt tuyệt sắc vốn khiến người ta cảm thấy vui vẻ nay còn âm u hơn cả sắc trời. Hai tròng mắt câu hồn giờ phút này như ngọn lửa đủ để đốt cháy tất cả, nhưng mà, khi vừa tiếp xúc với nó, lại như rơi vào hầm băng nghìn năm, lạnh đến mức làm người ta đông cứng lại.

Vương gia đáng sợ như vậy, người trong vương phủ mới lần đầu nhìn thấy. Kể cả khi vương phi chết, bọn hắn cũng không thấy thần sắc điên cuồng như muốn hủy diệt hết thảy của vương gia lúc này. Vì vậy, đám hạ nhân thấy y là nhân tiện tránh đi, trốn được cứ nên trốn, ai cũng không muốn bị vương gia ăn sống nuốt tươi.

Cho dù vương gia tự nhốt mình trong thư phòng, bọn hạ nhân vẫn không dám gây ra chút tiếng động nào, nơm nớp lo sợ mà tự làm tròn bổn phận của mình. Tối lúc dùng bữa tối, vương gia vẫn không ra, bọn hạ nhân lại không dám vào gọi, ngay cả quản gia cũng lau lau mồ hôi lạnh đi qua đi lại trước cửa thư phòng, không biết có nên vào hay thôi.

Cần vương phủ bị bao phủ bởi bầu không khí đáng sợ, mà trong cung, không, xác thực phải nói là Thanh Trữ cung, lúc này lại im ắng đến mức đáng nghi ngờ.

Sau khi dùng bữa trưa xong, hoàng thượng đã đi nghỉ ngơi, bây giờ đã tới giờ dùng cơm tối, mà vẫn không thấy xuất hiện. Tiểu Hòa với Tiểu Thuận đứng ở ngoài nhằm chán đến chết, lúc này mới cảm thấy có gì không ổn. Vội vàng chạy vào tẩm cung xem xét, thấy long sàng vẫn gọn gàng, nào có bóng hình của hoàng đế?

Tiểu Hòa sốt ruột há mồm gào thét thị vệ, lại bị Tiểu Thuận che kín miệng, ý bảo hắn tỉnh táo lại. Tiếp theo liền ở trong cung tìm kiếm.

“Người làm gì vậy?” Tiểu Hòa gấp đến độ sắp khóc, thấy hắn còn đang loay hoay cái gì đó, rất muốn mở miệng mắng to một trận.

Tiểu Thuận tiếp tục tìm kiếm, cũng không quay đầu lại: “Tối hôm qua không phải có một phong thư sao? Ta có liếc nhìn, hình như là ai đó hẹn hoàng thượng gặp mặt, có thể hoàng thượng đã đi gặp rồi! A! Tìm được rồi!” Tiểu Thuận mở tờ giấy bị vò nát ra, vừa nhìn, sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét.

“Không ổn rồi! Là Cần vương!”

“Cái gì? Làm sao bây giờ? Hoàng thượng liệu có sao không? Oa oa...” Tiểu Hòa nước mắt nước mũi chảy tèm nhèm mà khóc lớn.

Tiểu Thuận lấy cái khăn sạch lau cho hắn, rồi nói: “Được rồi, đừng khóc nữa, để ta nghĩ xem sao...”

Tiểu Hòa quả nhiên nghe lời không khóc nữa, phải chịu thôi, ai bảo Tiểu Thuận thông minh chín chắn hơn hắn, lần nào nghe hắn nói cũng đúng.

Vì vậy Tiểu Thuận rất nhanh lâm vào suy tư, Cần vương hẹn hoàng thượng buổi trưa ở sơn đình thành đông, bây giờ đã gần giờ mẹo, cũng đã phải về rồi chứ, sao giờ vẫn không thấy đâu? Chẳng lẽ...

Bọn họ không phải gặp nhau một mình sao? Hừ, Cần vương mỗi lần gặp hoàng thượng còn có thể làm gì chứ!

Cất tờ giấy vào lòng, Tiểu Thuận kéo Tiểu Hòa chạy nhanh tới Cấn vương phủ.

Người của Cấn vương phủ thấy bọn họ, tất nhiên phải lấy lễ tiếp đãi, vừa nghe bọn họ muốn gặp vương gia, sắc mặt bọn họ đều đại biến. Chần chờ một chút, không biết có nên nói cho bọn họ biết, mấy ngày gần đây không nên đến gần vương gia không nhỉ? Nếu không chắc chắn sẽ như đồng đồ cổ trang trí trong thư phòng mà tan xương nát thịt.

Tiểu Hòa không chờ được, vội vàng la lên: “Mau... mau dẫn chúng ta đi gặp... gặp vương gia! Nếu chậm trễ đại sự... các người chắc chắn sẽ mất đầu!”

“Vương gia đang ở thư phòng...” Nếu hắc đã nói như vậy, hạ nhân vương phủ đành phải đưa bọn họ đi thôi.

Tới chỗ cách thư phòng khoảng năm trượng, đám hạ nhân không chịu đi tiếp, mà chỉ giơ tay chỉ về cánh cửa phía sau rừng trúc, nói: “Vương gia ở bên trong...”

Không rõ vì sao bọn họ lại sợ như thế, Tiểu Thuận cùng Tiểu Hòa vội vàng chạy vào thư phòng, tới cửa mới dừng lại. Nơi này tựa hồ như mới xảy ra đại chiến?

Đừng nói thư phòng không còn thứ nào, mà ngay cả cửa cũng khó tìm được nơi đặt chân.

Nhìn vào bên trong, chỉ thấy thân hình thon nhỏ đứng đó, tuy xung quanh đầy đất bừa bãi, nhưng vẫn xinh đẹp như một bức tranh. Mà bọn hắc cũng không có thời gian thưởng thức cảnh đẹp, cũng không rảnh để ý người kia đang tản mát ra sát khí dọa người, mà chỉ tập trung tìm kiếm bóng dáng của hoàng thượng!

“Cấn vương...”

Nghe thấy có người không sợ chết mà có dũng khí gọi y, Triệu Hồng Lân chậm rãi quay đầu lại. Ánh mắt đỏ rực như máu sau khi nhìn thấy hai người mới tới đã đỡ hơn, thoáng cái đã đổi thành ánh mắt lạnh như băng.

Tiểu Thuận và Tiểu Hòa vô thức run lên. Lạnh quá! Nhưng Tiểu Thuận vẫn kiên trì hỏi: “Vương gia, cho hỏi hoàng thượng đâu ạ?”

Vừa nghe thấy hai chữ hoàng thượng, quanh thân Triệu Hồng Lân như phát ra ngọn lửa thiêu đốt. Nhưng rất nhanh, lại lạnh lùng như cũ, ánh mắt khinh bỉ nhìn xuyên thấu qua bọn họ, lạnh lùng nói: “Bây giờ hắc đang sung sướng như thần tiên đấy!”

“Cái gì?”

“Ta nói, các người tìm hoàng thượng sao không tìm trong cung, lại chạy tới vương phủ tìm cái gì!” Triệu Hồng Lân nhìn họ chằm chằm, ý tứ là nhanh rút đi!

Tiểu Hòa sợ đến phát run, còn Tiểu Thuận vẫn cố gắng trấn tĩnh, lấy tờ giấy trong lòng ra đưa cho y: “Hoàng thượng không phải đi gặp ngài sao? Bây giờ hoàng thượng còn chưa hồi cung, nếu không đến chỗ ngài hỏi thì đi đâu đây?” Dù sao hắc cũng không vừa mắt Cấn vương, ngữ khí cũng không cung kính lắm.

Vừa mở tờ giấy ra, Triệu Hồng Lân sắc mặt đại biến, đen rồi lại trắng, trắng rồi lại xanh không còn chút máu. Một lúc sau mới lấy lại tinh thần, ngay cả một câu cũng không nói, chỉ dùng khinh công tuyệt đỉnh phá cửa sổ bay về phía thành đông. Người qua đường chỉ thấy có bóng dáng lóe qua, nhưng nhìn kỹ lại không thấy bóng người nào, còn tưởng đã gặp quỷ rồi.

59. Chương 59

Lúc đến sơn đình, Triệu Hồng Lân chỉ thấy một khối thân thể xích lỏa nằm trên thạch bàn không nhúc nhích.

Vội vờ phi thân tới, nhìn Triệu Tĩnh đã mất đi tri giác, cả người phát tím, dịch thể dính đầy người, hạ thể tràn ngập vết máu, khoe miệng cũng chảy ra hỗn hợp tơ máu cùng chất lỏng màu trắng...

“Hoàng thượng... Tĩnh nhi.... Tĩnh nhi...”

Triệu Hồng Lân run rẩy vươn tay, sắp chạm vào thân thể của hắn lại ngừng lại, trong lòng không hiểu sao vô cùng sợ hãi... Run rẩy ôm lấy hắn, thân thể lạnh lẽo làm y kinh hãi không thôi. Vươn tay dò xét khí tức, may là vẫn còn thoi thóp, y vội vàng truyền chân khí nào, rồi cởi áo vây lấy thân hình của Triệu Tĩnh, sau đó bay thẳng về Cần vương phủ.

Đụng phải Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận đang ở gần cửa thành, y vội vàng hét lên: “Mau đi tìm thái y! Nhanh!” Cũng không trông nom có thể đụng phải người đi đường hay không, y lại dùng khinh công bay vút về Cần vương phủ.

Ôm Triệu Tĩnh vào tấm phòng, một bên gào thét gọi người mau đun nước nóng, một bên đặt hắn trên giường, Triệu Hồng Lân xé ống tay áo lau thứ dơ bẩn trên khóe miệng hắn. Chỉ chốc lát sau, nước nóng tới, Triệu Hồng Lân thò tay xem thử, lập tức phẫn nộ gào: “Nước nóng như vậy, các người muốn bỏng chết người à.”

Sau khi bỏ thêm nước lạnh, y lại cảm thấy lạnh quá, thật vất vả cho thêm đủ thứ vào đến khi y không chê mới thôi. Triệu Hồng Lân ôm lấy Triệu Tĩnh vào thùng tắm, thấy bốn hạ nhân còn đứng ở đó, không khỏi trừng mắt: “Các người đứng đây làm gì! Ra ngoài! Chuẩn bị thêm một thùng nước ấm lại đây!”

Bốn tên hạ nhân chạy như bay ra ngoài, hôm nay tính tình vương gia thật nóng nảy, nhìn cái gì cũng thấy chướng mắt.

Đặt Triệu Tĩnh vào trong thùng, kéo áo ngoài đang bao lấy hắn ra, Triệu Hồng Lân tự tay lau rửa cho hắn. Nghĩ đến trong cơ thể hắn còn dịch thể, Triệu Hồng Lân nâng hắn lên để ghé vào người mình, cũng không để ý quần áo mình đã bị ướt đầm.

Ngón tay y đang muốn duỗi vào hậu huyết của Triệu Tĩnh, nhưng lại nhìn thấy hậu huyết sưng đỏ đầy máu, không đành lòng chạm vào, trong lòng bỗng cảm thấy đau đớn... Nhưng nếu không rửa sạch, chỉ sợ hắn càng thống khổ hơn.

Cẩn thận êm ái mà luồn vào, Triệu Hồng Lân nín thở, sợ động tác của mình đã thương đến hắn.

Có thể là do đã chết lặng, Triệu Tĩnh tựa hồ không có bất cứ tri giác gì, động cũng không động một cái, hừ cũng không hừ một tiếng.

Dường như hắn đã nuốt không ít dịch thể?

Nhớ lại tình cảnh lúc ấy, hai mắt Triệu Hồng Lân đỏ lên. Nhưng bây giờ không phải là lúc y phát hỏa. Ôm lấy Triệu Tĩnh ra ngoài, vì hắn mà lau khô thân thể, vừa mở cái miệng hắn ra, vươn tay vào yết hầu, ép hắn phun ra uest vật trong dạ dày. Lúc này, một thùng nước ấm khác cũng được nâng đến. Triệu Hồng Lân kêu bọn hạ nhân để bên ngoài rồi cút ngay, còn y một mình khiêng thùng nước vào, vì Triệu Tĩnh mà tẩy rửa lại lần nữa. Cảm thấy thân thể hắn vẫn lạnh lẽo, Triệu Hồng Lân dùng chăn bông bao lấy hắn, lo lắng chờ đợi ngự y.

Bình thái y đã già lắm rồi, lại bị Tiểu Hòa như đòi mạng gọi đến, thở không ra hơi chạy tới, trực tiếp vào tắm phòng thượng được cho Triệu Tĩnh.

Lần này tình hình còn nghiêm trọng hơn nhiều so với các lần trước, bởi vì hàn khí xâm nhập lục phủ ngũ tạng, nếu không có Cần vương liên tục truyền chân khí vào, chỉ sợ đã sớm thăng thiên rồi.

Mà lúc này, Triệu Tĩnh đang sốt cao, hôn mê bất tỉnh, miệng không ngừng hô: “Cửu hoàng thúc, cứu ta...”

Triệu Hồng Lân cầm lấy tay hắn, vì hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, nhẹ nhàng nói: “Tĩnh nhi tĩnh lại, cửu hoàng thúc ở đây, Tĩnh nhi...”

Chỉ là Triệu Tĩnh căn bản không nghe thấy, vẫn liên tục hôn mê.

Bất quá, lúc này đã vào đêm, hoàng thượng không có trong cung tự nhiên khiến mọi người sốt ruột ồn ào. Tìm một lúc lâu không thấy bóng dáng, hoàng hậu thoát nhìn như sắp bão nổi, sai người tìm từng góc ngách. Sau có thị vệ báo lại, lúc này thiếp thân thái giám của hoàng thượng là Tiểu Hòa và Tiểu Thuận lôi kéo Bình thái y vội vã chạy tới Cần vương phủ.

Hoàng hậu nghe thấy, sắc mặt thay đổi, lập tức gọi người chuẩn bị kiệu tới đó.

Hoàng hậu đến, Triệu Hồng Lâm cũng không hành lễ, chỉ nắm tay Triệu Tĩnh, một tay tiếp nhận khăn ướt Tiểu Thuận mang tới để lau mồ hôi cho hắn, trong mắt căn bản không có người khác tồn tại.

Hồng Linh cũng không trách y vô lễ, thấy Triệu Tĩnh mặt không còn chút máu nằm trên giường, không khỏi sợ hãi hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra? Hoàng thượng sao lại như vậy? Các người trả lời cho ta!”

Trả lời? Bảo bọn hắn trả lời thế nào đây?

Tiểu Hòa hai mắt sững đờ đứng một bên, nước mắt không ngừng chảy xuống. Tiểu Thuận đen mặt, sau khi đưa khăn ướt cho Triệu Hồng Lâm, đôi mắt cũng chưa từng rời khỏi y. Ánh mắt nếu có thể giết người, chỉ sợ Triệu Hồng Lâm đã sớm chết trăm ngàn lần rồi. Bình thái y không có ở đây, nên y tự mình bôi thuốc cho Triệu Tĩnh.

“Vương gia!” Hồng Linh bước tới bên người Triệu Hồng Lâm, ánh mắt như mũi tên bắn về phía y, lạnh lùng hỏi: “Sao hoàng thượng lại ở phủ người, còn biến thành bộ dạng này? Người chung quy cũng phải cho ta một lời giải thích chứ?”

Triệu Hồng Lâm sững người một chút, quay đầu nhìn chằm chằm Hồng Linh, ánh mắt trở nên sắc bén: “Hoàng hậu nương nương, xin thứ cho vi thần không cách nào giải thích được. Nương nương nên chờ hoàng thượng tỉnh lại, rồi để hoàng thượng chính miệng nói cho nương nương.”

“Người...” Hồng Linh nhú mi, trầm giọng nói: “Vương gia, hoàng thượng thành như vậy, lại nằm ở vương phủ của người, bổn cung nghi ngờ người mưu hại hoàng thượng, ý đồ soán vị.”

“Hoàng hậu nương nương, những lời này thật oan uổng cho vi thần. Nếu vi thần thật sự muốn mưu hại hoàng thượng, thì tại sao lại kêu Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận đi tìm thái y? Mong hoàng hậu minh giám.”

60. Chương 60

“Vậy hoàng thượng vì sao lại ở phủ của người, lại vì sao mà gặp chuyện không may, chung quy vương gia có lời giải thích rõ ràng chứ?”

“Hoàng hậu...” Triệu Hồng Lâm đột nhiên đứng lên, đủ cao hơn Hồng Linh nửa cái đầu, từ trên cao kiêu ngạo nhìn nàng: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tin tưởng không ai rõ ràng hơn hoàng thượng. Từ kim khẩu của hoàng thượng, chắc chắn sẽ làm nương nương tin phục.”

Hồng Linh cứng đờ hồi lâu, vốn định gọi Ngự Lâm quân bắt y, nhưng lại nghĩ mình không có bằng chứng. Mà trong triều có gần một phần ba đại thần theo phe y, có muốn làm gì y cũng không được. Hôm nay đành mang hoàng thượng hồi cung trước rồi tính vậy.

Nhưng Triệu Hồng Lâm phản đối, cho rằng hoàng thượng có thương tích trong người, không nên di chuyển.

Chỉ là, ngự y nói có thể, dù bị ánh mắt của y trừng đến sợ rớt mật, nhưng ông nghĩ hoàng thượng ở đây mới càng nguy hiểm hơn. Cho nên Triệu Hồng Lâm chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đem Triệu Tĩnh đi.

Đột nhiên tĩnh lặng, Triệu Hồng Lâm có cảm giác không biết theo ai, tâm tư sớm đã bay vào hoàng cung. Ở trong cung có Tiểu Hòa, Tiểu Thuận cùng thái y chăm sóc, chắc hẳn không sao đâu.

Ngơ ngác đứng nhìn đục thùng đã lạnh ngắt, nhớ lại Triệu Tĩnh bị người khác lăng nhục, cơn phẫn nộ cùng cảm giác bị phản bội dấy lên trong lòng y, sau lại được thay thế bởi lo âu cùng thương tiếc, đau lòng...

Vì sao y lại có cảm giác này? Đối với Triệu Tĩnh, y chỉ cần lãnh khốc và vô tình. Không phải từ trước đến nay, y vẫn làm thế sao? Vậy mà giờ đây, trái tim y lại tâm phiền ý loạn, ngực như bị cái gì đó đè lên, cơ hồ làm y không thể thở nổi.

“Ừm.” Bọt nước văng tung tóe, người trong thùng hai tay che mặt không nhúc nhích, mặc kệ dù nước đã lạnh như băng.

Nửa đêm, Triệu Hồng Lâm vẫn không kiểm chế được, đành chạy tới Thanh Trữ cung.

Trước giường, hoàng hậu mặc bộ váy tím, nắm lấy tay Triệu Tĩnh mà khóc, ngóng trông hắn tỉnh lại.

Triệu Hồng Lâm đứng trong góc, không tiếng động mà nhìn, mà chờ, nhưng chờ mãi hoàng hậu cũng không về nghỉ ngơi. Cho đến trời sáng, y mới mang theo cô đơn cùng ưu sầu mà rời khỏi cung.

Ba đêm liền, Triệu Hồng Lâm cũng chỉ đứng trong góc, nhìn hết thấy bên trong.

Hoàng hậu cũng đã ba ngày ba đêm chưa chợp mắt để chăm sóc hoàng thượng. Triệu Tĩnh đã hạ sốt, thái y cũng đã chẩn đoán là không sao, chỉ chờ hoàng thượng tỉnh lại. Ông cũng khuyên hoàng hậu nên trở về, nếu cứ tiếp tục, chỉ sợ hoàng thượng thì tỉnh lại, còn hoàng hậu sẽ ngã xuống mất thôi.

Đợi đến khi hoàng hậu trở về, thái y, Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận lại kiên trì một hồi, rốt cục, ba ngày một mệt quá độ khiến bọn họ ngủ thiếp đi.

Bóng đen thoảng một cái, đứng ở trước giường, ngón tay thon dài xoa xoa khuôn mặt gầy gò, cùng đôi môi trắng bệch không còn chút máu của Triệu Tĩnh... Trong lòng đau đớn không cách nào thở nổi...

“Vương gia!” Thái y nửa ngủ nửa tỉnh, cảm thấy có người tiến vào, liền mở mắt ra. Nhìn thấy Triệu Hồng Lâm, ông không khỏi trừng mắt gọi một tiếng, khiến Tiểu Hòa, Tiểu Thuận cũng tỉnh lại, ba người nhát tề cùng trừng y.

Triệu Hồng Lâm cũng không trông nom bọn họ, chỉ hỏi: “Thái y, hoàng thượng khi nào mới tỉnh lại?” Hắn hôn mê cũng lâu quá rồi đi, giờ cũng đã hạ sốt, đến lúc phải tỉnh rồi chứ.

Nghe vậy, thái y mặt đầy sầu lo nói: “Hoàng thượng đáng lẽ phải tỉnh từ hôm qua. Nhưng mà... dù thân thể hoàng thượng đã không sao, nhưng nguyên nhân đến nay vẫn bất tỉnh, lão phu đoán là do hoàng thượng chịu đả kích quá lớn, tâm lý đã tan vỡ, tuyệt vọng không muốn tỉnh lại nữa! Hoàng thượng có thể vĩnh viễn... sẽ không tỉnh lại...” Vừa rồi ông nói với hoàng hậu chỉ là đang an ủi nàng thôi.

Vĩnh viễn sẽ không... tỉnh lại?

Triệu Hồng Lâm sững sốt, lắc lắc thái y: “Bình thái y, ngươi là ngự y, nhất định có biện pháp làm hoàng thượng tỉnh lại, đúng không? Thái y...”

Bình thái y đã già, lại bị y lắc như vậy, cơ hồ sắp bất tỉnh. May mà có Tiểu Thuận cứu ông từ trong tay Triệu Hồng Lâm ra, ông lạnh lùng trừng mắt nói: “Vương gia, lão phu chỉ biết chữa bệnh, không biết chữa trái tim. Tâm bệnh phải có tâm dược mới chữa được!” Nếu không phải người đối xử với hoàng thượng như vậy, hoàng thượng sẽ như hôm nay ư? Bây giờ còn nước mắt cá sấu cho ai coi!

Triệu Hồng Lâm quay đầu, ngơ ngác nhìn người đang nằm trên giường không nhúc nhích...

Đả kích hắn, trả thù hắn, khiến cho hắn thừa nhận thống khổ vô tận, hành hạ hắn, bức hắn đến tuyệt cảnh, đây chẳng phải kết quả y muốn sao? Nhưng khi nghe Triệu Tĩnh vĩnh viễn không thể tỉnh lại, trái tim y sao lại đau đớn thế? Đau đến nỗi y muốn khóc... Y đáng cao hứng, đáng cười to chứ, rốt cục y đã báo thù cho Ngọc Diệp được rồi.

Bỗng nhiên, Triệu Hồng Lâm kinh ngạc. Y không ngờ mình đã quên dung nhan của Ngọc Diệp, cố gắng lục soát trí nhớ trong đầu, nhưng thoảng hiện ra, lại là khuôn mặt của Triệu Tĩnh. Triệu Tĩnh của quá khứ, Triệu Tĩnh luôn nở miệng cười ngây thơ, ngọt ngào mà gọi cứu hoàng thúc... Nhưng mà quá khứ cũng không còn tồn tại nữa, giờ đây tràn đầy trong đầu y chỉ toàn là khuôn mặt bi thương tuyệt vọng, thống khổ u buồn... đan xen với ngôn ngữ trẻ thơ: “Cứu hoàng thúc, chờ Tĩnh Nhi lớn lên sẽ lấy thúc. Cứu hoàng thúc, thúc phải đợi Tĩnh Nhi lớn lên đó nha...”

Chỉ có điều, y lại coi đó là câu nói vớ vẩn của trẻ con, thậm chí còn đồng ý với hắn... Thẳng đến khi y cưới Ngọc Diệp, Triệu Tĩnh mới không nói nữa. Khó trách mỗi lần nhìn thấy Ngọc Diệp, hắn đều tức giận, mà y lúc đó chỉ nghĩ là do Triệu Tĩnh không hợp với Ngọc Diệp mà thôi... Y bây giờ mới vững tin, từ khi đó Triệu Tĩnh đã yêu y rồi, vẫn yêu y... cho dù y hành hạ hắn tới mức nào, hắn vẫn không thay đổi. Si tình cố chấp như thế, nặng đến nỗi làm cho y bắt đầu hoài nghi chính mình, hoài nghi mình đáng giá để hắn nỗ lực thế sao?

61. Chương 61

Nhìn người trên giường không hề hay biết, y âm thầm thề, nhất định phải tra ra ai có dũng khí dám lấy danh nghĩa của y lừa gạt Triệu Tĩnh. Y nhất định sẽ phải cho kẻ đó nhận lấy hậu quả thảm khốc.

Thân ảnh màu đen mang theo khí tức khó hiểu lướt đi.

Sau cơn mưa trời lại sáng, nhưng có người lại không cho rằng như vậy.

Mở báo án do quan phủ nhận được ra, hạ lưu Tây Khê phát hiện ra hai thi thể nam. Bởi vì bị ngâm trong nước quá lâu mà bắt đầu hư rữa thối nát, không thể suy đoán chính xác thời gian tử vong được, chỉ có thể bằng kinh nghiệm mà ước chừng hai nạn nhân chết từ bảy ngày trước. Sau khi có người đến nhận, hai nạn nhân được biết là hai tên lưu manh, thường trà trộn vào hoa phố làm điều bất lương.

Nói cách khác, động cơ án này cùng người hiềm nghi rất khó tra được. Ai mà biết bọn họ đắc tội với những người nào?

Triệu Hồng Lân nghe thủ hạ bẩm báo, mặt mày nhẵn lại. Thì ra hai tên khốn nạn này đã bị người diệt khẩu. Khó trách người của y tìm mãi không ra. Nhưng nếu đầu mối bị đứt đoạn thế này, bảo y làm sao cam tâm? Y phân phó kẻ dưới tra xem trong nhà bọn họ còn ai không, nếu tra được, lập tức hồi báo.

Bàn tay chống trán, đầu óc Triệu Hồng Lân lại bay vào trong cung. Tám ngày rồi Triệu Tĩnh vẫn hôn mê chưa tỉnh, lẳng lặng nằm trên giường, dựa vào được vật cùng thức ăn lỏng để duy trì...

Chẳng lẽ thật sự hần không muốn tỉnh lại sao? Thật sự vĩnh viễn cũng không hồi tỉnh ư?

Tin tức hoàng thượng bệnh nặng lan truyền khắp kinh thành. Mấy ngày nay, chủ đề triều thần bàn luận đều xoay quanh việc trục xuất thái tử hiện tại, lập Triệu Kiến Thành làm thái tử mới. Nhưng người nắm giữ quyền quyết sách trong triều là trung thư lệnh và binh bộ thượng thư, lại bộ thượng thư lại không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn cuộc phân tranh.

Tứ vương gia đang trấn thủ biên quan, hai ngày trước đã khoái mã trở về.

Có người đoán là do hần ước mơ ngôi vị hoàng đế, trong lòng mọi người, tứ vương gia cùng Cần vương vốn là hai đối thủ lớn nhất cạnh tranh ngôi vị hoàng đế.

Hoàng hậu vẫn canh giữ trước giường bệnh, ngày nào cũng rơi lệ đầy mặt, ngự y cũng đã nói chân tướng cho nàng biết.

Nhìn người trên giường không còn chút nhân khí nằm đó, nàng bỗng cảm thấy hối hận. Nếu sớm biết sẽ hại hoàng thượng thành như vậy, nàng sẽ không làm... Nàng chỉ muốn Triệu Hồng Lân không dây dưa với hoàng thượng nữa, càng muốn làm cho hoàng thượng hoàn toàn mất hết hy vọng với Triệu Hồng Lân. Như vậy nàng sẽ có cơ hội... Nhưng mà, nhưng mà, kết quả thế này... Không, hết thảy đều do Triệu Hồng Lân gây ra!

Hồng Linh nổi giận cầm kiếm quát lớn: “Đây đều là lỗi của Triệu Hồng Lân! Ta không thể không giết hần!”

“Hoàng hậu nương nương xin bớt giận...”

Tiểu Hòa với Tiểu Thuận khuyên nàng, muốn đoạt lại bảo kiếm trong tay nàng, lại bị nàng quát tránh ra, rồi cầm kiếm nổi giận dùng dũa đi ra ngoài.

“Hoàng hậu nương nương... Hoàng, hoàng thượng! Hoàng thượng tỉnh rồi!” Tiểu Hòa không biết là do cao hứng hay sao, đột nhiên òa khóc lớn.

Hoàng thượng tỉnh rồi?

Hồng Linh cất kiếm vào bao, vội vàng xoay người chạy tới bên giường. Quả nhiên Triệu Tĩnh đã mở mắt.

Mặc dù mờ mịt vô hồn, nhưng khóe mắt lại chảy xuống một hàng lệ...

Cho dù y đối với mình tàn nhẫn, nhưng mình vẫn không cách nào không để ý tới. Đến khi nghe thấy Hồng Linh muốn giết y, hần lại vì y mà lo lắng...

Hồng Linh cũng cảm thấy trái tim băng giá! Hoàng thượng vì Triệu Hồng Lâm, có thể hy sinh bất cứ thứ gì sao?

Vậy nàng là gì? Trong lòng hoàng thượng, nàng có chiếm được chút nào không?

62. Chương 62

Hoàng đế tỉnh lại, cuộc chiến thái tử giữa các đại thần tạm thời chấm dứt.

Năm ngày sau, hoàng đế mang theo bệnh tật vào triều, thỉnh thoảng lại ho khan mấy tiếng cùng bộ dạng gầy gò, làm cho chư thần âm thầm lo lắng cho long thể.

Quả nhiên, việc lập thái tử cần phải làm gấp.

Nghe đại thần nhắc lại việc cũ, hoàng đế đã nhú mồm, lạnh lùng nhìn về phía thần tử phía dưới, khí tức uy nghiêm có chút suy giảm do thân thể đang mang bệnh.

Sau khi chúng thần không nói nữa, hoàng đế liền tuyên bố bãi triều, trước khi đi còn gọi tứ vương gia theo hần đến Ngự Thư phòng.

Nguyên lai sau khi tỉnh lại, Triệu Tĩnh đã lập tức triệu kiến Triệu Kỳ, để hần đi thăm dò tông tích hai tên Đại Sơn và Côn ca. Bởi vì việc này hần không thể để Hồng Linh biết, cho nên hần không thể kêu người của Hồng gia đi thăm dò. Người duy nhất mà hần tín nhiệm, chỉ còn mỗi tứ ca Triệu Kỳ.

Nhưng Triệu Kỳ mang về đáp án làm cho hần không biết nên thất vọng hay may mắn, hai người đó ngày hôm sau đã chết, có thể thấy là do bị người diệt khẩu. Giờ có muốn tra ra kẻ đầu sỏ, chỉ sợ cũng khó.

Trong thâm tâm, hần vẫn hy vọng kẻ chủ mưu không phải Triệu Hồng Lâm, cho dù đã có chứng cứ xác thực.

Bất quá, hần đã không còn muốn gặp Triệu Hồng Lâm nữa. Bởi mỗi lần nhìn thấy y, sẽ làm cho hần nhớ tới hình ảnh hôm đó... Nhưng mỗi ngày lâm triều, bọn họ lại gặp nhau, tầm mắt y một khắc cũng không rời khỏi người hần. Triệu Tĩnh không dám nhìn, sợ rằng trong mắt y chỉ còn khinh bỉ. Từ xưa tới nay, hần vẫn hy vọng tầm mắt của cửu hoàng thúc có thể vĩnh viễn ở trên người mình, nhưng giờ phút này, hần càng hy vọng cửu hoàng thúc như trước kia, luôn coi hần như không tồn tại.

Có như vậy, hần mới có thể làm cho chính mình không để ý tới y, ít nhất hần còn có thể ở trước mặt trăm quan mà tự dối mình dối người để duy trì tôn nghiêm đế vương. Nếu không, hần còn lại cái gì? Một khối thân thể trống rỗng, ngay cả trái tim cũng đã bị kéo ra!

Triệu Hồng Lâm cũng rõ ràng hần đang trốn tránh. Vốn đã quen bị ánh mắt nóng rực của hần nhìn chăm chú, nhưng mấy ngày gần đây, ánh mắt hần chỉ còn lại hờ hững, làm cho Triệu Hồng Lâm cảm thấy buồn vô cớ...

Gần đây, suy nghĩ của y vẫn xoay quanh Triệu Tĩnh, bộ dáng bị thương gần chết của hần, nhất là ánh mắt khi hần nhìn y, thỉnh thoảng lại hiện lên trước mắt, cả lúc hần chỉ trích y lãnh khốc vô tình rồi đi khi đó!

Nhưng mà, thì tính sao? Y không cần phải cảm thấy áy náy mới đúng?

Vì sao trong lòng lại cảm thấy tự trách thế này? Đây cũng đâu phải lỗi của y.

Giống như người nghiện, mỗi khi đêm xuống, Triệu Hồng Lâm sẽ không tự chủ được mà lên vào cung, yên lặng đứng ở một bí mật gần đó, nhìn hần bị ác mộng quấy nhiễu, y sẽ nắm lấy tay hần, nhẹ giọng mà trấn an, cho đến khi hần yên giấc.

Triệu Hồng Lâm không khỏi mê man, rốt cuộc y đang làm cái gì đây?

Tâm ý cũng sáng tỏ, nhưng lại bị giấu đi, y cảm thấy bất an, cho nên không muốn nhìn nhận tình cảm dưới đáy lòng này.

Y tự nói với bản thân, dù sao bọn họ cũng là chú cháu, cho dù cừ hận đến mấy, vẫn chảy chung một dòng máu. Cho nên, quan tâm lo lắng đến hần cũng là chuyện thường tình.

Trăng tròn tháng bảy, bầu trời đêm không mây, trăng tròn vành vạnh tỏa ánh sáng bạc xuống mặt đất.

Gió đêm thổi qua, mang theo không khí mát mẻ.

Thị vệ thủ cửa phụ hoàng thành đang âm thầm phát run. Mới vừa rồi, trong nháy mắt, trên đỉnh đầu bọn họ tựa hồ có một bóng đen bay qua. Bọn họ trợn to mắt nhìn lại, nào thấy bóng dáng ai đâu? Sau đó bọn họ lại nghĩ, hôm nay 15 tháng 7, khó tránh có thứ không sạch sẽ đi tới đi lui...

A di đà phật!

Vài người vội vàng niệm để trừ tà.

“Các người làm cái trò gì thế?” Hồng Tích mang theo một đội cấm quân tuần tra tới đây, không ngờ lại nhìn thấy đám thủ vệ đang quỳ xuống niệm phật, không khỏi quát lên.

“Hả, thống lĩnh đại nhân!” mấy tên thị vệ vội vàng kể lại chuyện vừa nãy.

“Nhắm nhí! Trên đời làm gì có yêu ma quỷ quái!” Hồng Tích mắng bọn họ một trận, rồi dẫn dò bọn họ cẩn thận thủ cổng thành, còn mình thì dẫn một đội cấm quân quay vào cung.

Bóng dáng chợt lóe rồi biến mất... có thể là vô lâm cao thủ, khinh công tuyệt đỉnh lại nắm rõ hoàng cung như lòng bàn tay, nếu không, sao có thể tránh được cấm quân tuần tra đông đảo.

Mà phù hợp điều kiện này, chỉ có... Cần vương Triệu Hồng Lân.

Vì vậy hần vội vàng dẫn theo nhân mã chạy về phía Thanh Trữ cung.

Khí trời nóng nực khiến Triệu Tĩnh tâm thần không yên, cơn ác mộng quá khứ cứ theo làm phiền hần, mỗi khi hần thống khổ muốn tỉnh lại, cửu hoàng thúc sẽ ở bên người hần, trấn an hần... Hần biết đây chỉ là mộng, chỉ có ở trong mộng, hần mới có thể cảm nhận được sự ôn nhu của cửu hoàng thúc. Cho nên, hần tình nguyện sống trong mộng, không bao giờ tỉnh lại nữa.

“Bất thích khách, bất thích khách!”

Tiếng động ồn ào trong đêm càng thêm chói tai, kết quả làm Triệu Tĩnh tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, lại thấy một hình bóng thoáng qua, khi nhìn kỹ lại, thì nào có ai? Có thể là do hần hoa mắt rồi?

Trong nháy mắt, tiếng động bên ngoài ngày càng to, tựa hồ thật sự có thích khách.

Chỉ chốc lát sau, Hồng Tích dẫn theo cấm quân vọt vào, quỳ xuống thỉnh tội: “Vốn là vi thần bảo vệ bất lực, làm cho hoàng thượng sợ hãi, xin hoàng thượng giáng tội!”

Triệu Tĩnh gật đầu, ý bảo bọn họ đứng lên: “Trẫm không thấy thích khách, cũng không bị sợ hãi. Ngược lại, các người bảo vệ an nguy cho Trẫm, thật sự khổ cực quá. Ngày mai, Trẫm sẽ ban thưởng cho cấm quân!”

63. Chương 63

“Nhưng mà thích khách...”

“Hồng ái khanh, Trẫm chưa thấy thích khách nào cả, hay các người đã bắt được rồi?”

“Không, thích khách khinh công tuyệt đỉnh, vi thần đuổi theo không kịp...”

“Ái khanh đừng tự trách, nếu thích khách có khinh công tuyệt đỉnh mà chạy ra cung cũng không thể trách khanh thất trách được. Trẫm cũng không trách tội khanh.” Thấy hần muốn mở miệng nói tiếp, Triệu Tĩnh làm bộ đang rất buồn ngủ: “Giờ đã là nửa đêm, Trẫm muốn ngủ lắm rồi, các người chú ý đừng làm cho thích khách vào cung nữa nha.”

Hồng Tích lúc này mới mang theo cấm quân lui ra, trong lòng kỳ quái sao hoàng thượng lại không truy cứu chuyện thích khách, thậm chí còn như đang cố trốn tránh vấn đề này?

Đến khi yên tĩnh, Triệu Tĩnh đứng dậy đi về phía cửa sổ, nhìn ánh trăng tròn xuất thần, trong con mắt đầy tia mê hoặc.

Là y sao? Khinh công tuyệt đỉnh, có thể vào cung dễ dàng, trừ cửu hoàng thúc ra thì còn ai. Nhưng y nửa đêm lên vào cung định làm gì?

Hắn vĩnh viễn không quên, cái ngày y vô tình xoay người đi! Y lãnh khốc làm cho hắn không dám hy vọng xa vời, ôn nhu dịu dàng trong mộng cảnh cũng chỉ là mộng cảnh mà thôi, đối với ánh trăng xa tận chân trời mà lạnh như băng tuyết kia, hắn đã không còn ôm bất cứ hy vọng gì nữa rồi!

Sau khi Hồng Linh biết chuyện có thích khách, vội vàng mặc áo chạy tới, nhưng lại bị Hồng Tích cản lại ở trước cửa Thanh Trữ cung.

Để thủ hạ tiếp tục dò xét, Hồng Tích ý bảo Hồng Linh đến chỗ yên tĩnh nói chuyện.

Hắn đem hoài nghi của mình nói với Hồng Linh. Nhưng chờ thật lâu vẫn không thấy nàng hồi âm, mà chỉ ở dưới ánh trăng, hắn mơ hồ thấy được sắc mặt khó coi của nàng.

Đáng lẽ y phải chán ghét hoàng thượng rồi chứ? Sao nửa đêm còn xuất hiện trong cung? Rốt cuộc y muốn làm gì?

Hồng Linh phân phó Hồng Tích bảo vệ hoàng thượng cẩn thận, rồi quay về Phượng Nghi cung.

Vài đêm tiếp theo, bóng đen đó không còn xuất hiện nữa.

Ánh trăng bạc qua khung cửa sổ chiếu lên thân thể thon dài gầy gò kia, nhưng không thấy rõ mặt hắn, mà chỉ có tiếng thở dài, càng hiện rõ nỗi cô đơn tịch mịch trong lòng hắn.

Kể từ đêm đó, trong cơn ác mộng của hắn, không còn bàn tay ấm áp cùng thanh âm ôn nhu an ủi hắn nữa, mỗi lúc này, hắn đều bị cơn ác mộng làm tỉnh giấc...

Ôi! Ngay cả trong mộng, cửu hoàng thúc cũng không chịu xuất hiện nữa rồi...

Hắn đã tự nói với bản thân không nên nhớ y nữa, nhưng hắn không làm được. Nỗi bận tâm trong lòng, đến khi nào mới chấm dứt được đây?

Mỗi đêm thấy hắn gặp ác mộng mà bình tĩnh, Hồng Linh ở một góc không khỏi âm thầm bi thương rơi lệ. Hết thấy... đều do nàng tạo ra...

Nhưng ngọn nguồn lại là Triệu Hồng Lân, nếu như không có y, hoàng thượng sẽ không đau khổ như thế... Đây đều là lỗi của Triệu Hồng Lân!

Nguyệt quang dần dần biến mất, người bên cửa sổ cũng quay về giường nằm, trần trọc một lúc lâu sau mới phát ra tiếng hít thở yếu ớt.

Ngay lúc Hồng Linh chuẩn bị rời đi, một bóng đen mang theo cơn gió lạnh tiến vào, nháy mắt đã tới trước giường, lẳng lặng đứng thẳng, tựa hồ xác nhận người trên giường đã ngủ thiếp đi, lúc này mới vươn tay...

Hồng Linh quỳnh lên, y sẽ không đối với hoàng thượng bất lợi chứ?

Đang muốn ra tay, đã thấy y chỉ vươn tay xoa mặt Triệu Tĩnh, nhẹ nhàng mà thở dài. Rồi sau đó yên lặng đứng trước giường, thẳng đến khi Triệu Tĩnh giật giật, bóng đen mới bay vút đi, biến mất trong màn đêm lạnh lẽo.

Hồng Linh cũng rời đi ngay sau đó, trở lại Phượng Nghi cung cầm kiếm rồi phi thân ra khỏi hoàng cung.

Thừa dịp bóng đêm, Hồng Linh lẻn vào Càn vương phủ, tìm mấy sương phòng, mới tìm được người nàng muốn tìm, người đó hiện đang nằm ngủ trên giường.

Hồng Linh âm thầm cười lạnh: “Triệu Hồng Lân, đêm nay là tử kỳ của ngươi!”

Vẩy vào phòng một ít bột phấn, không lâu sau, người trên giường đã phát ra tiếng hít thở đều đều. Che mặt lại, nàng rút kiếm đi vào bên trong, đâm thẳng vào người trên giường.

Đột nhiên, bóng người chợt lóe, người trên giường đã biến mất tăm!

Y không trúng độc sao?!

“Muốn ám toán bốn vương, ngươi chưa đủ trình đâu!”

Thanh âm dễ nghe như quỷ mỵ vang lên ở sau lưng, Hồng Linh không nói hai lời liền xoay kiếm đâm về phía sau. Thừa dịp y đỡ đòn mà bay vội ra cửa sổ. Nàng biết rõ mình không phải đối thủ của y, đương nhiên phải ở thế chủ động rồi!

Triệu Hồng Lâm đuổi theo, được một lúc, y đột nhiên cảm thấy thân pháp người này vô cùng quen mắt. Đây không phải là người đã dẫn dụ mình đến thành đông ngày đó sao? Được lắm, y đang lo không tìm được tên chủ mưu thì tên chủ mưu lại dẫn xác tới.

Triệu Hồng Lâm kéo gần khoảng cách, thấy người kia trốn vào chỗ tối, y sợ có bẫy, vội nhảy lên đầu tường.

Chỉ một cái chớp mắt, người kia đột nhiên hiện ra, thân hình nhanh như gió giật. Dưới ánh trăng mờ, một đường ngân quang hướng thẳng về người phía trước, người nọ lao đảo một chút, rồi bay vút đi, qua bức tường cao, không thấy bóng dáng.

Triệu Hồng Lâm lặng đi một chút, đây không phải là tường thành sao? Là người trong cung ư?

Trở về vương phủ, lúc này cũng sắp đến hừng đông. Vất vả cả đêm không chớp mắt, Triệu Hồng Lâm ngồi đó chờ đến sáng, rồi thần thái sáng láng đi vào triều.

Hôm nay, hoàng thượng vào triều trễ gần nửa canh giờ, thần sắc đầy lo âu.

Từ khi hấn xuất hiện, Triệu Hồng Lâm đã nhìn chăm chăm không tha, thấy hấn hữu ý vô ý mà liếc mình một cái, liền rõ ràng hấn biết ai đó bị thương.

Quả nhiên, sau khi bãi triều, hoàng thượng xin mời Cần vương đến Ngự Thư phòng nói chuyện.

Hấn cũng không quanh co lòng vòng: “Cửu hoàng thúc, mong người đưa kim sang được độc môn cho Trẫm.”

“Ồ? Tối hôm qua có người ám sát vi thần, lại bị vi thần dùng Xuất Vân kiếm gây thương tích. Hôm nay hoàng thượng muốn kim sang được... chẳng lẽ, thích khách đang ở trong cung sao?” Triệu Hồng Lâm ra vẻ hiểu rõ, cười tà nói: “Vi thần cũng có chuyện cần nói rõ với hoàng thượng, vi thần chưa từng hẹn hoàng thượng đến sơn đình ở thành đông gặp mặt... Với lại vi thần phát hiện người ám sát thần hôm qua rất giống người đã dẫn dụ thần tới sơn đình kia, thần hoài nghi việc này có liên quan với nhau.”

64. Chương 64

Cái gì?!

Triệu Tĩnh bị đả kích không nhỏ, thân thể lay động một chút, trợn to mắt nhìn Triệu Hồng Lâm. Một hồi lâu, mới mân miệng, cau mày nói: “Cửu hoàng thúc, Trẫm chỉ muốn người giao kim sang được ra.”

Triệu Hồng Lâm nheo mắt, trong con người lóe lên ngọn lửa không tên: “Người muốn bao che cho kẻ kia? Hấn là ai? Kẻ dám ám sát bốn vương, làm sao bốn vương cho hấn sống khá giả được!”

Triệu Tĩnh cắn môi, do dự một chút rồi tàn nhẫn nói: “Là Trẫm sai nàng đi giết người, người muốn giết thì giết Trẫm đi.”

Buổi sáng hôm nay biết được hoàng hậu bị thương, hấn vội vàng chạy tới, chỉ thấy thái y nói vết thương chảy máu không ngừng, mới biết hoàng hậu bị Xuất Vân kiếm đả thương!

Vậy lui mọi người, lúc này hoàng hậu mới nói cho hấn, thì ra nàng đã sớm biết chuyện của hấn với Triệu Hồng Lâm. Bởi vì nàng yêu hấn, cho nên yên lặng chịu đựng nhiều năm như vậy. Nhưng sự nhẫn nại của nàng đã tới cực điểm, không muốn chứng kiến hấn tiếp tục đau khổ nữa, cho nên nàng đã đi ám sát Cần vương!

Xem ra người bày mưu lừa mình tới sơn đình thành đông là hoàng hậu rồi.

Hận nàng sao?

Không! Hấn cũng từng yêu, nên hấn hiểu rõ vị đắng của tình yêu, cũng rõ ràng vì người mình yêu, mọi người có thể làm ra rất nhiều chuyện ngu xuẩn... Chẳng lẽ... Ngọc Diệp vương phi là do nàng hạ độc cửu hoàng thúc mà làm hại ư... Triệu Tĩnh thoáng cái đã nghĩ thông suốt rất nhiều vấn đề. Nhưng mà, Hồng

Linh cũng không sai, người sai là hấn, đáng lẽ hấn không nên kéo nàng vào chuyện này... Cho nên, hấn thật sự không thể trách Hồng Linh, nếu phải chịu trừng phạt, vậy cứ để hấn chịu đi!

Nhìn thấy bộ dạng thấy chết không sờn của hấn, Triệu Hồng Lĩnh hừ lạnh, quả nhiên là hấn phải tới?

“Hoàng thượng, kim sang được ngài cần, vì thần đã dùng hết. Vết thương của người kia cũng không nghiêm trọng, chỉ cần ngoan ngoãn nằm trên giường một tháng không cử động, vết thương tự nhiên sẽ khỏi. Vậy, vì thần xin cáo từ!” Nói xong y liền xoay người bước đi.

Hấn dĩ nhiên muốn giết mình? Trước kia bị mình nhục nhã thế nào, hấn cũng cam chịu, vậy mà bây giờ lại phải người tới giết mình!

Sau khi hồi phủ, Triệu Hồng Lĩnh chuẩn bị chút quần áo rồi lên ngựa phóng đi.

Suốt nửa năm, y lưu lạc trong giang hồ. Mà thời gian này, Hồng Diệp sơn trang cùng Thanh Vân bảo, Mai Ngọc sơn trang càng lúc càng đối nghịch, nhân mã song phương chung quy sẽ tìm được lý do thích hợp để làm một trận người sống ta chết. Bởi vì Hồng Diệp sơn trang là hoàng thân quốc thích, đại biểu cho triều đình, mà Thanh Vân bảo là võ lâm đệ nhất bảo, là hóa thân của võ lâm. Bởi vậy, người trong võ lâm càng bất mãn với triều đình hơn, càng đến kết minh với Thanh Vân bảo hơn, ý muốn tập hợp cùng kháng triều đình!

Mà lúc này, bảo chủ Tổng Thanh Vân của Thanh Vân bảo lại du lang bên ngoài, rất ít khi trở về Thanh Vân bảo, mà hết thấy đều giao cho người của Mai Ngọc sơn trang quyết định.

Lúc này, Triệu Hồng Lĩnh cảm giác như sắp thở không nổi, mặc kệ ở nơi nào, chứng kiến có người cười, y sẽ nghĩ tới khuôn mặt ngây thơ thuần khiết vui vẻ của Triệu Tĩnh. Chứng kiến có người thở dài, y sẽ nghĩ đến thân ảnh gầy gò ưu thương của Triệu Tĩnh. Chứng kiến có người khóc, y sẽ nghĩ đến ánh mắt thương tâm gần chết của Triệu Tĩnh... Tưởng rằng cách xa hấn sẽ quên được hấn, nhưng trí nhớ càng ngày càng rõ ràng, làm cho y ngay cả nhắm mắt cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt Triệu Tĩnh...

Triệu Hồng Lĩnh nắm chặt tay, một năm, đã một năm rồi, y chưa chạm vào hấn, y là một nam nhân bình thường, tự nhiên sẽ có sinh lý cần giải quyết. Y vốn đi tìm kỹ nữ giải quyết, nhưng y lại không thể cương lên được. Nghĩ đến bao năm qua, y lại đi tìm nam kỹ... Nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt quyến rũ của bọn họ, Triệu Hồng Lĩnh lại không nhìn được mà một cước đá văng họ ra. Đáng chết! Đối với bọn họ, y cũng không hề hứng thú. Nhưng là, chỉ cần vừa nghĩ đến Triệu Tĩnh, dục vọng đã nhìn hơn năm của y sẽ nhanh chóng đứng thẳng...

Đáng chết!

Đột nhiên nghĩ tới Triệu Tĩnh cao lớn uy nghiêm, lạnh lùng hờ hững, khác hẳn với mỹ thiếu niên nhu mì nhỏ nhắn... Triệu Hồng Lĩnh liền đen mặt, quay đầu ngựa phi thẳng về kinh thành.

Trở lại vương phủ đã là tối đêm, nhưng chỉ cần nghĩ tới rất nhanh là được nhìn thấy Triệu Tĩnh, cơn buồn ngủ của y cũng không cánh mà bay. Chờ tới giờ tỵ, y liền cao hứng lên vào trong cung.

Ban đêm tĩnh lặng, trong phòng chỉ có tiếng hít thở nhợt nhạt. Rồi bước đến trước giường, trái tim Triệu Hồng Lĩnh bỗng nhiên xao động. Hấn còn gầy hơn so với trước kia, nếp nhăn giữa mi gian cũng ngày càng sâu, ngay cả trong khi ngủ cũng chưa từng giãn ra... Ánh mắt y rơi vào đôi môi hấn, chậm rãi khom lưng xuống, nhẹ nhàng liếm, chỉ như vậy, cũng khiến từng mạch máu trong người y như sôi trào.

Cảm thấy có tay ai đang di động trên người mình, Triệu Tĩnh sợ đến mở mắt ra. Sau khi nhìn thấy khuôn mặt mỹ hoặc kia, hấn chớp mắt một cái, nghĩ mình đang nằm mơ. Nhưng bàn tay đó lại đang xâm nhập vào nơi riêng tư của hấn, khiến hấn sợ đến lùi sát vào trong: “Cửu hoàng thúc! Người... người... người tới đây làm gì?”

Nhìn hấn quần áo không chỉnh vừa lại đáng thương, Triệu Hồng Lĩnh cảm thấy dục vọng của mình như núi lửa sắp bùng phát. Túm hấn đến trước mặt, khí tức cực nóng phun lên mặt hấn, trong con ngươi không biết lóe lên lửa giận hay dục hỏa: “Đều tại người, hại bốn vương đã cấm dục hơn một năm! Người phải chịu trách nhiệm!”

Hả? Cái gì?

Triệu Tĩnh không rõ Triệu Hồng Lâm đang nói gì, chỉ thấy y kéo tay hắn đặt vào dục vọng cương cứng của y. Cây cực đại nóng rực đó làm Triệu Tĩnh sợ hãi vội rút tay lại, sững sờ nhìn Triệu Hồng Lâm... Chẳng lẽ y muốn...

“Quả nhiên... không phải người không được...” Triệu Hồng Lâm cười khở: “Ta đi tìm không ít người, cả nam nhân, lẫn phụ nữ, kết quả... những người đó làm bổn vương trở thành vô dụng. Người hại bổn vương mất mặt! Người nói xem, người có đáng chịu trách nhiệm không?” Nhẹ nhàng đến gần hắn, Triệu Hồng Lâm vươn tay xé toạc quần áo hắn ra.

Triệu Tĩnh ngơ ngác nhìn đồng vải nát trên đất, rồi lại ngơ ngác nhìn y.

Lời y vừa nói nghĩa là sao?

Mặc kệ ý gì, Triệu Tĩnh vẫn chạy không thoát vận mệnh mười ngày không thể vào triều,

Tựa hồ bởi vì Triệu Hồng Lâm cấm dục đã lâu, một khi phát tiết như núi lửa bộc phát, càng không thể vãn hồi. Triệu Tĩnh không biết mình bất tỉnh bao lần, chỉ biết mỗi lần tỉnh lại, dục vọng nóng rực kia vẫn ở trong cơ thể mình mà tàn phá bữa bãi. Còn mình, trừ ra thở dốc cùng rên rỉ, đã không thể phát ra được câu nào.

Hắn cảm thấy có chút khó hiểu, không phải y đã nói tuyệt không chạm vào thứ người khác đã chạm sao?

Không nhận được hỏi y, kết quả lại bị y kịch liệt mà quát đỉnh, cùng tiếng hung tợn kêu hắn câm miệng.

Hắn không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc cửu hoàng thúc muốn làm gì hắn? Ý hình như có ý làm trái tim tuyệt vọng của hắn trở nên bất ổn. Hay đây là phương pháp hành hạ mới của y?

Cửu hoàng thúc... rốt cuộc người muốn làm gì?

65. Chương 65

Triệu Hồng Lâm nhận được tin tức của nhi tử nói nó sắp xuống núi, nghĩ đến nó mới đặt chân vào giang hồ, sợ có vấn đề gì, liền sai thuộc hạ là con trai của tứ bộ thượng thư đi bảo vệ nhi tử. Nói là bảo vệ, kỳ thật là bảo vệ người khác không bị con mình đầu độc thì đúng hơn. Con của y tính cách thế nào, y còn không rõ sao?

Bất quá mới được vài ngày, lại có tin tức truyền đến, tân nhậm võ lâm minh chủ là con y – Ngọc Như Hồng!

Nếu chỉ thế thì không có gì đáng nói, ai ngờ về đến nhà, nó còn dẫn theo một hòa thượng, là thủ tọa Giới Luật đường Thiếu Lâm Tự – Giới Viện đại sư. Đây cũng không sao, nhưng nó lại cây ngay không sợ chết đứng mà nói cho y rằng, Giới Viện là vợ nó, đời này nó tuyệt đối không lấy ai khác.

Lạnh lùng nhìn bốn đại công tử bảo vệ con mình, chỉ thấy bọn họ mặt đầy mồ hôi, kinh ngạc như vừa nuốt nguyên quả trứng gà.

Mà vị đại sư này cũng như sắp té xỉu, có thể thấy được hắn bị kinh hãi không nhỏ. Bất quá, kẻ làm người khác không hiểu nổi chính là, con y nói, Giới Viện đã là người của nó rồi.

Triệu Hồng Lâm nhìn Giới Viện, chỉ thấy hắn xấu hổ đến sắp tự sát, xem ra đúng là sự thật!

Nếu việc đã tới nước này, y cũng không muốn nhiều lời, chỉ là nghĩ tới một vấn đề, liền gọi Giới Viện vào thư phòng hỏi.

Nguyên lai đã thương phía sau của Giới Viện chỉ cần hai ba ngày là khỏi. Vậy vì sao Triệu Tĩnh luôn nằm liệt giường bảy tám hôm liền? Là do thể chất bất đồng sao?

Triệu Hồng Lâm bất giác nhíu mày, không chú ý tới khuôn mặt đỏ bừng tới tận mang tai của Giới Viện, làm hại con y tưởng cha nó là lão sắc lang làm gì người của nó.

Nhưng bởi vì gần đây Song Ma hại không ít võ lâm tinh anh, nên các môn phái yêu cầu y chủ trì chính nghĩa. Vừa đúng lúc, coi như là cho tân nhậm võ lâm minh chủ một cơ hội để rèn luyện. Vì vậy, Triệu Hồng

Lân liền yêu cầu bốn đại công tử cùng Giới Viện giúp đỡ Ngọc Như Hồng đi tiêu diệt Song Ma. Nhìn bộ dạng không cam lòng của Giới Viện, y không hiểu sao lại làm y nhớ tới Triệu Tĩnh.

Y càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ, dù chỉ là một việc nhỏ, cũng làm y nhớ tới người kia, trong mắt y mà nói, bộ dáng của hắn đáng yêu vô cùng.

Trong lòng càng lúc càng sáng tỏ, nhưng y không muốn đổi mặt. Nhiều năm hận thù, giờ y đột nhiên phát hiện bản thân đã thay đổi, làm cho y khó có thể tiếp nhận, cũng cảm thấy có lỗi với thê tử. Cho nên, y tình nguyện giấu kín tình cảm chân thật của mình.

Nhưng rất nhanh, truyền đến hung tin, nhị thiếu trang chủ của Mai Ngọc sơn trang trúng gian kế của Hồng Diệp sơn trang mà bất hạnh bỏ mình. Người của Mai Ngọc sơn trang nhiệt huyết sôi trào, nghiến răng nghiến lợi như muốn nuốt sống kẻ thù. Lão trang chủ thề phải giết bằng được Triệu Tĩnh, san bằng Hồng Diệp sơn trang.

Triệu Hồng Lâm tự nhiên bị bọn họ kéo làm chủ lực. Y cũng khuyên trang chủ nên suy tính cẩn thận, nhưng lời y nói hiển nhiên đã không còn tác dụng. Trang chủ bị cừu hận chi phối, triệu tập đồng minh chuẩn bị tùy thời đại chiến với Hồng Diệp sơn trang.

Bởi vì chủ lực của Hồng Diệp sơn trang đã chuyển về kinh sư, cho nên Mai Ngọc sơn trang đã triệu tập nhân mã chia thành nhiều hướng cùng tiến về đó.

Hồng Diệp sơn trang tất nhiên đã nhận được tin, trừ ra triệu gia tộc về kinh, còn phái thêm ngự lâm quân cổ thủ hoàng thành.

Mà trên đường, người đến người đi, cửa hàng san sát, vẫn phồn hoa như trước.

Gần tết Đoan Ngọ, mặt sông phủ kín lá sen, những bông hoa sen nở bung ra đầy xinh đẹp, bên bờ dương liễu rủ xuống, trúc đào đỏ tươi.

Hết thấy văn bình yên như cũ.

Thiên hạ thái bình, Triệu Tĩnh cũng nhẹ nhõm hơn, trăm quan vội vàng chuẩn bị các hoạt động cúng tết Đoan Ngọ. Mà hắn thì nhàn nhã suốt ngày ở ngự hoa viên ngắm hoa, không khỏi có cảm giác chán chán, liền nhớ tới khe suối nhỏ bên ngoài cung. Vì vậy quyết định ngày mai đi du ngoạn Tiểu Thanh Sơn ở thành Tây.

Tiểu Hòa với Tiểu Thuận vội vàng lắc đầu, khuyên hắn không nên ra ngoài. Nhưng Triệu Tĩnh không nghe: “Trẫm chỉ vi phục ra cung thôi mà, không ai nhận ra Trẫm. Hơn nữa còn có hai người đi theo, Trẫm còn sợ cái gì? À mà... không được phép nói cho ai biết việc này, ngay cả hoàng hậu cũng không, hiểu chưa?”

“Hoàng thượng...” Hai người vẻ mặt cầu xin, muốn đi ngược lại ý hoàng thượng mà âm thầm báo cho cấm quân thống lĩnh một tiếng. Không ngờ lại bị hoàng thượng cấm ra khỏi Thanh Trữ cung! Ban ngày hắn nhìn chằm chằm hai tiểu thái giám, đến tối lại bắt họ ở bên.

Cũng không biết, trong đám thủ vệ có người biết được, sau khi tan ca trực đã vội vã ra khỏi cung, chạy tới khách *** nơi đám người Mai Ngọc sơn trang ở trọ.

Ngày hôm sau, khí trời man mát khoan khoái, ánh mặt trời cũng không mãnh liệt lắm.

Tiểu Thanh Sơn, mặc dù gọi là tiểu, kỳ thật là một ngọn núi cao vút.

Ba người dưới ánh nắng chói chang cười đùa hơn canh giờ mới tới chân núi. Ngẩng đầu nhìn núi cao xanh biếc, cả ba đều cảm thấy vui vẻ thoải mái. Bọn họ đi lên, gió núi thổi tới liên tục, tiếng chim hót ríu rít dưới những tầng cây, không khí trong lành làm kẻ khác không nhịn được mà muốn hít một hơi thật sâu.

Càng lên cao, thềm đá cũng không còn, chỉ có con đường nhỏ như ruột dê uốn lượn, cây che ánh nắng, lại càng làm không khí thêm tĩnh lặng.

Tuy nói Tiểu Hòa với Tiểu Thuận phản đối xuất cung, nhưng giờ phút này cũng không thể không thừa nhận đây là quyết định anh minh. Nếu như có thể thường xuyên xuất cung, tin chắc tâm tình hoàng thượng sẽ có chuyển biến tốt đẹp.

66. Chương 66

Dần dần đã đi được hơn canh giờ, dòng suối uốn quanh khắp ngọn núi, thỉnh thoảng thỏ hoang Sơn Kê lại nhảy tới nhảy lui, đám sóc cũng ở trên cây bay qua bay lại.

Tìm khối đá tương đối bằng phẳng ngồi xuống, Triệu Tĩnh bảo bọn họ cũng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tiểu Hòa đã sớm mệt đến mức không đi được, vừa nghe thấy hai chữ nghỉ ngơi, liền ngã xuống tảng đá, lẩm bẩm nói: “Nô tài không muốn đi nữa đâu, cứ để nô tài nằm đây cũng được!” Nếu đi tiếp, chỉ sợ cái mạng nhỏ của hắn cũng tiêu luôn.

“Được rồi, chúng ta sẽ thành toàn cho ngươi!”

Đột nhiên một âm thanh truyền tới làm sắc mặt ba người trong nháy mắt thay đổi. Nhìn đám người đang lao tới, Tiểu Hòa sợ đến nhảy dựng lên, hét chói tai: “Bảo vệ hoàng thượng! Mau...”

“Đồ đàn, chạy mau!” Tiểu Thuận đẩy Tiểu Hòa một cái, rồi kéo Triệu Tĩnh bỏ chạy.

Thấy bọn họ liều mạng chạy trốn, người đằng sau cũng không nhanh không chậm mà đuổi theo, quả thực như chơi trò mèo đuổi chuột. Thẳng đến khi một tiếng giận dữ truyền tới: “Triệu Tĩnh, tên cầu hoàng đế, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!”

Biết hắn là hoàng đế còn muốn đuổi giết hắn?

Triệu Tĩnh vừa chạy vừa quay đầu lại, nhìn thấy một lão nhân tóc xám trắng, chỉ là hành động của lão cũng không như người già, mà trong chớp mắt đã rút ngắn được khoảng cách. Người này, hình như hắn đã từng gặp qua?

“Ngươi độc chết nữ nhi Ngọc Diệp của ta, cách đây không lâu còn giết con trai ta... Lão phu thề phải giết ngươi báo thù!”

Ngọc Diệp? Chẳng lẽ lão là trang chủ của Mai Ngọc sơn trang sao? Vậy thì... cửu hoàng thúc cũng trong đám người đó ư?

“Chết rồi! Á...” Ba người đang chạy trốn bỗng dừng lại, nhìn vực thẳm phía trước. Tiểu Hòa hét lên chói tai, thôi xong rồi, thôi xong rồi...

Tới lúc này, Triệu Tĩnh lại trở nên tỉnh táo, xoay người nhìn quét qua đám người một cái, nhưng lại không thấy người kia, chẳng lẽ y còn chưa tới? Không...

Y đang ở đây! Ở giữa đám người này! Chỉ là y dịch dung thành một khuôn mặt tầm thường mà thôi, mà khuôn mặt này chính là mặt nạ khi y hành tẩu giang hồ. Mặc dù dịch dung, nhưng khí chất mỗi người rất khó mà che dấu, nhất là khí chất đặc biệt như y, không phải ai cũng có được!

“Các vị võ lâm đồng đạo, tên cầu hoàng đế vì cướp ngôi vị đã không tiếc hãm hại trung lương, thậm chí còn mất nhân tính mà giết cha giết huynh của mình! Không những vậy còn mê luyện sắc đẹp của con rể lão mà độc chết ái nữ của lão! Không lâu trước lại sát hại nhi tử của lão, thù này không đội chung trời, hôm nay lão phu sẽ thay trời hành đạo, vì bá tánh thiên hạ mà diệt trừ bạo quân!”

Đám người oán hận phần nộ dâng trào, đang định ùng ùng chạy lên giết Triệu Tĩnh!

“Chờ một chút...” Một người có khuôn mặt tầm thường đi lên phía trước.

Ngọc lão trang chủ trừng y: “Tổng bảo chủ, ngài còn lời gì muốn nói? Chẳng lẽ ngài muốn ngăn cản chúng tôi vì dân trừ hại, thay trời hành đạo sao?” Lão cố ý nói để nhắc nhở y đừng quên thân phận bây giờ.

“Không phải...”

“Vậy thì còn chờ gì nữa, không phải ngài cũng muốn giết hắn sao?” Ngọc lão trang chủ nói làm y không mở miệng được.

Triệu Tĩnh nhìn chằm chằm vào y, một lúc lâu, mới coi như không nghe thấy lời lão nhân kia. Nhìn ánh mắt lạnh lùng của y, Triệu Tĩnh lộ ra nụ cười bi thương. Thì ra y vẫn vô tình như vậy, đến lúc này rồi, hắn đã hoàn toàn hết hy vọng.

Tiểu Hòa cùng Tiểu Thuận thấy Ngọc lão trang chủ lao tới, trên tay lại không có gì ngăn cản, dưới tình thế cấp bách liền lấy thân ngăn kiếm.

Trong nháy mắt, tinh huyết đỏ rực bắn tung tóe trước mắt Triệu Tĩnh.,,

“Hoàng... thượng...” Hai người vừa ngã xuống vừa nhìn chăm chăm vào hấn.

Triệu Tĩnh thấy bọn họ ngã xuống chân mình, mà kiếm của Ngọc lão đầu đã lóe tinh quang, đâm thẳng vào cánh tay phải của Triệu Tĩnh, sâu tới tận khớp xương. Nhưng đả thương thế này, Triệu Tĩnh vẫn không để vào mắt, bởi cơn đau đớn trong lòng đã xâm nhập toàn thân hấn. Trùng mắt nhìn Ngọc lão đầu đang lao tới, Triệu Tĩnh hừ lạnh: “Trẫm không muốn chết trong tay lão thất phu nhà ngươi, muốn chết cũng tự Trẫm giải quyết!”

Loại tuyệt vọng bi thống này, hấn không muốn chịu nữa.

Sống có gì vui, chết có gì khổ? Chi bằng để cái chết giải thoát hấn khỏi thống khổ vô bờ còn hơn.

Chậm rãi lùi về phía vách núi, hấn lại nhìn về khuôn mặt tầm thường kia, lộ ra một nụ cười thê lương: “Cửu hoàng thúc, nếu có kiếp sau, ta tình nguyện không bao giờ gặp lại ngươi nữa...” Vừa nói vừa không chút do dự thả người xuống vách núi.

Tiếng gió thét như tảng đá đè lên trái tim Triệu Hồng Lân, y không cách nào động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hấn nhảy xuống vực.

“Không!!!”

Tiếng bi thiết trùng điệp vang lên, mọi người kinh ngạc nhìn về phía Tống Thanh Vân đang chạy tới vách núi, rồi cùng đồng thời quay đầu nhìn về phía thanh âm khác kia.

Chỉ thấy phía sau, không biết khi nào đã có tầng tầng lớp lớp ngự lâm quân vây quanh, mỗi người đều cầm cung tên chĩa về phía bọn họ. Mà đằng trước ngự lâm quân, đã có một người giằng giụa nước mắt, không để ý tới ai mà lao lại đây, may mà có một vị tướng bên cạnh kéo hấn lại.

“Không, không đâu! Hoàng thượng... lục đệ! Sao đệ lại có thể đi như thế? Lục đệ! Lục đệ...” Triệu Trinh khóc lớn, không thèm quan tâm tứ đệ đang ôm mình vào lòng. Lúc này đây, hấn chỉ muốn khóc một trận mà thôi.

Ngự lâm quân?! Sắc mặt Ngọc lão trang chủ đại biến!

67. Chương 67

Việc này là cơ mật, sao ngự lâm quân lại đột nhiên đến đây?

Ánh mắt lão chạm đến bóng lưng cứng ngắc bên vách núi, liền bình tĩnh đại ngộ – là y! Thời gian gần đây, y luôn thoái thác không muốn tham dự vào việc này, không ngờ y lại bán đứng mọi người.

Ngọc lão trang chủ cười lạnh: “Dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, lòng ngươi vẫn hướng về bọn họ! Tống Thanh Vân... không, ta phải gọi ngươi là Triệu Hồng Lân mới đúng! Không ngờ ngươi dám bán đứng mọi người! Đồ phản bội!”

Các môn phái không khỏi nhìn nhau. Y không phải là bảo chủ Thanh Vân Bảo – Tống Thanh Vân sao? Thế nào lại biến thành Triệu Hồng Lân rồi?

Triệu Hồng Lân sung nhĩ không nghe, chỉ ngơ ngác nhìn xuống vực, mây khói lượn lờ, sương mù dày đặc, làm sao nhìn rõ được? Theo Triệu Tĩnh nhảy xuống vách núi, y cảm thấy trái tim mình cũng rút theo...

“Các ngươi muốn bó tay chịu trời hay là ngoan cố phản kháng?” Triệu Kỳ lẳng lặng nhìn đám võ lâm nhân sĩ, mặt không chút thay đổi.

Trả lời hấn chính là kiếm quang như tia chớp của đối phương. Cùng với uất ức bó tay chịu trời, bọn hấn thà hợp lại mở đường máu còn hơn, cùng lắm thì 18 năm sau lại là một hảo hán!

“Bắn!” Triệu Kỳ phát tay, ý bảo ngự lâm quân bắn tên.

Trong chớp mắt, tiến bay như sao, bắn thẳng vào thân thể đám người kia. Đám người hoảng sợ, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Nguyên bản đang sống sờ sờ, giờ đây kẻ thì chết, người thì bị thương, máu chảy thành sông, nhuộm đỏ cả núi. Không ít người võ công khá cao, sau khi tránh được cung tên, liền vọt tới bên cạnh Triệu Kỳ. Tưởng hắn bắt quả chỉ là một tên thùng cơm to mồm, ai ngờ võ công của hắn lại cao cường như vậy, một nắm đấm, đã hạ gục được ba tên đánh lén, thậm chí còn làm một tên bị thương!

“Tiếp tục bắn!” Ra lệnh một tiếng, tên bay rậm rạp như sao trời, có mũi rơi xuống đất, có mũi cắm vào cây, nhưng nhiều nhất vẫn là cắm trên cơ thể người! Đến lúc này, nào có ai dám đánh lén nữa, chỉ nội việc ngăn tên còn không kịp nữa là.

Vung tay lên lần nữa, ngự lâm quân đã bao vây hết đám võ lâm, trường mâu trường kiếm đâm liên tục. Song phương thương vong rất nhiều, nhưng tổn thất thảm trọng nhất là đệ tử các môn phái, còn đa số những người bị thương khác đều đã bị ngự lâm quân bắt trói. Chỉ còn mấy người võ công cao cường còn đang ngoan cố phản kháng, cũng có người bị thương bỏ chạy.

Triệu Hồng Lâm như nổi điên mà xông vào đám ngự lâm quân, đôi tay đầm máu đoạt lấy một thanh trường kiếm, mặc kệ là ngự lâm quân hay đám võ lâm, chỉ cần nhìn thấy người là giết. Hai tròng mắt đỏ lòm như mắt hồn...

Triệu Trinh đã bao giờ nhìn thấy tràng cảnh đáng sợ như vậy, vội vàng sai ngự lâm quân bắn chết tên hung thần ác sát kia.

Nhưng lại bị Triệu Kỳ ngăn lại, sau khi dặn dò thủ hạ bảo vệ thái tử, hắn liền phi thân vào vòng chiến, cuối cùng đã bắt sống được trang chủ Mai Ngọc sơn trang.

“Cửu hoàng thúc! Dừng tay!” Triệu Kỳ vẫy lui đám thủ hạ đang nơm nớp lo sợ, kết quả bị kiếm của Triệu Hồng Lâm đâm thẳng vào ngực.

“Không... tứ đệ...” Triệu Trinh kinh hô, từ từ nhắm chặt hai mắt không dám nhìn.

Mà Triệu Kỳ vẫn tỉnh táo đứng bất động, lạnh lùng nói với y: “Cửu hoàng thúc, thúc đã hại chết Triệu Tĩnh rồi, đừng giết thêm một chất nhi nữa!”

Trường kiếm đâm vào ngực, đâm vào da thịt, chỉ chảy một tít máu.

Vừa nghe thấy tên Triệu Tĩnh, vốn đang điên cuồng, người kia đột nhiên tỉnh táo lại, liếc nhìn Triệu Kỳ một cái, rồi ném kiếm xuống đất.

Triệu Trinh xông lên, xác định thương thế của tứ đệ không nặng, mới dùng đôi mắt sưng đỏ nhìn vào khuôn mặt xa lạ tầm thường trước mắt: “Người là cửu hoàng thúc?”

Triệu Kỳ tiến lên, bóc lớp mặt nạ của y ra, Triệu Hồng Lâm cũng không ngăn cản, chỉ lạnh lùng nhìn Triệu Trinh. Bởi hắn cùng Triệu Tĩnh vốn là huynh đệ ruột thịt, cho nên có nhiều nét giống nhau...

“Cửu hoàng thúc! Thật là thúc!”

Theo tiếng kinh hô của Triệu Trinh, một âm thanh kinh ngạc đồng loạt vang lên. Người trong môn phái không thể tin được, người vẫn được bọn họ gọi là bảo chủ Thanh Vân bảo, lại là người trong hoàng tộc. Không những thế còn xinh đẹp như mỹ đến nhường này! Chẳng phải bọn họ đã bị y vui đùa sao?

Sau khi nhìn thấy thật là Triệu Hồng Lâm, Triệu Trinh bị phần bất chấp trường ấu tôn ti, khóc mắng: “Triệu Hồng Lâm! Người là tên hồn đản lãnh huyết tàn khốc, vô tình vô nghĩa! Là người! Đều tại người... là người đã hại chết hoàng thượng! Lục đệ ới... đệ thật là ngốc! Vì người thế này mà đi tìm cái chết, có đáng giá không? Triệu Hồng Lâm, người là đồ động vật lãnh huyết! Người là một tên đại ngu ngốc! Người cho rằng thế tử người là do lục đệ hại chết sao? Không phải, đệ ấy chưa từng hại bất cứ ai! Thế tử của người là do người hại chết! Bởi vì người kia muốn giết là người! Chỉ là thế tử của người đã chết thay người thôi! Người cho rằng năm đó phụ hoàng và ngũ đệ là do lục đệ hại chết sao? Không! Không phải! Phụ hoàng là do ngũ đệ hại chết! Còn ngũ đệ... là do hắn hại chết!” Triệu Trinh chỉ thẳng vào Triệu Kỳ, khóc cười nói: “Lục đệ là trong sạch, đệ ấy chưa từng hại ai! Chẳng qua đệ ấy chỉ thừa dịp hỗn loạn mà cướp lấy ngôi vị hoàng đế

thôi! Đệ ấy mắc phải lỗi lớn nhất, chính là yêu cái tên hỗn đản vô tâm vô phế như ngươi! Lục đệ... sao đệ ngốc thế...”

Triệu Hồng Lân như bị sét đánh!

Hắn... hắn chưa từng làm hại ai? Vậy bao năm qua y hành hạ trả thù hắn vì cái gì? Không, không đâu, nhất định là nhầm rồi.

Triệu Hồng Lân lắc đầu. Y không tin!

68. Chương 68

Đưa cho y tờ giấy nhàu nát, Triệu Trinh oán hận nhìn y: “Ngươi không tin? Bởi vì ngươi vốn là tên hỗn đản! Lục đệ vì ngươi mà từ bỏ tôn nghiêm của hoàng đế, tôn nghiêm của nam nhân, bảo vệ ngươi, không để ngươi bị chút hiểm nguy nào! Vậy mà ngươi đã đối xử với đệ ấy thế nào? Ngươi căn bản không xứng với tình yêu của lục đệ! Ngươi không xứng! Ngươi không xứng...” Triệu Trinh lửa giận tăng vọt, kích động mà suýt ngất xỉu.

Y không xứng... y không xứng sao? Triệu Hồng Lân ngờ ngác nhìn tờ giấy, mà không biết trên mặt mình đã chảy xuống hai hàng nước mắt.

Trong tim y hiện lên khuôn mặt tươi cười của Triệu Tĩnh, vốn quen thuộc như thế... đan xen vào đó là một khuôn mặt tươi cười khác, là Ngọc Diệp? Trong khoảnh khắc, y nghĩ thông suốt rất nhiều. Thì ra, thì ra... người y yêu vẫn là Triệu Tĩnh. Lúc mới gặp Ngọc Diệp, y cảm thấy rất quen mắt, cho nên đã nhận định đây là tình duyên kiếp trước, mà chưa từng nghĩ tới, nguyên nhân chính là, nụ cười của Ngọc Diệp, cực kỳ giống Triệu Tĩnh. Còn Tĩnh Nhi từ khi y quen biết Ngọc Diệp, đã dần mất đi nụ cười. Cho nên y vẫn chỉ để tâm tới Ngọc Diệp, thông qua khuôn mặt tươi cười của nàng mà nhìn Tĩnh Nhi... Song, chờ y nghĩ thông suốt, hết thấy đều đã quá muộn. Tĩnh Nhi đã hôn tiêu phách tán, sau khi nhận hết nhục nhã cùng hành hạ, thân đã hãm đến thế giới khác...

Mở tờ giấy trong tay ra, nước mắt chảy xuống giàn dụa, ướt nhẹp cả tờ giấy, hai tròng mắt đầm lệ mơ hồ không thấy rõ chữ viết, nhưng lại thấm thật sâu vào trong lòng...

Không thể ngờ, Triệu Hồng Lân lại lao xuống vách núi, từ vực thẳm truyền tới từng đợt rên rỉ nức nở: “Tĩnh Nhi... Tĩnh Nhi...” Hồi âm không dứt, quanh quẩn trong lòng mọi người.

Một trận cuồng phong, một mảnh màu trắng từ dưới vực bay lên, mọi người ánh mắt sáng ngời. Chờ đến khi nhìn rõ, mới thấy một tờ giấy thấm đầm nước mắt theo gió bay lên, lơ lửng còn nhìn thấy dòng chữ: “Cửu hoàng thúc, chờ Tĩnh Nhi lớn lên sẽ lấy thúc...”

Triệu Trinh cầm lấy tờ giấy, thổn thức mà khóc.

Đây là câu nói của lục đệ khi còn bé, ai cũng cho rằng chỉ là câu nói trẻ con, nhưng không ngờ, lại khiến hai người dây dưa lấy nhau trong cuộc đời ngắn ngủi này...

“Hoàng thượng, hoàng thượng đâu? Hoàng thượng...” Hồng Linh lúc này mới biết tin chạy đến đây, nhưng chỉ thấy thi thể đầy đất, còn mọi người đều đứng vây quanh vách núi, nào có bóng dáng Triệu Tĩnh.

Chứng kiến khuôn mặt đầy nước mắt của Triệu Trinh đang nhìn xuống vách núi, bị thương không nói nên lời, Hồng Linh cũng người một chút, chẳng lẽ... “Hoàng thượng không bị rơi xuống đúng không?!” Nàng chạy lên nắm lấy một tên cấm quân hỏi, nhưng người này chỉ cúi đầu, gấp ngừng nói: “Hoàng thượng cùng Càn vương đã rơi xuống núi rồi...”

Hồng Linh chạy tới vách núi kêu gọi Triệu Tĩnh, có điều, chỉ có cơn gió lạnh đáp lại lời nàng. Đột nhiên, nàng điên cuồng cười to: “Triệu Tĩnh, chàng lợi dụng ta xong rồi muốn vứt bỏ ta? Chàng muốn cùng Triệu Hồng Lân song túc song tề dưới âm phủ sao? Ta Hồng Linh không phải là người dễ dàng bị đuổi đi thế đâu! Mặc kệ kiếp này hay kiếp sau, dương thế hay địa phủ, ta cũng phải quấn lấy chàng, đời đời kiếp kiếp...” Ngoài sự dự đoán của mọi người, hoàng hậu mang theo tiếng cười đầy bi ai mà lao xuống vực.

“Hoàng hậu...” Mọi người vọt với vách đá, nhưng nào còn thấy bóng người!

Dưới cốc, mây mù lượn lờ, mê mang mờ ảo.
Trên cao, bầu trời trong xanh, ngàn dặm không mây.
Hồng trần tự hữu si tình giả
Mạc tiểu si tình thái si cuồng
Vấn thế gian tình vi hà vật,
Trực giáo nhân sinh tử tương hứa.
Hoàn toàn văn
Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-toc-bai-hoai>